

ЧАРЛЗ ИНГРИД ДА ОТВЪРНЕШ НА ОГЪНЯ

Част 5 от „Пясъчните войни“

Превод от английски: Юлиан Стойнов, 2006

chitanka.info

*На Доналд А. Уолхайм,
човека, който направи възможна научната
фантастика...*

ПРОЛОГ

Пепус, император на множество слънчеви системи, седеше в своя комуникационен център като паяк в средата на разпънатата си паяжина, а червеникавата му коса обрамчваше набразденото от грижи лице. Пръстите му помръдваха конвулсивно, докато следеше екраните, ала там така и не можеше да открие информацията, която търсеше.

Той нададе гневен вик и стовари юмрук върху пулта. Звукът отекна надалеч в коридорите и накара неговия министър да се втурне към центъра с развети поли. Когато нахлу в помещението, Пепус вдигна към него изкривеното си от безсилен гняв лице. Императорът не изглеждаше никак добре, което бе тревожно, когато ставаше въпрос за човек, седящ на Триадския трон и държащ в подчинение огромен брой светове. Въпреки че бе надарен с блестящ ум, напоследък Пепус бе започнал да прилича на малка звезда в периода, преди да избухне в свръхнова. Кой знае защо това сравнение се стори на Баадластър особено вдъхновяващо. На устните му затрептя усмивка.

— С какво мога да ви бъда полезен, ваше величество?

Пепус отмести креслото назад.

— Искам да го намериш.

Усмивката на Баадластър помръкна. Той заговори предпазливо.

— Ваше величество, според доклада командир Сторм е загинал в сражението на Колинада. И макар да изпитвам известни съмнения в абсолютната достоверност на дракското съобщение, смятам, че по същество информацията отговаря на истината.

— Свети Колин се е измъкнал оттам невредим, а най-добрият ни войник в боен костюм е бил унищожен? — изсумтя недоволно Пепус.

— Тогава попитайте Скиталеца какво се е случило. Като вярващ човек той едва ли ще ви излъже.

— Направих го. Колин потвърди донесението на драките. — Пепус повдигна рамене, сякаш да се пребори с тежестта на изплетеното от златни нишки наметало. — Джек е идеалист — продължи той. — Изгубих доверието му, когато се съюзих с Дракската

лига. Приел го е като предателство. Той разбира толкова от дипломатия, колкото ти от любов. Ако не можеш да го откриеш, намери момичето. Тя ще ни отведе при него.

— Зная, че курвата се е върнала на Малтен. Но тя няма идентификационен чип. Не можем да я проследим. Пък и Сторм сигурно се досеща, че ще я държим под око, и ще си намери друга.

Пепус спря на вратата на помещението. Хвърли поглед през рамо към своя министър.

— Думите ти само потвърждават колко съм прав в преценката си за теб. Амбър може да е много неща, но не е курва. Искам да ми намериш Джек Сторм.

— Добре, но какво предлагате да направя? Аз съм военен министър, не началник на Планетната полиция. — Баадластър знаеше, че един негов предшественик бе изгубил този пост тъкмо защото се бе изправил срещу Джек Сторм. Той разпери безпомощно ръце. — Пък и тази история с Аш-фарел поглъща цялото ми внимание.

Лицето на императора придоби презрително изражение.

— Опитай при Зелените ризи. Може да е решил да премине в нелегалност. — Пепус вдигна края на наметалото си и го преметна през сгънатата си ръка. — Джек твърди, че си спомня добре какъв е бил преди двайсет и пет години, но аз се съмнявам. Изчерпал е възможностите си тук и вероятно е отишъл другаде, за да търси отговори. — Баадластър само кимаше. — И, Вандовър. — Министърът побърза да вдигне глава.

— Ваше величество?

— Пусни слуха, че Сторм е пратен на разузнавателна мития. Ако се появи при Зелените ризи, те няма да му имат доверие.

— Да, ваше величество.

— Искам го мъртъв. Ако не успеем да го открием, може би те ще могат.

Баадластър се изправи.

— Ваше величество, изглежда в нашия космос действат две независими сили. Първата е Аш-фарел, които са достатъчно опасни, за да ни наложат съюза с драките, а втората — командир Джек Сторм. С цялото си уважение, бих искал да ви припомня, че няма да е далновидно да превръщаме командир Сторм в наш противник. Веднъж

вече се опитахте да го премахнете. Този път той може да реши да отвърне на огъня.

Лицето на императора се изкриви от гняв. Но той не отговори, обърна се и излезе.

Баадластър чак сега осъзна, че бе сдържал дъха си. Наведе се и облегна длани на комуникационния пулт. Едва след като се съвзе, се изправи и бавно напусна помещението.

1.

Колин наведе глава и преви рамене. Влажният вятър рошеше оредяващата му коса, но не той го караше да забави крачка, докато пресичаше пространството пред своя дом. Още преди да вдигне очи, за да срещне погледите им, чу характерното потракване на дракските челюсти, докато насекомите се скупчваха пред собствената му врата, очакваха го настръхнали, сякаш той бе врагът и чужденецът тук, а не те. Бяха трима, точно колкото и неговите телохранители, преди да ги заместят, и когато спря пред тях, дървеният кръст на гърдите му се люшна. Той го задържа с ръка, усещайки как фасетните очи на насекомите го оглеждат внимателно. Израженията им бяха скрити зад непроницаемите хитинови маски.

Проповедникът преглътна с горчивина, припомняйки си за пореден път, че сега драките не бяха врагове, а наложени с волята на императора съюзници. Но той не им вярваше, както не вярваше и в думите на някогашния си приятел, император Пепус.

— Представете се — излая най-високият от тримата драки. На гърлото му бе поставен имплантант.

Колин въздъхна.

— Колин от Синьото колело — произнесе, недоволен от гласа си. Глас на стар човек. Слаб. Изгубил надежда. Стисна неволно юмруци. Нима бе предал всичко, в което някога бе вярвал, само за да запази жалкото си съществуване?

Дракът протегна напред ръце, чиито пръсти завършваха с издължени и закривени нокти, и се извиси над него.

— Минавай — изрече дрезгаво той.

Скиталецът вирна брадичка и пристъпи между двамата, които тъкмо се отдръпваха настрана. Чу развълнуваното потракване на челюсти и осъзна, че и те като него избягваха боязливо какъвто и да било допир. Зад вратата вече го очакваше Джонатан, който побърза да го хване под ръка. Ала кой знае защо Колин не можеше да се успокои толкова бързо.

— Пусни ме — тросна се той.

— Ваше светейшество...

Колин спря рязко и се подпря на стената. Вратата зад гърба му се затръшна.

— Извинявай, Джонатан. Не заслужаваш подобно отношение.

Едрият мъж кимна бавно. Колин неволно потрепери и притисна ръце към тялото си.

— Студено е тук. Усеща се, че приближава зимата — сигурно скоро ще завали.

— Наредих да затоплят апартамента ви. Да ви поднесат ли чай?

Идеята му се стори добра.

— Сам ще си взема. Трябва да напиша една възхвала. Кажете на Маргарет да не ми прехвърля нито един телефонен разговор тази вечер. — Джонатан се поклонил и се отдалечил към кухнята.

Останал най-сетне сам, с таблата с чай в ръце, Колин се заизкачва по стълбите към своя апартамент. Напоследък аудиенциите при Пепус бяха започнали да го отвращават, сякаш императорът беше някакъв паразит, дяволско изчадие, с което Колин трябваше непрестанно да мери сили. На всичко отгоре сега искаше от него да напише хвалебствие за командир Джек Сторм, загиналия водач на доминионските Рицари. Щеше да има официално погребение с всички необходими почести, въпреки че тялото на Джек така и не бе намерено — водаха го изчезнал по време на акция.

След като изкачи стълбището и спря да си поеме дъх и да позволи на подутите си колени да си починат, Колин се приближи към убежището си — малък, но удобен апартамент, скрит дълбоко във вътрешността на щаба на Скиталците.

Постави подноса на ниската дъбова масичка, донесена от старата Земя, и прокара пръсти по лакираната ѝ повърхност. За миг му се стори, че долавя стаения вътре живот, диханието на един отдавна изчезнал свят. Колин изпъшка уморено и се отпусна на дивана.

В късния следобед стаята тънеше в сумрак, но той не включи светлините, предпочитайки уюта на полусенките.

— Остаряваш — промърмори проповедникът. — След като преглътна присъствието на враг на прага.

— Не знаех, че си склонен да преглъщаш подобни неща — отвърна някой от сенките и една фигура се приближи към него.

Колин подскочи стреснато, поля се с горещ чай и изруга. Високият мъж се разсмя и се наведе да му помогне.

— Боже мили! — възкликна проповедникът. — Какво правиш тук? Не трябваше ли да си мъртъв?

— Нали знаеш — слуховете за моята смърт са твърде преувеличени.

— Мили Боже, Сторм, почти бях повярвал, че си загинал. Какво правиш тук?

Джек се отпусна в креслото срещу него.

— Исках да ти благодаря за всичко, което направи.

— И двамата можехме да пострадаме, ако те бяха видели да влизаш.

— Какъв Рицар щях да бъда, ако не мога да се промъкна покрай неколцина драки.

Колин млъкна и втренчи поглед в ръцете си. Не беше предложил на Джек чай, но нямаше нужда. Рицарят знаеше, че може да се чувства като у дома си.

— Какво те кара да подхвърляш подобни меланхолични забележки късно следобед? — попита го усмихнато Джек.

— Как иначе, след като искат от мен да напиша надгробно хвалебствие?

— А! — възкликна съчувствено Джек. — Случва се с всеки от нас, рано или късно.

— Точно ти не може да не го знаеш. Ставаше дума за твоето погребение.

— Какво?

— Не ми казвай, че не знаеш.

— Че оттогава минаха само няколко месеца.

— Дракският посланик настоя да те извадим от списъците на Рицарите и да те обявим за загинал. В твоё отсъствие К'рок бе повишен в длъжност командир. — Колин наблюдаваше как се сменя изражението върху лицето на Джек.

— К'рок?

— Кой друг?

— Помислих, че може да е някой от драките... — Млъкна за малко. — Добре. Милосец или не, К'рок е най-подходящата

кандидатура за този пост. Не зная само дали драките си дават сметка кого държат в пазвата си...

— Сигурно не знаят — прекъсна го Колин. — В края на краищата милосецът работи за тях повече от двацет и пет години.

— Не е чак толкова много — подсмихна се Джек. — К'рок е роден на свобода и е израсъл в борба с драките. Бил е принуден да им сътрудничи под смъртна заплаха, но при първа възможност ще се измъкне от опеката им. Според мен той е наистина най-добрият избор за тази работа. Знаеш ли, ще взема да си остана мъртъв.

— Радвам се, че го реши, без да те убеждавам повече — кимна с мрачно задоволство Колин.

— Нали не мислиш, че бих допуснал да те изложя на опасност?

— Благодаря ти за загрижеността, но ми се струва, че веднъж вече стигнахме до някакво споразумение за нашата обща стратегия на действие. Всъщност, като стана дума за това, какво, по дяволите, търсиш на Малтен?

— Мислех, че съм ти създал предостатъчно неприятности. Истината обаче е, че ми хрумна по-лесен начин да осъществя замисленото. Кога е погребението?

— Вдругиден.

— Ще ти трябва ли свита?

— Разбира се. Аз... — Колин поклати глава. — Ох, не. Решил си да се промъкнеш между моите хора.

— И не само от суета. Наистина трябва да съм там. Не бих искал да излагам на опасност Амбър, като се свържа с нея.

— Наистина ли вярваш, че ако успея да те вкарам в двореца, тя няма да долови присъствието ти?

— Мога само да се надявам — отвърна Джек. — Но дори да ме забележи, смятам, че ще изиграе ролята си добре. Ти я познаваш.

— Този твой... замисъл. Трябва да е нещо много важно, щом си готов да се изложиш на подобен риск.

— Така е — усмихна се Джек. — Намислил съм да постъпя при Зелените ризи.

Чашката за чай отскочи от масата и се разби в краката на Колин. Той дори не забележа, че я е изпуснал. Лицето му бе пламнало.

— Това е недопустимо. Джек, тези типове са убийци — по-добре да си имаш работа с Пепус. Ако не друго, той поне е защитник на реда

и закона.

— Може да са терористи, но не съм забравил, че тъкмо те откриха криогенния кораб и ме събудиха след седемнайсет години сън.

— За да те превърнат в пионка.

— Виж, в това не успяха.

— Засега. Зависи обаче какво ще се съгласиш да направиш за тях. Ако поискат да унищожих Рицарите?

По лицето на Джек премина сянка.

— Никога — отсече той. — Излишно беше да питаш.

— Правя каквото смятам за необходимо. Смятах, че целта ти е Пепус... Да свалиш разядено от корупция управление е едно нещо, да подкрепиш престъпна и терористична организация — съвсем друго. Всеки човек си има цена. Питам се каква ли е твоята.

— Обещаха да ми дадат името и адреса на доктора, който ме е намерил.

Двамата мъже се спогледаха. Колин въздъхна и попита:

— Защо? Защо ще ти позволят да узнаеш истината след всичко, което се опитаха да ти сторят?

— Докторът навярно има архив. На криогенния кораб се съхранява част от собствената ми памет — изгубената част. Искам си я обратно. Искам си миналото. Искам онази част от съзнанието ми, която съм изгубил.

— Май искаш твърде много — промърмори Колин. — Сигурен ли си, че си готов да се изправиш срещу подобно нещо? Мнозина от нас биха дали мило и драго, за да забравят някои неща от собственото си минало. — Той се покашля. — А и никак не ми се нрави идеята да влезеш в контакт с тези негодници.

— Странно — поклати глава Джек. — Защото те говорят с голямо уважение за теб. Всъщност те ме насочиха към теб.

— Какво? — Скиталецът се надигна изненадан.

Преди някой от двамата да продължи, в стаята отекна звън. Колин изчака няколко секунди да се успокои, после произнесе с висок глас:

— Какво има?

На екрана изплува лицето на Джонатан — но не преди Джек да се спотаи в ъгъла.

— Простете, че ви безпокоя, но Денаро е тук...

Колин се пресегна и изключи звука. После погледна към Джек.

— Той сигурно знае за присъствието ти тук.

Джек поклати отрицателно глава. Колин се извърна към монитора.

— И какъв е проблемът?

Джонатан повдигна рамене. После се приближи към екрана.

— Ваше светейшество, той е въоръжен до зъби. Смята, че животът ви е в опасност. — Отстъпи встрани и на екрана се появи едър мъж във военна униформа. Джек преброи три оръжия на раменете му, а и масивният кръст би могъл да се използва по предназначение, за което монасите едва ли се досещаха.

— Кажу ми, че сега медитирам и не желая да ме безпокоят.

Сторм махна с ръка и Колин спря.

— Може да ни бъде от полза — прошепна Джек.

— Не и ако открие, че си тук и смяташ да се съюзиш със Зелените ризи.

Двамата мъже се спогледаха. Джек бе обучил Денаро да носи боен костюм, макар че Скиталецът имаше свои идеи за това как да го използва.

— Ако ме включиш в свитата си, той ще разбере — рано или късно.

Колин се поколеба, но си даваше сметка, че Джек е прав. Ако не Денаро, някой друг от хората му щеше да познае Джек.

— Не виждам с какво може да ти е полезен. Пепус го държи под око откакто напусна Рицарите.

— В такъв случай ми кажи да дойде по-късно. Той няма да се успокои, докато не се увери, че си в безопасност.

Колин кимна. Идеята му се стори разумна. Отново включи микрофона.

— Днес имах тежък ден, Джонатан. Нека Денаро почака. Ще го повикам по-късно.

Нямаше нужда от отговор — видяха, че едрият мъж се настанява на един стол в ъгъла.

— Денаро и друг път ни е помагал — изтъкна Джек.

— Без съмнение. И не би имал нищо против да те намери тук. Въпросът е как ще погледне на връзката ти със Зелените ризи.

— Той пази ли все още бойния си костюм?

— Не. Баадластър държи снаряжението с желязна ръка. Ако изобщо съществува черен пазар за тази стока, със сигурност той го командва. Какво по-точно казаха за мен Зелените ризи?

— Посъветвах ме да ти спомена, че се занимавам с търговия на редки предмети, и да те питам за посредник.

— Може и да познавам един-двама мошеници. Ама те да не намекуват, че и аз съм като тях?

— Не, пък и щеше да е неудобно да питам.

— Питай колкото си щещ. Аз не влизам в тайни съюзи с враговете!

— Не е необходимо да ме убеждаваш. Колкото до посредниците...

Колин се наведе и започна да събира парченцата от строшената чаша.

— За съжаление религиозните реликви се купуват и продават като останалата стока. Най-добрият, когото познавам в този бизнес, е един контрабандист от подземния свят на Малтен. Казва се Гибън.

Джек кимна доволно.

— Значи това е човекът, който ми трябва. — С тези думи отстъпи назад към сенките, откъдето се бе появил.

— Ще купуваш или ще продаваш? — попита го Колин.

— Ще продавам. Веднага щом открадна два бойни костюма.

— Това е цената, за да те приемат, нали? Знаеш какви неща правят Зелените ризи с подобни оръжия?

— Нужно ми е да ме допуснат в своя кръг и да ми дадат търсените сведения. Останалото е моя работа. Няма да им оставя функционираща броня. Едва ли можеш да си представиш колко е трудно всъщност да се управлява подобен костюм.

— Ясно ми е.

— Надявах се да е така. Поговори с Денаро за мен. Ще се върна по-късно. А междувременно, бих искал да ти оставя да наглеждаш нещо. — Джек отстъпи встрани. В тъмнината зад него изплува някакъв силует. Беше боен костюм със сияещи от белота флексобрънки.

— За Бога, човече, не можеш да го оставиш тук!

— Нито където и да е другаде — отвърна Сторм и в същия миг костюмът вдигна ръка, сякаш отправяше поздрав.

— Джек, само Всевишният знае що за създание живее вътре и държи под контрол всички функции и системи. Фантом е ембрион, дете, надарено със сила да унищожавя, и така ще постъпи с всяко нещо, което не разбира. Но кажи ми, как би могъл да разбира живота?

Джек сложи ръка на рамото на Скиталеца.

— Не мога да го оставя сам. Ти го познаваш, знаеш, че вътре се крие душа. Искам да съм сигурен, че го оставям в добри ръце.

— Майчице мила, пресвета Дево! — въздъхна Колин. — Джек, някой ден той ще те убие.

— Ще ме изяде и ще изплюе останките като милоски берсеркер? Може би. Но засега двамата се разбираме чудесно.

— Все още ли носиш този костюм?

Джек кимна.

— Фантом е всичко, което имам. Малкото ми спомени се пробудиха с негова помощ. Пък и... ние се нуждаем един от друг. Колин, какъвто и да е Фантом, той е истински боец. И ако шансът му да оцелее е да съществува заедно с мен, готов съм да поема този риск. Мисля, че ако съжителството ни стане опасно, той ще ме предупреди.

— Но какво правиш... когато... огладнее?

— Ами храня го с драки — отвърна със зловеща усмивка Джек.

— Ясно — отвърна със сподавен глас Колин. — Ще го наглеждам, но само защото е твърде опасен, за да бъде оставян без надзор.

— Какво пък, и на това благодаря. Трябва да уредя някои неща. Ще се върна по-късно. Обмисли като какъв да се представя в свитата — телохранител или проповедник.

— Ще помисля — съгласи се Колин. Миг по-късно Джек вече не беше в помещението. Колкото и да напрягаше слух, Скиталецът не можа да разбере по какъв начин бе проникнал. Това го безпокоеше, защото щом Джек знаеше тайни пътища, рано или късно можеха да ги узнаят и други. Сведе очи към ръката си и установи, че все още стиска вътре останките на разбитата чаша.

Колин събра шепите и ги разтръска в продължение на няколко секунди, заслушан в потракването на парчетата. Когато шумът замлъкна, той ги разтвори и на дланта му остана съвсем здрава чаша. На лицето му разцъфна усмивка. После една мисъл я помрачи. Да можеше само със същата лекота да излекува и Сторм.

2.

— Ще бъдеш проповедник — заяви Колин. — Ще те наричат „преподобни“. Някои от сектите на Скиталците са монаси — ще носиш наметало с качулка. Няма да си единственият с подобен ръст — огледа го Колин. — Ще застанеш до Джонатан. Денаро се съгласи с мен. Чисто самоубийство е да те оставим да отидеш при врага.

— Но все пак ще го направите.

— Разбира се. За какво си мислиш, че говорихме толкова дълго? — Колин млъкна и се тръшна уморено в креслото. Прокара жилестата си ръка по челото. — Остава Амбър.

— Тя знае, че съм тук.

— Ти ли й каза?

— Не точно... но двамата с теб знаем, че тя разполага и с други способности. Впрочем, защо искаше тя да е в неведение? — Колин отвори уста, но не каза нищо. Джек забеляза колебанието му. — Какво има?

Прелатът сведе очи.

— Какво ли? Винаги има проблем, стига човек да се взира достатъчно внимателно. Пепус и Вандовър са по-опасни, отколкото си мислиш.

Джек се отпусна в креслото отсреща и положи ръце на облегалките.

— Не се заблуждавай. Давам си съвсем ясна сметка колко опасен може да бъде императорът. Не съм изминал целия този път само за да му падна в ръцете.

— Нямах това предвид...

Джек махна с ръка.

— Зная, зная. Но помисли само: след като позволихме на драките да си пъхат носа навсякъде, Пепус е обречен човек. Мъртъв, ако драките решат, че не им трябва, също и ако Зелените ризи се докопат до него. Мъртъв — ако покаже на обществото какъв предател е. — Колин потрепваше при всяко обвинение и Джек едва сега го забеляза. — Извинявай, човече.

— Няма за какво.

— Забравих, че двамата сте били приятели.

Старият проповедник търкаше уморено слепоочията си.

— Беше много отдавна — промърмори.

— Но ти не се изненада от постъпката на Пепус.

— Разбира се, че не. Той е император, нали? За да се издигнеш до подобен пост, не може да не си прекрачил поне няколко трупа. Ще си много наивен, ако мислиш друго.

— Ами ти?

Въпросът накара Колин да се усмихне.

— В моя случай става дума за пожертвования. Няма как, налага се да живея с това.

— Какво пък, и това не е малко — въздъхна Джек. — Кога ще получа наметалото?

— Джонатан ще ти донесе дрехите. Остават ни още няколко часа. Денаро ще бъде в пълно бойно снаряжение, нали е член на почетната гвардия. Каза ми да ти предам, че не смята да използва ръчката на мъртвеца, каквото и да означава това.

Джек поклати замислено глава, но видя, че Колин е повдигнал вежди, и затова обясни:

— Когато някой от Рицарите е ранен или умира, споменатата ръчка задейства системата за саморазрушаване на костюма.

— Но какво всъщност иска да ти каже? Защо няма да я използва? Джек кимна.

— Ако възникне опасност, повалят го и съм наблизко, мога да използвам костюма вместо него.

Известно време двамата мълчаха. Сетне Колин се пресегна през масата и улови Джек за ръката.

— Ще ти го кажа сега, защото по-късно навярно ще е невъзможно. Когато напуснем този апартамент, нито ще говоря с теб, нито ще те поглеждам. Нека Господ Бог ти помага.

Джек неочаквано се ухили и изведнъж заприлича на палаво хлапе. Колин имаше чувството, че наднича право в душата му.

— Дано Денаро не се окаже лош пророк. Защото добера ли се веднъж до костюма, ще побягна така, сякаш самият дявол ме гони по петите.

Колин се разсмя, сетне отново стана сериозен, пхна ръка в джоба си и извади диск.

— Денаро ти го праща. Вътре ще намериш пълна информация за онзи контрабандист. Потърси го колкото се може по-скоро — едва ли ще се задържи дълго в бизнеса. — Той въздъхна. — Пепус може и да е забелязал, че проявявам интерес към него. Така че бъди внимателен.

— Не си виновен. Просто врагът е нащрек. Би могъл да кажеш, че си търсел някое от твоите... религиозни доказателства.

Колин се намръщи.

— Какво пък, идеята не е лоша. Но все пак внимавай с Гибън, Джек. Нали знаеш с какви хора си има вземане-даване Денаро — истински фанатици. Наредил е да оставят човека на мира, докато се свърже с теб и ти предаде исканата информация, или те срещне със Зелените ризи. Но какво ще стане след това с нещастника... не мога да кажа. Така че побързай.

— Обещавам — кимна Джек и прибра диска в джоба си. Отвън вече се чуваха тежките стъпки на Джонатан. Сторм се засмя. — И ти благодаря. За всичко.

Колин се надигна в мига, когато Джонатан позвъни.

— И гледай — подметна през рамо — да не критикуваш възхвалата.

Когато Джонатан влезе, вътре все още ехтеше смях и едрият мъж се поколеба, сякаш се питаше дали не е по негов адрес.

Сивата завеса на дъжда се стелеше над парадния плац. Вятърът брулеше лицата на присъстващите и пронизваше телата им през подгизналите дрехи. В далечината блесна светкавица. Озари събралите се на площада фигури и една от тях вдигна глава към електрическото сияние.

Мъжът до нея протегна ръка и я сложи на рамото ѝ.

— Още малко остава — рече, докато гръмотевицата отекваше в градските стени. Мъжът носеше тъмносин комбинезон и синьо расо, а посивялата коса бе полепнала на темето му. На гърдите му висеше най-обикновен на вид дървен кръст. Той стисна ръката на жената. — Още съвсем малко.

Тя кимна. Лицето ѝ едва прозираше под черния воал. След това прошепна:

— Той щеше да хареса бурята. Джек обичаше дъжда.

Вместо отговор Свети Колин стисна по-силно вкочанените ѝ пръсти. Всъщност, дори да се бе опитал да каже нещо, събеседницата му едва ли щеше да го чуе, защото в този миг мощен глас се разнесе над площада.

— Надяс-но! Ходом марш! Взвод, за почест!

Земята потрепери под краката на бронираните войници. С лица, скрити зад потъмнените визьори, и в сияещи бойни костюми, доминионските Рицари крачеха пред тях. Те отдадоха чест първо на жената в черно, а после и на загърнатия в червено наметало император, изправил се на пиедестала.

Императорът поглеждаше към жената, но тя не се обърна към него и след като премина последната редица. Въпреки това усещаше погледа му върху гърба си, както и втренчените очи на човека до него — Баадластър. Облегна се леко на Колин, сякаш черпеше сили от проповедника.

— Взвод, стой! Кръгом марш!

Земята потрепери за последен път, когато Рицарите се завъртяха и заковаха на място. Едри дъждовни капки шибаха разноцветните им брони, масивно и грубо превъплъщение на човешката сила. Никъде не се виждаше бяла броня — само един човек бе носил такава. Воалът, закрил лицето на Амбър, потръпна. Тя усещаше почти физически присъствието на другите — чуждоземци, струпани край портите. Драки, дори тук и сега. Устните ѝ потрепериха нервно и когато ги облиза, установи, че са съвсем сухи.

Колин я пусна и пристъпи напред. Погребалната церемония започваше.

Вандовър се намести неспокойно до императора.

— Играта ѝ е безупречна — промърмори с нисък глас.

Пепус поизправи рамене. Дъждът бе лишил косата му от обичайната ѝ склонност да стърчи нагоре и сега тя бе полепнала по челото за отдавна жадувана почивка. Дори очите му не гледаха толкова пронизателно, когато се извърна към своя военен министър.

— Съчувствие ли долавям?

— Не.

— Какво тогава?

— Не съм сигурен — побърза да отвърне Баадластър, за да скрие смущението си.

— Чудесно. Предай й флага. Аз имам по-важна работа — махна небрежно с ръка Пепус. Дори да бе забелязал, че министърът изглежда напрегнат, той не се издаде с нищо. Сподави прозявката си, докато Свети Колин четеше възхвалата. Верен на думата си, Пепус се надигна от трона веднага щом прощалното слово приключи и преди дъждът да се усили отново. Вандовър остана сам, стиснал в ръка сгънатия боен флаг. Той погледна към Амбър.

Стори му се по-висока, отколкото си я спомняше, имаше нещо царствено в осанката на изпънатото ѝ тяло и в скритото зад воала лице. Младата жена се обърна и го погледна, в очакване да продължи.

За един кратък миг, докато пръстите им се докоснаха при предаването на флага, министърът почувства пробождање като от електрически ток. Брадичката му подскочи рязко и той я стрелна с очи — дали и тя го бе доловила?

Амбър притисна към гърдите си знамето и рече:

— Тук има драки, Баадластър. Присъствието им е позор за Рицарите. Ще позволите ли да ви припомним, че тъкмо драки убиха командир Сорм?

Ноздрите на министъра трепнаха ядно.

— Сега не е нито мястото, нито времето...

— Разбира се, че не. Забравих, че тъкмо вие призовахте врага в редиците ни. — Дланта ѝ погали флага. — Сорм загина, за да не забравя никой от нас кои са истинските ни противници.

Баадластър се наведе към нея — толкова близо, че само тя да може да го чуе.

— Ти се подиграваш с императора, подиграваш се и с мен. Сорм не е мъртъв. И аз смятам да го намеря.

— Дано успеете, Баадластър — отвърна невъзмутимо младата жена. — В ада няма място и за двама ви. Може би тогава ще върнат Джек у дома. — Тя се завъртя на токове и слезе от подиума. Свитата на Свети Колин я заобиколи и я последва.

Като си даде сметка, че го следят както присъстващите войници, така и камерите, Баадластър се изправи. Докато му отдаваха чест,

Рицарите не си направиха труда да скрият омразата, която изпитваха към него.

Небето се разтърси от поредната гръмотевица и отново рукна дъжд. Операторите започнаха да прибират камерите си, а войниците напуснаха тичешком плаца, шляпайки в дълбоките локви. Баадластър се преви под поривите на вятъра и се отпрати към изхода. Така и не забеляза, че от свитата на Свети Колин се отдели една фигура, която побягна в друга посока.

Джек отключи вратата на работилницата и пристъпи вътре. Рицарите още не се бяха прибрали, нямаше ги и техниците. Помещението щеше да запраци по шевовете, когато Рицарите се завърнеха от парада, но засега цареше тишина. Имаше достатъчно време да осъществи плана си.

Познатите миризми пробудиха спомени и той спря за миг. Беше прекарал толкова много безгрижни часове тук в почистване и ремонт на костюма.

Разкърши рамене. Скоро охранителната система щеше да го засече независимо от миниатюрното заглушително устройство, пъхнато в колана му. Пък и за разлика от Амбър Джек не изпитваше такава безгранична вяра в електрониката. Ориентира се, откри складовата част и се отпрати нататък. В склада бяха подредени новите, все още необличани бойни костюми. Един от тях дори не бе изваден от сандъка, с който бе пристигнал. Джек намери сандък и за втори костюм и натовари и двата на една разносваческа гравиплатформа. Зададе ѝ адреса на временно наета квартира, където сигурен човек щеше да препрати товара, за да не може да бъде проследен. Отвори вратите на хангара и изпрати с поглед платформата, която плавно потъна в мрака. Не я последва, защото вратите бяха снабдени с инфрачервени сензори, които щяха да се задействат от топлината на тялото му. Когато вратата се спусна, той се върна в работилницата и си избра една от новите диагностични сонди, за да може да прегледа костюма на Фантом.

Почти бе приключил, когато откъм гардеробите се чу глас.

— Току-що присъствах на погребалната ви церемония, командире. Но не вярвах на слуховете.

Джек целият настръхна. Знаеше, че е възможно да срещне някого в работилницата — драките или сержант Ласадей. С насекомите щеше да се разправи безкомпромисно, колкото до сержанта, вероятно би могъл да го убеди да си държи езика зад зъбите.

Но гласът бе младежки, силен и ясен — и когато се извърна, Джек се изправи срещу мъжа, какъвто би могъл да бъде и той, ако не го бяха предали. Роулинс стоеше до входа в коридора и светлината озаряваше русата му коса. Джек бе като помръкнало и остаряло копие на младия войн — неговата коса, също руса, бе потъмняла отгоре и посребрена на слепоочията, а очите му вече не бяха така лазурносини.

— Роулинс. Да не си съгледал призрак?

— Сър. — Офицерът пристъпи смутено от крак на крак. — Наистина сте вие. Когато ви видях в гръб, помислих си... надявах се, но се уплаших да не съм сбъркал.

Джек оглеждаше крадешком разстоянието между тях, като се опитваше да прецени дали може да го преодолее достатъчно бързо. Не беше сигурен в заключенията си, но и не биваше да се задържа тук.

— Роулинс, сега ще излезе през вратата, а ти нито си ме видял, нито си разговарял с мен.

— Това заповед ли е, сър?

Джек поклати глава.

— Не. Молба, която има огромно значение за мен.

— Значи е истина — стисна челюсти младият Рицар. — Говореха, че сте дезертирал.

— Нищо не е такова, каквото изглежда — отвърна Джек и пристъпи към вратата.

Роулинс посегна рефлекторно към оръжието си. Джек спря.

— Кажете ми тогава, кое е истина.

Джек поклати глава и вдигна бавно ръце, за да покаже, че не е въоръжен.

— Нямаме време, а и е по-добре ако не знаеш.

— Заради драките ли?

Джек не отговори, защото не искаше да лъже, дори и отчасти.

— Знаеш ли какво ще те посъветвам, Роулинс. Тези дни, когато си свободен и имаш желание, прескочи до Свети Колин. Можеш да обсъдиш въпроса с него. Ако все още държиш да узнаеш истината, разбира се.

Лицето на Роулинс преbledня. Джек не беше съвсем сигурен каква струна бе докоснал с думите си, макар да знаеше, че между неговия доскорошен помощник и преподобния съществува тайнствена и неразбираема връзка, още от събитията на Бития. Той пристъпи отново към вратата.

— Както ти казах — рече, — няма време за повече обяснения.

— Нека дойда с вас.

— Не бива. Ти все още си Рицар. — Гласът на Джек придоби резки нотки. — Понякога най-силният враг, срещу когото се изправяме, е този, който крачи редом с нас. Всички правим каквото е по силите ни, лейтенант.

— Капитан — поправи го Роулинс и поклати глава. — Добре, сър. Благодаря ви, сър. — Младежът се завъртя рязко и си тръгна.

— Не — прошепна едва чуто Джек. — Аз ти благодаря.

След което доближи вратата и се шмугна навън.

3.

— Успял ли е да се промъкне? — обърна се Колин към Денаро, докато крачеше неспокойно из помещението.

— Никой не го е проследил, ваше светейшество — докладва войнстващият монах. — Доколкото успях да проверя, без да привличам внимание.

Скиталецът пусна покрай ушите си неодобрението, прокраднало се в думите на Денаро. Вече бяха спорили по темата с младия войн и той бе изразил категоричното си становище. Сторм трябваше да получи пълна подкрепа. Дискретно, ако е възможно, открито, ако се наложи.

— Добре. В такъв случай той вероятно ще се свърже с Гибън още тази вечер. Слушай внимателно заповедта ми. Няма да нахлувате в канцеларията на Гибън, докато Джек не приключи със задачата си. Чак след това можете да се разправяте с него.

Денаро кимна, но след кратко колебание. Колин улови погледа му. Не продума повече, но си даде сметка, че войнстващият монах може да има други планове. Ако беше така, в момента не би могъл да направи нищо. Да даде израз на подозренията си, би означавало да изложи на риск и малкото доверие, което Денаро изпитваше към него. От друга страна, бездействието можеше да вкара Джек в клопка. Сега всичко се крепеше на взаимното доверие. Прелатът надзърна в черните очи на Денаро.

— Какво пък, не ни остава друго, освен да чакаме. Ако всичко мине добре, Джек ще се отбие при мен, преди да напусне планетата.

— Това е глупаво! — избухна Денаро. — Така излага и вас на риск.

— Навярно си прав — повдигна вежди Колин. — Но аз пазя нещо, на което той ужасно държи. — Хвърли поглед над рамото на Денаро към масивния брониран костюм, застанал мълчалив и неподвижен в ъгъла, сякаш бе потънало в мисли живо същество.

Всъщност последното едва ли бе далеч от истината.

Колин седна със скръстени ръце. Преди да поднови прекъснатата си медитация, той отново се взря в Денаро.

— Успокой се — посъветва го. — Нощта ще бъде дълга.

Джек използва още няколко фалшиви адреса, преди да прехвърли двата костюма на друга платформа и да ги прати най-сетне на адреса на Гибън, в квартал, където денем цареше подозрително затишие, а нощем под ярките светлини на неоновите реклами прииждаха жадни за порочни развлечения тълпи.

Гибън бе от онези търговци, които предпочитаха да си вършат работата без излишен шум. Същото можеше да се каже и за улицата, на която се бе настанил. Джек се приближи към канцеларията му от задната страна, където имаше просторна товарна рампа.

Не видя никого, но това не означаваше, че не го наблюдават. След като изключи двигателите на платформата, той почука.

— Затворено е — отвърна механичен глас.

Джек не беше в настроение за спорове. Погледна сребърната мрежа, откъдето се чуваше гласът.

— Зелените ризи — каза само.

Вратата се отвори незабавно, заедно с нея и входът на рампата. Джек нагласи платформата на автоматично управление и я насочи към рампата.

Гибън бе едър мъж, с широки рамене — почти колкото вратите на товарната рампа. Очите му блеснаха, докато оглеждаше Джек. На лявото си ухо носеше обеца, която подрънкваше леко, когато въртеше глава.

— Може и да те очаквам — заговори мъжът. — Но има неща, за които не бива да се разговаря на улицата. — С гостоприемнен жест посочи вътрешността на канцеларията.

Джек пристъпи в тесен коридор, стеснен допълнително от плътно подредените сандъци. Подът на канцеларията поддаваше леко под краката и той се подсмихна, досетил се, че това е скрит капак за подземие.

— Има неща, които е по-добре да не вършиш — подметна.

Гибън замръзна на мястото си.

— Мислех, че си тук, за да сключим сделка.

— Нали каза, че е затворено.

— Не знаех кой е отвън — оправда се Гибън. — Можеше да е някой друг.

— И все още не можеш да си сигурен в самоличността ми. Нито аз в твоята.

— Ах! Затова ли е тази предпазливост? Какво пък, съвсем обяснимо — иронично се подсмихна търговецът. — Как да ти докажа самоличността си, след като очевидно не познаваш никого, който ме познава. Аз не съм от хората, които лесно се забравят. — Той разпери ръце и направи пирует, сякаш бе слънце, около което се въртяха планети и спътници.

Джек за миг изпита съжаление, че този човек ще престане да съществува малко след като приключе със сделката. Подаде му ръка.

— Наричай ме Джек.

— Разбрано. А ти можеш да ми викаш Гибън. Кой те праща при мен?

— Свети Колин от Синьото колело.

— Аха! Всичко съвпада. И в тези два чудесни сандъка са нещата, които очаквам.

— Не.

Гибън вече се бе извърнал към бюрото, когато гласът на Джек го накара да се закове на място.

— Още не сме обсъдили въпроса със заплащането.

— Аха — кимна бавно Гибън. — Но разбира се. След него те ще станат моя собственост.

Джек се усмихна.

Гибън бръкна в ръкава си и извади две тънки пластмасови карти. За миг Джек зърна ръбеца от заздравяла рана на мястото, където трябваше да са имплантирани идентификационните чипове. Тъкмо се готвеше да посегне, за да прибере картите, когато ръката на Гибън изчезна в ослепителен лазерен лъч.

Джек извика от изненада и се хвърли на пода, като веднага запълзя към рамката на вратата. Търговецът сграбчи отрязаната си ръка и с писък заподскача върху фалшивия под. Дъските под краката му поскърцаха.

Светлините угаснаха, заменени от мъждиво оранжево сияние. Джек все още виждаше черния силует на Гибън, когато втори изстрел

прониза търговеца право в гърдите. Фалшивият под поддаде и мъжът изчезна с трясък от погледа му.

С викове и крясъци в стаята нахлуха непознати мъже.

Едно наполовина стопено, обгоряло парче от пластмасова карта се изтърколи по пода и спря недалеч от ръката на Джек. Той го взе и го пъкна в джоба си. Зелените ризи му бяха обещали щедро заплащане за доставката на костюмите — кредит, фалшива самоличност, карта, която да го отведе при следващата свръзка. Сега обаче нямаше време дори да провери каква част от информацията върху картата бе оцеляла.

Нечия ръка се пресегна от мрака и го улови за рамото.

— Почакай малко — прошепна тих глас почти в ухото му. — Гибън може да се покаже отново и да отвърне на огъня. Нека само опита, а после изчезваме от тук.

Това бе глас, който Джек би познал навсякъде и при всякакви обстоятелства, а притежателят му имаше пълното му доверие. Рицарят не можа да сдържи усмивката си.

— Казах на Колин, че ще се досетиш, че съм се върнал.

— И си прав — съгласи се Амбър. — Ала пак загази. — По гласа ѝ не личеше да му се сърди.

Амбър се бе отпуснала на дивана в приемната на Скиталеца. Макар да изглеждаше привидно спокойна, Джек и Колин усещаха едва сдържаната енергия, която се излъчваше от нея.

Колин прокара пръсти през оредяващата си коса.

— Боях се, че Денаро може да ни свие подобен номер. Пратих Амбър, макар да осъзнавах, че може да е погрешен ход. Но как бих могъл да му имам вяра?

— Не се извинявай заради него. Нали се измъкнах? Те запалиха складовете и сигурно мислят, че съм изгорял вътре.

— Кое то и щеше да стане — изтъкна Амбър, — ако не бях дошла навреме. Познавам добре онази част на града. Не трябваше да отиваш там без мен.

— Права си — отвърна с притихнал глас Джек. — Но подозирах, че императорът ще те държи под наблюдение. Не ми се щеше да ти усложнявам живота.

— Достатъчно го усложни, след като изчезна и от шест месеца всички те смятат за мъртъв.

Скиталецът се покашля смутно, усетил, че обстановката се нажежава.

— За всичко е виновно онова вироглаво момче.

Джек се втренчи в него.

— Може да си мисли, че така те защитава.

— Или има други причини, за които не знаем — възрази Колин.
— Те са фанатици, Джек. Макар да са мои последователи. Трябва да напуснеш Малтен при първа възможност. Едва ли още дълго ще мога да те защитавам. Денаро ще се досети веднага след изчезването на бойния костюм отгук. Ще се увери, че си жив, и ще тръгне да те търси.

При споменаването на костюма Джек неволно се озърна.

— Не мога да изоставя Фантом.

— В такъв случай трябва да се опитам да контролирам Денаро — заяви Колин. После сведе поглед към картата, която му подаде Джек. — Колкото до втория ти въпрос, да, мисля, че ще мога да извлека информацията, съхранявана вътре. Но не зная колко време ще ми отнеме. Откъде всъщност я имаш?

— Тя е възнаграждението ми за предаването на двата бойни костюма. Поисках някои сведения и ми обещаха, че ще ме свържат със Зелените ризи.

— Знаеш мнението ми по въпроса — намръщи се Колин.

— Съвпада с моето. Но не мога да сваля Пепус от трона без тяхна помощ. Нуждаем се от цялата информация за тази организация... инак просто ще заменим едно зло с друго.

— В такъв случай ще се наложи да разчиташ на сведенията, които открием вътре. Знаеш ли кого търсим?

Джек се усмихна горчиво.

— Знам, разбира се. Човека, който преди седемнадесет години ме събуди от криогенен сън.

— Едва ли ще гори от желание да те види — подметна Амбър.

— Не се и съмнявам. Тъкмо по тази причина ще вземем с нас Фантом.

4.

Кален нощен дъжд заливаше улиците на Малтен и размиваше мръсотията, натрупана край запушените канали. Отгоре оставаше влажно, хлъзгаво покритие, което приглушаваше стъпките, но жителите на тази част на града нямаха нищо против тази особеност, тъй като за тях уличното престъпление бе необходимост, каквато е въздухът за други.

Три странни фигури се спотайваха в сенките пред вратата на малката фирма „Ментех“. Стройна и гъвкава, едната от тях се бе надвесила над таблото на охранителната система и се опитваше да изключи алармената инсталация. Вече бе успяла да преодолее първия охранителен кръг, но така и не бе забелязала камерата, която следеше всяко нейно движение. Втората фигура принадлежеше на едър, широкоплещест мъж, който не си правеше труда да се прикрива, докато помагаше на жената. Последният от тримата несъмнено бе и най-странният — скрит в бяла броня, която сияеше леко, отразявайки лунните лъчи, робот или може би киборг, ала съдейки по размерите, явно предназначен за военни действия.

Неканените нощни гости приковаха вниманието на двамата мъже, които наблюдаваха монитора от вътрешността на сградата.

— Защо не ги чуваме? — попита по-високият. От дългите му ръкави се подаваха тънки, костеливи ръце.

— Защото носят шумоизолираща завеса.

— Как са успели да се приближат, без да ги засекат мониторите?

— Не зная, докторе — сви рамене другият — дребен човечец с посивяла коса. — Професионалисти са. Нищо чудно онзи отпред да е крадец...

— Тук няма нищо за крадене! — разпери безпомощно ръце докторът. Твърдението не беше съвсем вярно, но той нямаше никакво намерение да позволява на охраната да узнае за ценните експерименти, провеждани в лабораторията.

Докторът си пое рязко въздух. Нямаше време за губене, операцията беше в ход и нямаше значение дали нарушителите са обикновени крадци или полицаи. Вече бе взел решение. Все някога щеше да се случи. Днешният ден едва ли бе по-различен от всеки друг.

— Пази вратата — нареди докторът. — Колкото се може по-дълго. — Отпрати се към изхода, но спря на прага и подхвърли: — Ако се справиш, ще получиш допълнителна награда.

Това беше грешка. Веднага щом чу обещанието, мъжът с посивялата коса си каза, че няма никакъв смисъл да излага живота си на риск — ако го стори, как ще получи наградата? Щеше само да изпълни инструкцията. Той въведе командата за активиране на андроидите.

Пет врати се плъзнаха безшумно встрани. Пет машини, с тела в цвят на разтопено олово, пристъпиха в коридора. Сервоусилвателите им бръмчаха едва чуто, ставите им се свиваха и разгъваха, оръжията, които държаха, се зареждаха. Мъжът въведе в паметта им изображенията на техните цели. След това се отпусна в креслото и ги остави да си свършат работата.

Докато вървеше по коридора, докторът включи предавателя. Чу се тих пукот, сетне слаб женски глас:

— Какво има?

— Разкрити сме. Затвори лабораторните помещения и ги подпали. Започни с 1, 3 и 4. Аз ще се погрижа за 2.

— Какво? — възкликна учудено жената.

— Нямаме време, за Бога! Направи каквото ти казах. Най-важното сега е двамата с теб да се измъкнем и да вземем архивите.

— Ясно. Лаборатории 1, 3 и 4. Ще те чакам при 2.

— Не. Излез вълн, пред сградата. На големия паркинг.

Този път гласът ѝ потрепери:

— Толкова ли е тежко положението?

— Да.

— Не можем ли да се преборим?

— Не! Престани да спориш!

— Божичко, как мразя тунела. Добре де. Внимавай.

Докторът се поколеба, преди да натисне бутона.

— Ти също — отвърна с тих глас.

— Само още три връзки и сме вътре — подметна през рамо Амбър, почувствала нарастващото напрежение. — Дръж се.

— За какво? — попита костюмът зад нея с дълбок, вибриращ глас.

— Това е израз — опита се да обясни Джек, сякаш говореше на малко дете. — Мълчи, пречиш на Амбър да се съсредоточава. — Бе по-близо до жената и долавяше безпокойството, което се излъчваше от всяка фибра на тялото ѝ. Тя отметна назад коса и Джек вдъхна за миг аромата на тялото ѝ. Мислите му поеха в друга посока...

— Направи ми място — прошепна Амбър. — Ако сбъркам нещо, след минути цялата местна полиция ще ни се покатери на гърбовете — а сега само те ни липсват.

Джек отстъпи крачка назад.

— Дано си заслужава усилието — подхвърли. — Ще ми се да намеря начин да разруша съюза на драките и Пепус.

— Заслужава си — кимна тя, но не прекъсна съсредоточената си работа.

— Още малко, Фантом — прошепна Джек на неспокойно пристъпващия костюм.

— Готово — изправи се Амбър и видя, че той я гледа. — Ще влизаме ли?

— За какво иначе сме дошли? Не забравяй, търсим доктор Дюрия и никого друг.

— Да използвам ли шоково оръжие? — попита Фантом.

— Най-добре.

Костюмът се отдръпна, видимо недоволен. Макар да беше като дете, Фантом бе обсебен от кръвожадността на истински милоски берсеркер. Амбър се подсмихна леко. Джек ѝ подаде малък лазерен пистолет. Той самият бе въоръжен с ръкавици с лазерни оръжия, свалени от друг костюм. Бе нахлузил и обувки със сервоусилватели. Амбър погледна към нозете му и се намръщи.

— Едно погрешно движение и ще си откъснеш крака.

— Не се безпокой. Зная какво правя. — Всъщност тя бе напълно права. Винаги съществуваше риск, но той бе готов да го поеме.

— Сезам, отвори се — подхвърли насмешливо Амбър и чукна с пръст бравата. — Какво ще кажеш на добрия доктор, когато разбере, че сме влезли с взлом?

— Ще му благодаря — отвърна Джек.

Има моменти, в които всеки войник вижда как целият му живот преминава пред очите му. Евакуационните кораби от районите на военни действия използват често инструктажни програми, за да измъкнат информация и да намалят стреса на бойците по време на криогенен сън. Подобни програми са рутинни и по принцип не би трябвало нещо да се обърка. Но се случваше.

Всичко бе започнало с дракската инвазия на Милос. Инвазия, която доминионските сили би трябвало да отбият и вероятно щяха да се справят, ако не ги бяха предали и изоставили. Сторм бе един от малцината оцелели и добрали се до евакуационния кораб. Малко покъсно корабът бе поразен от дракски огън и бе изчезнал в далечния космос.

Изгубен в продължение на седемнадесет години. Седемнадесет години, които Джек бе прекарал в криогенен сън, принуден да преживява отново и отново едни и същи моменти от живота си. Седемнадесет години, през които се бяха заличили голяма част от детските му спомени — най-вече за семейството му, избито от драките.

И ето че сега му предстоеше да се срещне с човека, който го бе открил — него, единствения оцелял в грамадния мъртъв криогенен кораб.

И Джек наистина искаше да му благодари.

Външната врата на „Ментех“ зееше широко отворена и миризмата на дезинфектанти и химикали, която лъхаше отвътре, се смесваше с уханията на нощния въздух. Фантом пристъпи нетърпеливо, посегна и я изтръгна от пантите ѝ. Ръкавиците му смачкаха металната рамка, сякаш бе от пластмаса.

Джек зърна някакво движение зад ъгъла и се втурна напред.

— Фантом, след мен! Превключи на бойна стрелба. Тримата откриха огън едновременно. Отвърнаха им със същото и върху тях се

посипаха искри и разтопен метал. Джек скочи, претърколи се, насочи пръст и стреля отново.

Фантом бе уцелил един от роботите в средата на масивното туловище. Димящите му останки бяха застинали насред коридора, с разперени като мачти на платноходка ръчища. Макар и поразен смъртоносно, той продължаваше да изглежда опасен.

Другите четири робота се приближаваха с такава скорост, че Джек едва успяваше да ги проследи. Притисната до него, Амбър промърмори нещо.

— Сега ще се претърколя отново — предупреди я той. — Искам да ме прикриваш.

— Де да можех — отвърна тя. — Проклетият пистолет се строши още щом го изпуснах на пода. Евтина контрабанда.

Не можеше да я остави невъоръжена.

— Добре, ще тръгна надясно. А ти върви след мен.

Сребрист паяк пропълзя край него. Джек го изрита машинално и изгубило ориентация, миниатюрното му плазмено оръжие стреля към тавана. Роботчето скочи на крака и откри безцелно огън, докато Амбър се промъкваше зад него.

Фоайето на „Ментех“ не се отличаваше с кой знае какъв лукс и простор — на десет крачки по-нататък имаше двойни врати с дланови ключалки и малка камера, вероятно снабдена с ретинов четец. Вдясно се издигаше стена, а вляво се откриваше коридор, който изчезваше зад ъгъла — най-вероятно водеше към помещенията, където се държаха андройдите. Джек опря гръб в ъгъла.

Фантом знаеше къде се намират, бе ги засякъл от момента, в който се бяха раздвижили, и се стараеше да не стреля в същата посока. Завъртя се наляво и от ръкавиците му бликна убийствен огън. Втори робот изригна в искри и дим. Джек притвори очи от блясъка и в същия миг Амбър го дръпна за ръката и изпищя. Завъртя машинално ръкавица и стреля. Върху им се посипаха димящи пластмасови останки и той осъзна, че противникът вероятно се бе надвесил над тях.

През дима се виждаха още две крачеци фигури, които заобикаляха Фантом. Нима не го забелязваха?

Вероятно бе произнесъл въпроса на глас, защото чу пресипналия отговор на Амбър:

— Топлина! Снабдени са с топлинни датчици!

А Фантом беше студен. Единствено оръжията отделяха топлина.

Джек се прицели и стреля по петръко чудовище, кошмарно творение на налудничав механик. То се олюля, застина за миг, сетне отново запристъпва.

Джек и Амбър хукнаха наляво. Той приклезна, после се подпря на коляно и отново откри огън. Стената вдясно от тях, където бяха допреди миг, се разтопи в нажежени пламъци. Лявата му ръкавица замлъкна, индикаторът на китката изстина.

Роботът се завъртя бавно и вдигна към тях останалите си ръце.

— По дяволите! — изруга Амбър и се просна на пода пред него. Джек не сваляше поглед от добре смазаната машина, която пристъпваше към тях със смъртоносно спокойствие. Прицели се с дясната ръкавица и стреля. Роботът спря, от основата на туловището му блъвна дим. Ала ръцете и миниатюрните стрелкови кулички продължаваха да ги търсят с тихо жужене. Джек не се съмняваше, че се намират в обсега му.

— Бягай! — извика на Амбър.

— За Бога — чу приглушения ѝ глас. — Престани да си играеш и му виж сметката на този проклет кучи син!

Джек пусна един откос през гърдите на робота и се претърколи наляво. Отсреща бликна ответен огън и лъчите разтопиха стената на мястото, където допреди миг се намираше главата му. Без да обръща внимание на това, Джек стреля отново.

Не уцели, но стрелбата привлече вниманието на Фантом. Той замря наскре коридора, от ръцете му се поклащаха останките на един андроид.

Амбър се пресегна, хвана Джек за врата и го събори до себе си на пода. Андройдът стреля и двамата почувстваха горещото дихание на лазерния откос, преминал над тях.

— На косъм беше — рече тя. — Е, все още не си оплешивял.

Двамата останаха да лежат на пода, но вече чуваха шума на приближаващите се серводвигатели.

Фантом откри огън. Роботът замря, сякаш се опитваше да погълне енергията. После изведнъж се разпадна на части.

Все още притисната в обятията му, Амбър дълбоко въздъхна. Топлите ѝ устни докоснаха челото му.

— Май вече всички разбраха, че сме тук — рече тя.

Джек се надигна и ѝ помогна да стане. Огледа пораженията по себе си. Лявата ръкавица бе изчерпала резервите си. Вероятно бе пострадал и контролът на лявата обувка. Какво пък, ще трябва да разчита на топящите се запаси на дясната ръкавица.

— Какви са шансовете да разполагат с още от тези метални типове зад ъгъла?

Амбър поклати безмълвно глава — все още трепереше в ръцете му. Фантом изрита разбитото туловище и се приближи към тях.

— Сега накъде, господарю?

Джек погледна над рамото на Амбър към двойните врати.

Амбър се наведе над пулта за управление на компютъра и го огледа критично. Бе смръщила вежди и сбърчила нос.

— Твоят доктор май е доста лошо момче — подметна на Джек, който разглеждаше една от малките лаборатории отзад.

— Откри ли паролата? — попита той, без да я поглежда. Лабораторията бе натъпкана с блестящи метални шкафчета, имаше манипулаторни ръце за дистанционни операции, инкубатори, колби за микробиологични култури... все белези на прекъсната изследователска работа. Фантом се облегна на една затворена врата. Джек усети ушите му да изпукват, както когато костюмът приключваше с херметизацията. Докосна флексобрънковия лакът.

— Остави — нареди с отчетлив глас и се обърна към Амбър. — Готова ли си?

— Успях да проникна, но новините не са добри. Твоят доктор Дюрия е генен инженер, при това от незаконния бизнес, ако тези бележки са верни. — Гласът ѝ трепна. — Ако строшим печатите, кой знае какви гадости ще открием.

— Без майтап? — Джек се приближи и се зачете в записките.

— Олеле! — изпищя Амбър и посочи един от страничните екрани. — Лабораторията е програмирана за самовзривяване.

— Какво?

— Някой е задействал програмата за унищожаване. Постарал се е нещастните бебчета да не излязат оттук живи.

— С колко време разполагаме?

— Седем минути.

Джек надникна в коридора и се озърна.

— Фантом, заеми позиция при разклонението. Ако видиш доктора, зашемети го и ми съобщи. Бойна стрелба за всички останали.

Бойният костюм се извърна и пое нататък.

— Мислиш ли, че беше разумно? — попита Амбър. — Преценката му е като на дете.

— В момент като този и тя ми стига.

Амбър го погледна намусено.

— В такъв случай идвам с теб. Ако там вътре дебне някоя гадина, най-добре да не си сам.

— Какъв е редът за взривяване на лабораториите? — попита той.

— Първо това крило, отзад напред, после крилото, където прати Фантом.

— И това ли е всичко?

— Има още едно крило, в сектор L. — Амбър го проследи с пръст на екрана. — Според схемата самовзривяващото устройство там все още не е задействано.

Джек се усмихна.

— Ето значи къде ще отидем.

Тя му хвърли смразяващ поглед.

— Може би — рече — огънят няма да успее да убие всичко в лабораториите.

Джек се престори, че не я е чул.

Дюрия спря пред резервоара на хидрата. Прокара нежно ръка по ръба на капака. Нещо се размърда вътре.

— Съжалявам — прошепна. — Още една несвършена работа. Но твоят притежател ще остане доволен от доклада ми. По-евтино, но достатъчно убедително. — Протегна ръка и изключи респираторната помпа, която осигуряваше постоянен приток на въздух в покрития резервоар. В началото не последва реакция, след това течността започна да се плиска все по-силно. Не след дълго пяната се примеси с кръв. Дюрия остана край ръчката, докато водата постепенно се успокои. Чу приглушена експлозия и предположи, че лаборатория 1 се е самовзривила. Извади от стената прозрачна микроплатка и я пъкна в джоба си.

Вратата зад него се отвори и той произнесе, без да се обръща:

— Мисля, че ти казах да чакаш в тунела...

— Съжалявам, докторе. Забравили сте да оставите инструкции на вратата.

Дюрия се извърна и откри, че пред него стоят високият мъж и крадецът. На мъждивата светлина успя да различи, че крадецът е жена, при това доста добре изваяна, въпреки черното наметало.

— Всичко е разрушено — заяви. — Няма никакви доказателства.

— Не сме полицаи — отвърна жената и в гласа ѝ се долови насмешка.

— Няма значение — прошепна докторът и намести малкия лазерен пистолет в дланта си. След това повдигна небрежно ръка. — Каквито и да сте, знаете с какво съм се занимавал. Кой сте вие всъщност?

Високият мъж се размърда. Наклони глава назад и докторът зърна светлосини очи, чисти като водата на планинско езеро. Стори му се, че ги е виждал някъде...

Мъжът сякаш прочете мислите му.

— Познахте ли ме, докторе?

— Какво правите в лабораторията ми?

Мъжът пристъпи към него. Носеше масивни бронирани ботуши и метални ръкавици, от него лъхаше на дим и нагорещен метал. Докторът се сви инстинктивно към резервоара.

— Дойдох да ти изкажа благодарността си, подозрителни човече.

— Благодарността си? — повтори докторът, докато се приготвяше да стреля. Първо мъжът, той бе въоръжен, после жената. Светкавичен изстрел в гърлото и да изчезва, преди да е гръмнала и тази лаборатория.

— Ами да. Ти ме откри в онзи зареян в космоса евакуационен кораб, не помниш ли? Предполагам, че трябва да съм ти благодарен, задето ме спаси. Инак... кой знае каква участ ме очакваше.

На Дюрия му се стори, че сърцето му ей сега ще спре. Вдигна ръката с лазерния пистолет, но другият го изпревари и той се озова на пода сред локва топла течност. Трудно му беше да диша.

— Сорм... — промълви едва.

Мъжът коленичи до него.

— Защо, по дяволите, го направи? — попита ядосано. — Не съм дошъл, за да те убия! — Намръщи се, докато претърсваше Дюрия за други оръжия и пръстите му докоснаха кървавото петно на гърдите. — Не ти остава много. Кой ме извади тогава и защо? Защо не докладвахте на Доминиона, че сте намерили оцелял войник?

Гърлото на Дюрия се изпълни със слюнка. Той се задави и плю, но все още му беше трудно да говори.

— Всички сме оръжия във войната...

— Зелените ризи?

Гласът му изменяше. Докторът едва намери сили да кимне. Да! Сред всичките си грехове бе направил и нещо добро. Отдавна членуваше в революционната организация на Зелените ризи.

— Значи ти ме скри.

Докторът кимна отново.

— Та аз бях доминионски Рицар!

Дясната ръка на Дюрия започна да потръпва конвулсивно.

— Пепус... нареди да се унищожат Рицарите. И теб също... в случай че...

— А какво стана със спомените ми? Къде е записът от инструктажната програма? У кого е сега?

Брадичката на Дюрия опря в гръдния му кош. От раната лъхаше на обгоряла плът. Мислите му се забавяха, виеше му се свят. Едва промълви:

— У графинята са...

— У кого?

— Графинята — повтори докторът. — Намери я и ще откриеш себе си. — Той се закашля, но този път не успя да си поеме дъх. Последната му мисъл се изгуби в мрака.

— Джек — заговори тихо Амбър. — Остават ни само девет-десет секунди, за да напуснем лабораторията.

Той се изправи рязко и включи интеркома.

— Фантом, напускаме лабораторията! Веднага!

След това улови Амбър за ръката.

— Внимавай какво си пожелаваш — рече тя тихо и докосна с върха на обувката си гърдите на доктора. — Защото може да го получиш. Не ти ли е хрумвало, че може да са бърникали в онези твои записи?

Джек я хвана за лакътя и двамата се затичаха към изхода.

— Това е риск, който трябва да поема, нали? — попита, но гласът му бе заглушен от експлозиите.

— Ами ако си спомниш някоя изгубена възлюбена?

Джек се наведе да я погледне в очите.

— В такъв случай е най-добре да си остане изгубена — отвърна той. — Поне за тази нощ.

Амбър се усмихна и отметна назад качулката си. Подът се разтресе от стъпките на настигащия ги Фантом. От гърдите ѝ се отрони въздишка.

— Как мислиш, има ли някакъв начин да го изключим поне за тази нощ?

— Той и без това няма да забележи нищо — успокои я Джек.

— Хубаво, защото съм ти подготвила доста дълго сбогуване.

— Ти би могла да събудиш и мъртвец — прошепна Джек, сграбчи я в прегръдките си и забрави за Фантом, войната и изгубеното минало.

5.

Просторна пещера. Свят на мъгли и дъждове. На буйна растителност, която само чака първите капки дъжд, за да поникне от земята. Примитивен свят, едва докоснат от цивилизацията и в неведение за опасностите на дракския пясък. Ала въпреки това в един затътен край на планетата е изникнала язва, раздразнена рана, която е и причината да се събере тази вечер съветът. Строен, покрит с козина хуманоид спря пред входа на пещерата, приглади космите на лицето си с ръце и се огледа. Единственото му облекло бе чифт жълти шорти, издути от множество джобове и с цепка за дългата, извита опашка. Това същество принадлежеше към народа на видрочовеците, наричащи себе си рибояди, и тъкмо неговият роден свят бе прочут с несекващите си дъждове и постоянни гъсти мъгли.

Днес те се бяха събрали заради язвата. Скал пристигна последен и макар че чуваше гласовете на Старейшините вътре, не изпитваше особено желание да се присъедини към тях. Погледна към платото от другата страна на мочурливата равнина и пасищата, чиито треви се накланяха под поривите на вятъра.

— Дълбоки мисли — произнесе някой с нисък и дрезгав глас отзад и Скал се извърна, за да се озове лице в лице с една женска, загърната в наметало с изискан бледорозов цвят, който напомняше цвета на мъглата над каналите.

— Да, така е, Мъгла над водата — отвърна Скал и я потупа по рамото.

— Очакват те.

Младият рибояд склони леко глава. И без да му казват, знаеше, че е чакан гост.

— Да влизаме тогава. Мисля, че съм напълно готов. — Той вдъхна отново свежия влажен въздух и влезе в пещерата, мърдайки наперено опашка. Този път нито запяха в негова чест, нито му подадоха лулата, но Скал нямаше нищо против. Седна, увесил нос, неспособен да погледне Старейшините в очите, макар че усещаше

нетърпението им да започне разговора. Обмисли още веднъж каквото смяташе да им съобщи. Идваше направо от търговския пост с неговата хиперпространствена видеовръзка, едно от малкото места на планетата, от които можеше да се общува с цивилизация, далеч по-развита от тяхната. Скал вече се досещаше какво щяха да го питат Старейшините, знаеше и какъв отговор ще им даде.

Еднорък рибояд с посребрена муцуна и прегънати върхове на ушите първи наруши мълчанието.

— Стига сме се помайвали — изсумтя той. — Имаме проблем. Да го решим.

Всички муцуни се извърнаха бавно към него.

— Да отдадем дължимото на Едноръкия — обади се Мъгла. — Той умее да стига право до нещата.

Най-младата сред присъстващите рибоядка бе спечелила мястото си сред Старейшините заради мъдростта си и опита, за който говореше и белегът, пресичащ широкото ѝ лице от веждата до ухото. Белег, който другите избягваха да споменават. Наричаха я Малка риба и тя се изкашля любезно, преди да заговори:

— Все някой трябваше да подхване тази тема. Раната при Три водопада се разширява с всеки изминал ден. Там гъмжи от човеци, те са като блатни буболечки. Отровата им заплашва всички ни. Казаха ми, че на двайсет левги южно от Дълбока дупка се родило двуглаво отроче.

Из кръга се разнесе недоволно съскане.

— Това не може да е истина!

— Така е, кълна се. Сама го видях, в дима. Отровата, която се оттича от раната, замърсява земята... а скоро и целия свят.

— Отрова от друг свят...

— Аииии — една от Старейшините се залюля на задните си крака, притиснала главата си с ръце.

— Трябва да се отървем от тях! — заяви рибоядът с червеникава муцуна.

— Съгласен! — потвърди Едноръкия.

Мъгла се изсмя тихо и останалите обърнаха глави и я погледнаха учудено, все още под впечатление на новината за двуглавото отроче.

— Най-сетне! Всички сме съгласни за нещо.

— Нека Скал се изкаже — предложи един младок с рунтава козина.

Мъгла кимна.

Настъпи моментът, от който Скал най-много се боеше, затова не вдигна глава, когато женската му заговори:

— Доведи ни Слънцето. Открий Воина и го върни обратно на Мъгливия свят. Той ни показва мощта си и ни пощади. Нека отново ни защити.

Без да среща погледа ѝ, рибоядът отвърна:

— Не можем да подхванем война с човеците от други светове. Вече знаем каква цена ще трябва да заплатим.

— Готов ли си да издъхнеш от тяхната зараза?

Скал подскочи. Човекът, за когото говореха, бе герой за тях, а за него — близък приятел. Не знаеше как да им съобщи за смъртта на Сорм, защото вестта щеше да ги смаже, да лиши от надежди народа на рибоядите.

— Изключено е. Той е мъртъв! Лично гледах погребалната церемония, която ни предаваха от звездите.

— Невъзможно — въздъхна Мъгла.

Едва сега Скал посмя да срещне погледа ѝ.

— Попитай на търговския пост. Гледахме го на стъкления екран. — Той млъкна и ги огледа, преди да продължи: — Веднъж ви го доведох, но не мога да го сторя втори път.

— Изгубени сме — прошепна Едноръкия. — Отровата ще продължи да се разпространява. Нищо ли не може да се направи?

Мъгла се изправи и се залюля на крака.

— Нима ще се предадете толкова лесно? Никога!

Тя се пресегна и пъкна ръката си в пламъците на огъня в средата на кръга. Когато я дръпна, на дланта ѝ лежеше малък извит нож, а козината ѝ изглеждаше непокътната.

— Ти даде близнака на този нож на Малко слънце. Ако той беше издъхнал на нашия свят, какво щеше да се случи с ножа?

— Нямаше да съществува повече — отвърна Скал.

— А това е душата на ножа. Съществува ли тя?

— Да, но... — не отделяше поглед от ножа.

— Не ми противоречи! Виждаш душата на ножа, тя съществува! Следователно съществува ножът, следователно Малко слънце е все още жив! Намери го, Скал.

Внезапно на лицето на рибояда се изписа надежда.

— Той не е на нашия свят.

Един едър рибояд се разсмя гръмко.

— Ако беше тук, нямаше да позволи на онази рана да расте. Трябва да идеш там, където те отведе душата на ножа.

Скал огледа присъстващите. Беше късен следобед, но в пещерата бе тъмно като нощ. Повечето свещи бяха угаснали, само пламъците на огъня озаряваха стените.

— Дори ако трябва да ида на други светове? — попита.

— Където те отведе — натърти Мъгла. — Където и да е.

6.

— Не — повтори тихо Амбър. — Няма да тръгна с теб. — Тя сведе глава и косата закри лицето ѝ. Колин местеше поглед от нея към Джек в очакване да получи възможност да изкаже своето мнение по въпроса.

— Няма ли? Ти си главната причина да се върна.

— Аз... и Зелените ризи. Но не мога да си представя как ще ги търсиш и същевременно ще ме пазиш.

Джек спря и се залюля на пети, които потъваха дълбоко в мекия килим в кабинета на Скиталеца.

— Не ти трябва охрана.

— Прав си, макар че щеше да ми я натрапиш въпреки всичко. Какво ли не бих дала да дойда с теб, но имам още работа тук. Дюрия ти даде следа, от която обаче ще се отклониш, ако тръгнеш към Зелените ризи. Ако тази „графиня“ наистина съществува, няма да е лесно да я откриеш, едва ли ще е там, закъдето си се запътил.

— И закъде съм се запътил?

Амбър погледна към Колин, сетне отново към Джек.

— Шегуваш ли се? Към Пограничните територии — там е пълно с бунтовници. Все някой ще ти свърши работа.

— Ти ли ѝ каза? — Джек стрелна с поглед Колин.

Проповедникът изпъна рамене.

— Не се наложи да ѝ казвам. Тя и без това го знае. Пропусна само да спомене, че ще се наложи да използваш Фантом за примамка.

— Да използва Фантом? — Амбър се надигна от креслото. — О, Джек...

— Нямам друг избор. След онази история с Гибън двата сандъка с бойни костюми изчезнаха безследно. Сега разполагам само с Фантом.

— Ами ако ти прережат гърлото и го вземат? Той е като бебе.

— Бебе, кръвожадно като повечето драки. Знаеш го. — Джек се почеса по главата. — Ще заредя костюма само наполовина и няма да

изключвам ръчката на мъртвеца. Само това мога да направя. Е, остава ми проблемът с моето прерязано гърло.

Тя сбърчи нос.

— Мислех, че съм те научила на някои неща. Но ако греша... — сви рамене и млъкна Амбър.

— Можеш да прибереш момиче от улицата, но не и да изтръгнеш улицата от момичето — обърна се Джек към Колин.

Възрастният проповедник мълчеше, макар че, ако се съдеше по изопнатата му физиономия, едва се сдържаше да не се намеси. Рицарят спря да крачи из помещението.

— Добре, след като се отправя към Пограничните територии, какво да правя там?

— Навъртай се из магазините за старо желязо — посъветва го Амбър. — Където се предлагат машини и използвани съоръжения. Там Фантом би могъл да привлече внимание. А след това... — Тя разпери ръце.

— А ти...

— Аз ще се грижа за нея — обеща Колин.

— Не е необходимо — изглежда ги тя многозначително. — Вандовър ще свърши тази работа.

— Проблеми ли ти създава? — попита Джек.

— Нищо, с което да не мога да се справя — успокои го младата жена.

Познаваше я достатъчно добре, за да не настоява. Познаваше и Колин и знаеше, че Скиталецът разполага с шпионска мрежа, която спокойно можеше да се сравнява с тази на императора. Ако Вандовър Баадластър реши да създава неприятности на Амбър, Колин ще го узнае.

— Как смяташ да стигнеш до Пограничните територии? — попита Колин.

— По същия начин, по който дойдох тук. Ще се хващам на работа на кораби или ще се промъквам без билет. В противен случай рискувам да загазя, след като се свържа със Зелените ризи. Пък и нали „умрях“ на Колинада.

— Времето работи срещу теб.

— Зная. Друг начин обаче няма. Нали знаеш, не мога да позволя да ме замразят.

— Защо не заминеш с някой от нашите снабдителни кораби? — попита Скиталецът.

Джек вече бе обмислил тази възможност, затова поклати глава.

— Денаро сигурно държи под наблюдение линиите ви. А след като не знаем в момента на чия страна е, по-добре да не рискуваме.

— Все още не сме установили, че Денаро е предател.

— Така е — кимна Джек. — Но нямам време да чакам, докато го направите. Пък и не е честно към теб и организацията ти точно сега да се прави подобно разследване. Току-виж сам предизвикаш тъкмо това, от което искаш да избягаш.

— Би могъл отново да станеш наемен войник — предложи Амбър.

Джек отново поклати глава.

— А как ще скрия Фантом? Ако тръгна като механик, ще кажа, че е само сандък с инструменти. Но ако стана наемен войник, ще трябва да го използвам. Пепус ще ме спипа веднага щом си потърся работа. Вече съм решил какво трябва да направя.

Амбър се надигна от креслото. Тъмносиният комбинезон, който носеше, прилепваше плътно и очертаваше извивките на тялото ѝ.

— Знаеш, че не харесвам дългите сбогувания, затова най-добре да се разделим още сега. — Тя втренчи поглед в Джек. — Никога не си ми обещавал, че ще ни бъде лесно, и аз също няма да давам глупави обещания. Искам само да дадеш най-доброто от себе си.

— Знаеш, че ще го сторя...

Амбър се обърна неочаквано и изтича до вратата. Докато чакаше да се отвори, произнесе:

— Зная го, Джек. Зная също и че не е изключено да не те видя никога повече. — Вратата се отвори и тя изскочи навън.

Джек понечи да я последва, но Колин го спря.

— Остави я. Не е безопасно да се показваш пред апартамента ми точно сега.

— Толкова е нетипично за нея — оплака се Джек.

Колин се обърна, повдигна краищата на наметалото си и седна.

— Не бих казал. Знаеш ли, ти си пряк човек и ако имаш някакъв недостатък, той е, че очакваш същото и от другите.

— Пълен съм с недостатъци — заяви Джек. — Какво общо имат те?

— Понякога забравяш, че Амбър е израсла в друга среда и не обича да нарича нещата с истинските им имена.

— Амбър — рече Джек — е била обучена за убиец.

— Може и да е така. Според мен избяга отгук, за да не я попиташ какво тя смята да прави.

Джек смръщи вежди.

— Какво означава това? Знам, че умее да се оправя в подземния свят на Малтен. Знае как да изстиска нужната информация, без да се забърква в някоя каша.

— Може би. А може би не.

— Какво искаш да кажеш?

— Че най-богатият източник на информация е самият император. Сега вече Колин напълно бе приковал вниманието на Джек.

— Признавам, че Пепус има шпиони навсякъде. Всъщност — ти също.

— Императорът следи внимателно враговете си. Почти толкова, колкото и приятелите си. Амбър може да е в свои води из подземния свят, но срещу Пепус няма кой знае какви шансове.

Джек облиза устни.

— Ще я пазиш, нали?

— Вече ти обещах. И ще опитам да я разубедя, ако е намислила някоя глупост. По-важното е да си дадеш сметка, че не само твоят живот е изложен на риск.

— Не съм си и помислял друго.

Известно време и двамата помълчаха, после Колин кимна.

— Джек, не биваше да се съмнявам в теб — потърка уморено ръце. — Моля се само да успееш. Преди да си тръгнеш, бих искал да ти покажа нещо. Нещо, което Амбър не биваше да вижда. — Скиталецът включи големия екран на стената.

Джек се зачуди какво ли смята да му покаже. Екранът светна и на него се появи образ на планета, гледана откъм сателит — беше водна планета, вероятно някоя от граничните колонии.

— Тазия — обяви Колин. — Заселена главно от Скиталци.

— Чувал съм за нея — кимна Джек. — Има няколко купола. Условията са добри, само температурите се отличават с крайни стойности.

— Точно така. Една от причините да не бъде подложена на масирана колонизация.

— Никога не съм бил... — поде Джек, но Колин го прекъсна.

— Гледай внимателно — и увеличи образа.

В единия край на екрана се появи боен кораб, какъвто никога досега не бе виждал.

— Какво, за Бога, е това? — попита Джек, но мигом млъкна, потресен от следващата картина. Куполите на селищата се разпукваха като черупки на яйца, безценният живот зад стените им гинеше, изложен на враждебната среда.

Атаката приключи след минути.

Колин не сваляше поглед от екрана дори след като изгасна.

— Не са могли да изпратят предупредителен сигнал — обясни той мрачно. — Малко по-късно е бил унищожен и сателитът.

Ако очакваше униение от Джек, остана излъган. Сторм се изправи и приближи екрана.

— Пусни го отново.

Колин го погледна учудено, но се наведе над пулта.

— От кой момент?

— От самото начало. — Джек проследи внимателно картината на разрушението. — Спри тук.

Колин замрази изображението. Джек чукна с пръст по екрана.

— Никакъв опит за отбрана. Какво казват Баадластър и Пепус?

— Засега мълчат. Ще се видя с Пепус утре сутринта.

— Това е работа на Аш-фарел — заяви Джек.

— И ние така смятаме.

— В този квадрант е имало кораби на Дракската лига. Трябвало е да се притекат на помощ.

Колин се изкашля смутено.

— Освен ако Аш-фарел не е унищожил първо тях.

— Съмнявам се. — Джек закрачи развълнувано напред-назад, после спря. — Не зная кои са — посочи екрана той, — но мисля, че се наслушахме на лъжи за тях.

— Лъжи? Лъжи? — Гласът на Колин се издигна с една октава. — Те избиха хиляди невинни.

— И оставиха планетата недокосната. Колин, те водят „чиста“ война. Само след година тази планета ще е готова за ново заселване.

Драките ни излъгаха за Аш-фарел.

— Невинни, цивилни граждани...

— Така е, по дяволите! Но без никакви разрушения, без да се изпепелява повърхността, както се случи на Кларон. Аз съм Рицар, обучавах ни да избиваме живата сила и да разрушаваме машините, но да запазваме планетите чисти. Обитаеми.

Колин се пресегна и изключи екрана.

— „Чиста“ война или не, те ни избиват, Джек. Могат да преминават през отбранителните ни съоръжения, когато си поискат. Както и през дракските. И те не могат да ги спрат.

Джек се усмихна мрачно.

— Морален стандарт, който може би ще разберем, ако установим контакт с тях. Сега сме съюзници на драките срещу Аш-фарел, но ми се струва, че не сме избрали подходящия противник.

Колин стисна устни.

— Възможно е, но хората не са гниди, които да почистваш от повърхността на една планета.

— Зависи от гледната точка — отвърна Джек.

7.

— Съобщиха, че Дюрия е мъртъв, а лабораторията му — разрушена. — От тона на Баадластър личеше, че не е имал нищо против да се отърват от доктора.

Пепус вдигна очи от пулта.

— Научих — отвърна лаконично, сякаш само част от него участваше в разговора. Което беше вярно.

— Няма никакви записи от експериментите, правени по ваша поръчка. Ще се наложи да започнете всичко отначало.

— Научих — повтори императорът, този път по-нетърпеливо. — Това, което не знам обаче, е кой го е нападнал.

— Работя по въпроса — кимна Баадластър. — Все още не сме наясно как са били взривени лабораториите...

Пепус махна с ръка.

— Забрави. Дюрия сам ги е разрушил. Познавам начина му на действие, виждал съм го и преди. Не обичаше да оставя улики след себе си.

— Разбирам.

Пепус свали датчиците от темето си.

— Доколкото е по силите ти. Друго обаче ме интересува. Зелените ризи обикновено защитават своите. Този път не са направили нищо. Искам да зная защо.

Баадластър се поклони ниско и заотстъпва към вратата. Ала Пепус неочаквано вдигна ръка и щракна с пръсти, за да привлече вниманието му. Зелените му очи бяха втренчени в мониторите. Той посочи с разтреперан пръст един от тях.

— Погледни! Пристигна току-що с хиперпространствената връзка. Аш-фарел са нападнали отново. — Императорът нагласи короната от датчици. Баадластър се приближи до него.

Пепус остана неподвижен, докато на монитора протичаше атаката. Внезапно сателитът преустанови предаването и екранът

побеля. Ръката, с която императорът стискаше облегалката на креслото, стана восъчна на цвят.

— Какво е станало? Кой отговаря за отбраната? Защо не са включили щитовете?

Вандовър започна да чете колонките от информация, които се спускаха в единия край на екрана.

— Ваше величество, това е колония на Скиталците. Предполагам, че щитовете са твърде скъпи, за да могат да си ги позволят. Смятали са, че куполите са достатъчни.

— По дяволите! — изруга императорът. — Колко дълго можем да го запазим в тайна от Колин и проклетия съвет?

Вандовър завъртя глава да разкърши схванатия си от неудобната поза врат.

— Най-вероятно той вече е известен, ваше величество. Колин има шпиони навсякъде.

Пепус хвърли свиреп поглед на своя министър. Вандовър повдигна рамене. Не лъжеше, а императорът не би се обидил, когато му говорят истината. Пепус облиза устни.

— Искам да знам в кой квадрант е станало и как Аш-фарел са се промъкнали. И ако са оцелели, защо.

— Вашите желания са заповеди за мен — отвърна иронично Вандовър и се поклони дълбоко, за да скрие от Пепус подигравателната си усмивка. Сетне бавно тръгна към вратата. Пепус го изчака да застане в рамката и натисна копчето за дистанционно затваряне. Преградата обаче така и не успя да затисне разветите лешове на наметалото на министъра.

Императорът се облегна в креслото. На екраните пред него трепкаха светлинките на милиони далечни светове. Нито един от тях не го интересуваше. Никъде нямаше да открие онова, което наистина искаше да узнае. Никой от тях не показваше бъдещето.

8.

Скал се подпря на бюрото, а човекът отсреща се намръщи и взе кредитния диск, за който рибоядът бе платил солидна сума — почти толкова, колкото ако беше истински, а не качествен фалшификат. Мъжът пхна диска в процепа и зачете информацията, която се изписа на екрана.

Над тях бе надвиснал гигантският корпус на един чуждопланетен кораб. Наоколо цареше суматоха, типична за всеки голям космопорт, но всъщност преобладаващата част от движението и транспортирането на стоки се извършваше зад прозрачната преграда. Тук, под сводестия купол, бяха разположени гишетата и канцелариите. Мустаците на Скал помръднаха разтревожено. Никога досега не бе попадал на такова място, където рибоядите нямаха работа, въпреки че все още се намираше на собствения си свят.

Вдясно от него затрака свързана с компютър машина, зейналата ѝ паст забълва нагъната хартия. Въпреки че целият изгаряше от любопитство, той си наложи да не поглежда към нея. В съседната канцелария друг компютър изработваше договор по поръчка на клиента. Машината бе същата като тази, която имаха на търговския пост, но не само продаваше стоки, а правеше описи и изпълняваше устни команди. На Скал му стана приятно, че видя поне едно познато нещо и не се налагаше да се озърта като нищо неразбиращо отроче.

Нито една от канцелариите нямаше покрив, само стените се отделяха една от друга и от околния свят. Високо над тях, на друго ниво на купола, се виждаха затворени помещения, които осигуряваха пълна изолация. Скал би предпочел сега да е там, но не биваше да харчи безразборно и за всяка прищявка ограничените средства, с които разполагаше. Нямаше никаква представа колко дълго ще трябва да пътува, докато открие Джек Сорм. Жълтите люспи, които събираха от дъното на реката, имаха известна стойност, но той не знаеше точно колко, нито какво ще получи срещу тях.

Мъжът зад гишето изръмжа.

— Според този документ трябва да ви осигуря междупланетен транспорт, закъдето поискате. Виждам, че сте назначен за „посланик на свободна практика“.

Скал размърда гордо опашка, но изведнъж си спомни, че хората не познаваха този език, затова се поклони леко.

— Вярно е, но бих предпочел да работя нещо, за да си платя пътуването.

Мъжът вдигна към него закръгленото си лице.

— Виждам, че бързате.

Скал приглади мустаците си с длан.

— Повече, отколкото можете да си представите. Не мога да чакам за лайнер. Пък и вашият кораб ми се стори интересен.

Капитанът се разсмя. Прозвуча като ръмжете, само че малко по-силно.

— Но аз командвам боклукчийско корито!

— Вие, сър, командвате баржа за скрап. Пътувате за свят, където технологията живее от собствените си отпадъци. Може да не сте забелязали, но нашето общество е ниско технологично. — Скал млькна и стисна зъби, очакваше с напрежение отговора. Ако не го вземат сега, ще трябва да чака, докато шлепът напусне космопорта, преди да посмее отново да покаже някому диска. Забавяне, каквото не можеше да си позволи.

— Смятах, че е само и единствено по волята на рибоядите подметна мъжът.

— Позволете да ви припомня, че Доминионът ни отхвърли, а не ние него.

Капитан Обе се облегна назад и се усмихна.

— Мисля, че разбирам. Искате не само да пътувате, но и да се образовате. Какво пък. Трябва да ви предупредя, че заплатата ви няма да е голяма...

Скал сви рамене, жест, който бе научил от хората.

— Свикнал съм да се задоволявам с малко — рече той и разтвори муцуната си в широка усмивка.

Дъждът не отмиваше мръсотията в крайните квартали на Малтен, а само я събираше на димящи купчини, които при други

обстоятелства щяха да се превърнат в прах и да бъдат разнесени от вятъра. Добре дошъл, помисли си Амбър за дъждовния сезон. Струваше ѝ се, че от погребението на Джек е минала цяла вечност. Тя крачеше по мократа улица, загърната в полупрозрачно найлоново наметало и скрила косата си под качулката. Без да го осъзнава, по навик вървеше така, че да избягва обективите на камерите и контролните постове.

Една ръка се плъзна за миг по гърба ѝ. Амбър се извърна, видя дете с ококорени очи и му изръмжа:

— Разкарай се, дребосък!

Сетне се извърна на другата страна, където второ хлапе тъкмо се опитваше да пребърка джобовете ѝ. Лицето му бе изкривено в хищна гримаса.

— Вечер на аматьорите — подметна младата жена, избута ръката му и продължи, без да забавя крачка. — Защо не почакате, докато се напълнят улиците?

— Никой не излиза в този час — оправда се хлапето.

— Ще излязат, ако чакате колкото е нужно. Явно не сте достатъчно опитни. — Амбър продължаваше да върви, а момичето подтичваше до нея. — Ама вие двамата не се отказвате лесно, а? — попита тя и неволно зарови ръка в мазната коса на момичето.

То се изплаши, дръпна се и нададе вик.

— Тежки времена — коментира другарчето ѝ.

Амбър кимна.

— Наистина са тежки. — Тя пусна в шепата на хлапето пет кредита. — Хайде, купете си топла храна.

Двамата изчезнаха с такава бързина, сякаш изобщо не бяха съществували. Амбър спря, озърна се в нощта и продължи нататък. Времената наистина бяха тежки. Преди години бе накарала Джек да ѝ обещае, че никога няма да ѝ позволи да се върне в тази част на Малтен, а ето че сега бе тук, при това по собствено желание.

Закрачи отново, търсейки своя стар апартамент. По-добре тук, отколкото в казармите, където Вандовър Баадластър наблюдаваше и записваше безсрамно и открито всеки неин жест или дума. А в двореца на Пепус малка група шарлатани дори се опитваха да разгадаят

мислите ѝ. Докато живееше с Джек, беше се опитвала да заглушава камерите и микрофоните, но сега усещаше, че върви по тънката линия между позволеното ѝ от Пепус и онова, което възнамеряваше да забрани.

Колкото до шарлатаните, наричащи себе си медиуми, те бяха толкова жалки в опитите си, че дори не се налагаше да прибегва до някой от скритите си таланти. Баадластър не се отказваше да я следи. Дори сега, когато войната поглъщаше голяма част от вниманието и свободното му време, той я наблюдаваше непрестанно и при всяка възможност. Амбър се стараяше да предугажда ходовете му и да не е там, където я очаква.

Тя сви зад ъгъла, където тясна стълба водеше към някогашната ѝ стая. Спъна се на равното и едва не падна, доловила нещо, което би могла да оприличи на мирис, само дето не бе така осезаемо. Притаи се в сянката и се вслуша в сетивата си.

Подобно на пронизващ вятър, почувства нечие присъствие в стаята си. Някой, който пробуждаше антипатията ѝ. Баадластър.

Ето че и сега бе успял да я открие.

Амбър се загърна по-плътно в наметалото. Беше зад прозореца и дебнеше. Чист късмет, че успя да го усети, преди той да я види. Късмет или... пак скритите ѝ таланти. Подаде се зад ръба и погледна към къщата. Нечия сянка премина за миг през светлината в стаята, която бе оставила на излизане, знаейки, че ще се върне през нощта. Вандовър, който крачеше нетърпеливо. Една от малкото му общи черти с Джек.

Подвоуми се само за миг, преди да реши накъде да тръгне. Какво пък, щеше да се премести в работническия квартал, който разделяше бордеите на Малтен от по-богатата част. Там живееха не само техници, но и среден персонал, и лаборанти от болниците, които не можеха да си позволят нещо по-добро. Пепус едва ли би очаквал да я открие там. Пък и бе изчерпала възможностите си в тази част на града. Може би ще е добре да е по-близо до центъра.

Небето отново почерня и над улиците се изсипа поредният проливен дъжд. За Амбър той бе най-сигурната защита.

9.

Джек се събуди за втори път през нощта с неприятния вкус на *мордил* в устата и ноздрите. Протегна инстинктивно ръка, но антигравитационният хамак го държеше здраво и нямаше никаква опасност да падне на пода. Някой промърмори нещо насън и Джек застина неподвижно. Едва сега си даде сметка, че са натъпкани в помещението и безпокойството му може бързо да се предаде на останалите.

Отпусна глава на възглавницата. Малката ампула *мордил* в джоба на панталоните му го бодеше сякаш беше трън. Не биваше да поглъща повече от лекарството тази нощ. Сънят или ще дойде, или няма. И в двата случая вече се бе примирил с последствията. След седемнайсет години на криогенен сън тялото му отказваше да приеме нормалния. Беше свикнал с това, но нямаше никакво намерение да се пристрастява към *мордила*.

И този път сънува Кларон — дива и незаселена планета, новата граница, такава, каквато я познаваше, преди да бъде изпепелена. Сънува кларонските невестулки и тяхната необяснима привързаност към ечемичените полета, изразяваща се в чести и опустошителни набези. Някъде в багажа му имаше малък и лъскав зелен камък, дар от водача на невестулките. Дали някое от тези същества бе успяло да оцелее при атаката? Дали животинките разполагаха с дълбоки тунели, имаха ли навика да трупат запаси от храна? Джек не знаеше. Така и не бе успял да убеди Пепус да започне тераформиране на планетата. Единственото, което му остана от нея, освен камъка, бяха тези среднощни кошмари.

Докато се въртеше неспокойно в леглото, Джек долови смрадта, която изпълваше помещението — миризмата на потни, немити тела. Примесена с мириса на „отрова за плъхове“. Дрога, от която Джек странеше, но без да привлича вниманието. Както впрочем и всеки, който имаше капчица здрав разум. След продължителна употреба почитателите ѝ ставаха невъздържани и агресивни или ги завладяваха

състояния на необясним страх и потиснатост. Всяко от тях би могло да доведе до гибел, когато се намираш на старо корито като това.

На времето „Нова Вирджиния“ сигурно е била горд военен кораб, но сега изкормената ѝ черупка бе пригодена за транспорт на всякакъв род стоки — от земеделски, през плът до скрап. За удобства на борда не можеше да става и дума, те бяха на светлинни години. Корабът скърцаше, когато преминаваше в свръхсветлинен полет, скърцаше, когато излизаше от него и трябваше да извърши корекция в курса. Напуканата му външна обвивка ръсеше термоизолиращи плочи, както животните ръсят козина, тръбите свистяха оглушително всеки път, когато се опитваш да пуснеш вода. Ако имаше друга възможност, Джек не би се качил на старото корито.

Но по-добре на „Нова Вирджиния“, отколкото в криогенна капсула. Стига, разбира се, драките и Аш-фарел да не бяха посегнали на мястото, към което пътуваше.

Нечия ръка се пресегна в мрака и го улови за рамото.

— Спиш ли, момчето ми?

Джек едва се сдържа да не се дръпне.

— Не — отвърна тихо.

— Така и си помислих. Слизай и ела да ме заместиш.

Ръката го пусна и Джек се измъкна от хамака.

Скочи на пода, озърна се и последва Хек, който вече вървеше към вратата. На светлината, която се процеждаше през отвора, мъжът изглеждаше като крачещ скелет заради мършавото си прегърбено тяло. Като човек, приучен от малък на дисциплина, Сторм бе свикнал да се подчинява. Пък и по-добре да поиграе на карти, отколкото да лежи ококорен в леглото.

Хек му хвърляше по някой поглед през рамо, докато вървяха по коридора.

— Добре ли върви? — попита Джек.

— Бива засега — отвърна Хек и почеса посивялото си теме. — Залагай колкото искаш, само гледай да не ми намаляваш авоарите. Искам да си върна загубата.

Джек кимна. Отиваха към камбуза, единственото място, където можеха да разчитат на известно усамотение. Хек бе началник на ремонтната бригада. Все още носеше омазнения си комбинезон, който висеше, сякаш бе на закачалка.

— Ти ще поспиш ли?

Хек кимна.

— Вече не съм издръжлив като някога, но няма да им позволя да го разберат.

Джек неволно се усмихна. Хек вероятно пак бе поканил да играят двама от офицерите, откъдето идваше и това настроение „ние срещу тях“. Като един от механиците, Джек беше от по-низшия слой на обслужващия персонал на „Нова Вирджиния“. Тъкмо това обстоятелство го събираше с типове като Хек.

Най-сетне стигнаха камбуза и Хек се провикна от вратата:

— Запознайте се с Джек. Той ще ме замества, докато прегледам обектите.

Макгрю от навигационния отдел отметна глава и се разсмя шумно.

— Обекти, как ли пък не! Старче, признай, че отиваш да подремнеш.

— Може и така да е, а може и да не е — тросна се свадливо Хек.

— Но това момче ще ме замества. Някакви възражения?

— Току-що чу едно — вдигна пръст Макгрю. Но останалите се развикаха, че сега не е време за спорове и че нямат нищо против Джек. Макгрю се облегна назад със зачервено лице. Джек се намести на стола, погледите им се срещнаха и Макгрю се усмихна. После сви рамене, сякаш се извиняваше заради буйния си темперамент. Джек пое раздадените карти. Хек остана известно време, крачейки нервно зад гърба му.

Макгрю вдигна глава, а младият, светлокос и черноок офицер до него каза:

— Хайде, Хек, разкарай се. И хапни нещо. Не мога да гледам хърбавото ти тяло.

Хек се изкиска мръснишки и отвърна:

— Подигравайте ми се колкото искате, момчета, но когато драките ни спипат, не мен ще ядат! — и си тръгна, изпроводен от оглушителните им дюдюкания.

Само Джек мълчеше, загледан след него. Само Джек и мъжете, които го бяха придружавали в онази ужасяваща атака срещу дракското пясъчно убежище, знаеха, че Легионът използва хората като храна за

техните ларви. Къде, по дяволите, е бил Хек и откъде знаеше за тези неща?

Светлокосият офицер го тупна по рамото.

— Да започваме, Джек. Не разполагам с цяла нощ, за да си върна парите. Залагай.

Не без усилие Джек насочи вниманието си към картите.

Дори при свръхсветлинен полет бяха необходими няколко седмици, за да се приземят на някоя планета от Пограничните територии. Джек знаеше, че трябва да е внимателен в играта на надлъгване с Хек, ако иска да измъкне нужната информация от заядливия старец. Подозренията му се потвърдиха при следващата смяна, когато установи, че са му възложили работа, която не влизаше в задълженията му. Джек премълча, но докато изпълняваше задачите, обмисляше как да процедира оттук нататък с Хек.

Прозвуча сигнал и светлините премигнаха. Джек вдигна поглед, после разтърка схванатия си врат. Смяната му беше приключила. Почисти работното си място, прибра инструментите във ваничката с киселина, където да чакат следващата смяна, и като се огледа, установи, че е останал сам. Прегърбил рамене, се приближи към вратата, опря длан в ключалката и зачака да се вдигне преградата, докато зад него лампите бавно гаснеха.

Нещо го блъсна по рамото със силата на парен чук и краката му се отлепиха от пода, а тялото му се люшна настрани. Джек замръзна неподвижно. Якичката на комбинезона се впиваше все по-силно в гърлото. Ако не друго, бе изненадан от неочакваната сила на мършавия старец. Най-сетне хватката се охлаби и Джек се извърна. Хек се протегна и пъкна в ръката му няколко кредитни диска.

— Това е делът ти от печалбата, момчето ми. — Старецът си пое дъх на пресекулки и гърдите му изсвириха мъчително. На устните му трепна хищна усмивка. — А онези ми се смееха, глупаците му. Само ти не ми се присмиваше. Добре се криеш, момче, но аз те *видях*. Знаеш какво имам предвид, нали? Кой, по дяволите, си всъщност?

Джек втренчи поглед в стареца. Прехвърли наум няколко възможни отговора, но нито един не му се стори подходящ.

— Какво значение има кой съм?

Хек поклати развълнувано глава.

— Те ми се присмиваха. Не знаят нищо за драките. А ти знаеш. Откъде? Нима си виждал това, което и аз? — Той посочи със закривен пръст подпухналите си очи.

— Нека се смеят — рече Джек — Те нямат представа.

— Но ти имаш.

Джек изглежда мършавия мъж. Колко години живот се криеха под набръчканата му като стар пергамент кожа?

— Може и да имам.

— Не ме дразни, момче! — Хек изведнъж се източи, изправил рамене и вирнал войнствено брадичка. — Защото току-виж сутрешната смяна те намерила в някой от резервоарите с киселина.

Джек отлепи рамо от стената. Изправи се и зае поза, привична за боен костюм, осанка, която не си бе позволявал от седмици насам. На лицето на Хек се изписа страх. Той отстъпи неволно назад, а Джек попита тихо:

— Това заплаха ли беше?

— Хайде, хайде. Не си прави прибързани заключения. Всички ние сме боклук, събран на борда на раздрънкано корито. Без въпроси, без фамилни имена. Виждам, че имаш стоманена жилка, няма съмнение в това. Май трябваше да внимавам какво говоря.

— Щом повдигна въпроса, слушай. Наистина съм се бил с драките. Кога и къде — няма значение. По-важното е, че и двамата познаваме гнусните им навици. Намислил съм да науча всичко за тях и ако имаш нещо интересно да ми кажеш, хубаво ще е да го изплюеш навреме. Защото ще го науча, така или иначе.

И последните остатъци от дързост в поведението на Хек се изпариха. Старецът отново се прегърби и смали, придоби предишния си вид.

— Уф, Джек, това е дълга история.

— И без това не ми се спи.

— А и не е никак приятна — продължи Хек, сякаш не го беше чул. — Моите момчета... те щяха да са на четирийсет сега, ако бяха оживели. Ние не зачитахме примирието, и сега сме в съюз с тези негодници. Ако някой разбере, спукана ми е работата.

Светлините в коридора изгаснаха, но Хек продължаваше разказа си. Той и тримата му синове били металотърсачи... търсели разрушени

кораби. Хора без дълг и чест, които се прехранват дори от планетите, завладени от драките. Ровели из пясъците за зарити отдолу съоръжения, останали от времето на човешкото управление. Имали един стар корсар, олекотен да може да се измъкна, в случай че ги погнат драките. Положението им се облекчило, след като Дракската лига и Доминионът сключили примирието и пясъчните планети вече не били така строго охранявани. Хората странели от тях, но Хек и синовете му се възползвали тъкмо от това.

Косата на Джек настръхна, докато Хек чистосърдечно разказваше за миналите си прегрешения. Планета, завладяна и тераформирана от драки, не беше изобщо лицеприятна гледка — но нямаше и представа, че по повърхността ѝ могат да пъплят паразити като Хек и да събират останките на разгромената човешка цивилизация, към която всъщност би трябвало да принадлежат. Не изпита никакво съчувствие към човека, който се оплакваше, че постепенно драките започнали да проявяват интерес към тях.

Провалът бил породен от собствената им ненаситна алчност. И глупост, разбира се. Накрая драките ги пленили. Хек предложил да ги пуснат в замяна на кораба и товара. Но след като драките вече били сложили ръка на него, нямало с какво да ги примамят. А и се оказало, че драките се интересуват от съвсем друго.

Хек въздъхна.

— Отведоха ни в един затворнически лагер, близо до Ветрорез. Още не знаехме какво са намислили.

— Къде? — попита Джек, сякаш пробуден от дълбок сън. Хек подсмръкна.

— Не си чувал за това място, момче. То е на Милос и едва ли някой се е върнал жив оттам заради проклетите драки.

— Какво представлява? База?

— Ами. Това е планинска верига, с толкова остри върхове, че сякаш пори вятъра, като нищо някой заблудил се самолет ще се наниже на скалните остриета, ако има такъв, разбира се. — Хек разтърка уморено очи.

Джек се надяваше, че старецът няма да забележи нарастващото му вълнение. Двамата с К'рок бяха оцелели на Милос... поотделно. Тогава милосците ги бяха повикали на помощ в ужасяващата война. Джек бе един от малцината, успели да се доберат до евакуационните

кораби. Не беше сигурен, че иска да чуе какво е станало с останалите на повърхността, предадени по заповед на тогава младия Пепус, който още не бе коронясан.

— Не че това безпокоеше драките. Те се катереха чак до върховете на Ветрорез и правеха там пясък. Аз и момчетата ми бяхме пратени при останалите нещастници, превърнати в живи хранителни припаси. Надявахме се, че ще успеем да избягаме. Но драките обичат месцето да е свежо. Синовете ми бяха едри и охранени момчета, аз и тогаз бях хърбав, ама драките си мислеха, че ще могат да ме угоят. Точно до базата имаше заровени два криогенни кораба. Помислихме си, че ако успеем да се доберем до някой от тях, ще можем да се измъкнем.

— Транспортни кораби?

— Това ти казвам и аз. Свалени или приземени, покрити с пясък.

Джек се замисли. Значи е имало и други кораби, които вместо да евакуират оцелелите са били изоставени на повърхността — обричайки на гибел хиляди войници и стотици Рицари. Изоставени там по заповед на Пепус, предадени от мъртвия офицер Уинтън. Но всеки кораб разполагаше с автоматичен компютърен дневник с получените инструкции, прословутата черна кутия, чийто произход се бе превърнал в легенда. Ако успееше да се добере до такъв кораб, стига да не е напълно разглобен от драките, би могъл най-сетне да се сдобие с доказателство за предателството на Пепус и Уинтън, извършено от сегашния император, за да се възкачи на трона. Това означаваше да се върне обратно на Милос — мястото, където се родиха неговите кошмари.

— Ала не успяхте да се измъкнете.

— Не. Откарвах ни един по един. Накрая се спасих само аз, сигурно защото бях най-слабият — жилавото месо никъде не се харесва. Отмъкнах един глайдер, излетях, а по-късно ме прибра друг кораб като нашия. Но момчетата ми останаха там, храна за ларвите, както и всички други пленници. Хек втренчи поглед в него. — Какво ти става, момче? Да не мислиш, че милосците бяха пощадени? И тях ги чакаше същото. — Хек се разсмя хрипливо. — Такива са им навиците на онези гадни насекоми. Окачват хората да висят на куки, в хладни подземни пещери, докато дойде време да... да...

— Зная — прекъсна го Джек. Хек млъкна и преглътна мъчително.

— И ти си го виждал — промълви той след време.

— Така е — потвърди Джек. — Но по-добре да го забравиш веднага.

— Как бих могъл? — прошепна Хек. — Как бих могъл да забравя? Не остана никой с достатъчно кураж да разкаже за онези дни. Пепус още малко и ще си легне с драките, а Доминионът скача според неговата тояга. Дори Зелените ризи дадоха доста свидни жертви, особено откакто изчезна Освободителя... сега вече и те не смеят да се зъбят както преди на Пепус.

— Освободителя ли? — попита Джек.

— О, не ми повдигай така вежди, малкият. Беше време, сигурно още не си бил роден, когато Зелените ризи бяха покрити със слава. Аз също известно време плувах в килватерната им струя, но не бях достатъчно добър да ме приемат сред тях. Не зная кой беше предводителят им тогаз, но му викаха Освободителя и трябва да е бил наистина куражлия. Но от двайсетина години не се чува нищо за него... и като че ли оттогава взе да замира и организацията. В онези дни, момчето ми, боклуци като мен дори не можеха да припарят до тях. — Хек се обърна и закрачи към коридора. — Ето ти малко материал за мислене.

Джек го изпроводи с поглед, докато се изгуби в сенките на кораба. Материал за мислене. И да е така, не беше от приятните.

10.

„Паплач“ бе твърде меко определение за обитателите на Виктор-3. Те живееха на един жалък, забравен от всички свят, който никой уважаващ себе си кораб не би посмял да посети. Хек единствен се осмели да придружи Джек при слизането му от борда на „Нова Вирджиния“. И двамата се озърнаха, когато стигнаха далечния край на космопорта — изглеждаше като бомбардирана зона и Джек се зачуди, дали тук съвсем скоро не бе станала някоя катастрофа. Бетонните стени бяха черни и опушени, ремонтните работи вървяха мудно и апатично.

— Бомбардировка — обяви през зъби Хек.

— По чия заповед?

— На Пепус, най-вероятно. Няма кой друг. Виктор-3 е планета на пирати. От време на време трябва да им припомним кой е истинският господар. — Хек съвсем се бе прегърбил, сякаш разговорът с Джек изстискваше и последните му сили. Двамата поеха отново и скоро излязоха при портала. Там Джек спря, за да натовари контейнера с Фантом на една платформа. Хек втренчи подозрителен поглед в сандъка.

— Брей, колко инструменти!

— Така е — сви рамене Джек и програмира платформата да го следва.

— Сигурно ще е интересно да се разгледат. Даже ключалките на контейнера ти си ги бива.

— Едва ли ще ти е интересно — примижа Джек и огледа космопорта. Беше почти празен, повечето от хангарите пустееха.

— Какво ще търсиш тук? — попита го Хек.

Джек се обърна и го погледна усмихнато.

— Каквото намеря — отвърна.

Старецът се изплю.

— Ти не си никакъв механик, момчето ми. Твърде много те бива за тази работа, сякаш от това ти зависи животът.

Джек сведе поглед към подпухналите му очи.

— Досега това не ти е правело впечатление.

— Бяхме на кораба, момче. А там всеки, който се качи, рано или късно си тръгва. Затова те прикривах, но тук не виждам как ще се справиш. Бавничък си за тези места. Ще те нарежат на скрап.

— Кой казва, че смятам да остана?

Хек повдигна рамене.

— Ами затова си дошъл, нали? Само че скоро ще им се навреш в очите. Бас държа, че вече са те забелязали.

Джек се озърна. За миг му се стори, че долавя познато усещане, едва доловим сърбеж между лопатките, сякаш врагът го държеше на прицел. Прищя му се да си сложи костюма. Погледна към Хек, който пристъпваше до платформата.

— Ако ти поискам съвет, ще ми го дадеш ли?

— Много време мина, откакто някое хлапе като теб ми е искало съвет — рече старецът, но в очите му блеснаха доволни пламъчета. — Зависи какво търсиш.

Джек реши да играе направо.

— Зелените ризи.

Хек спря за миг. Лицето му придоби замислен вид.

— Покажи ми какво държиш вътре и може би ще съумея да те насоча в правилната посока.

Джек се подвоуми за миг, сетне се отпусна на коляно до масивния контейнер. Старецът се надвеси над рамото му. Джек въведе комбинацията на ключалките и повдигна леко капака.

Вътре лежеше Фантом, по гръб, със сияещи флексобрънки, свити колене и ръце. Джек затвори капака и Хек протяжно въздъхна. Огледа Джек с присвити очи.

— Това е боен костюм!

Джек бавно се надигна.

— Чакам — рече той.

Хек положи видимо усилие, за да се овладее. Най-сетне произнесе със сподавен глас:

— „Скагбутс“. Единствената работилница, където можеш да намериш каквото търсиш. Е, знам и други местенца, но за това съм сто процента сигурен. Трябва обаче да внимаваш, момче. За тая работа може да ти прережат гърлото — кимна към контейнера.

— Зная — протегна му ръка Джек. Хек я погледна за миг, сетне се пресегна и я стисна.

Дланта му бе мъртвешки студена.

Градът отвъд пределите на космопорта бе сив, мръсен, заровен в боклуци, които не ставаха дори за рециклиране. Джек си проправяше път между паянтови бараки, едни от тях складове, други, озарени от блясъците на лазерни оксигени работилници, които бяха толкова прихлупени, че сигурно не би могъл да се изправи вътре в цял ръст. Повечето сгради се опираха една на друга и навярно бе достатъчна само една искра, за да пламнат и изгорят.

Платформата продължаваше да го следва безшумно, както я беше програмирал, въпреки пречките, които често срещаха по пътя си. Джек се стараше да се държи сякаш не знае, че го следят, положил ръка на лазерния пистолет, затъкнат в колана му. Когато приближаваше поредната работилничка, трептящите светлинни на оксигените вътре угасваха за миг, сетне отново пламваха.

Постепенно бараките бяха изместени от по-масивни постройки, които закриваха небето. Джек спря пред една от тях, охранявана от навъсен субект. По тези места живата работна сила очевидно бе поевтина от автоматиката. Роботите бяха рядкост и вероятно бързо щяха да бъдат разфасовани и претопени. Хора пристигаха всеки ден. Пазачът през живота си явно не бе зървал гребен, а сплъстената му четинеста брада вероятно щеше да доведе до нервен припадък всеки уважаващ себе си фризьор. Той погледна с привидно безразличие приближаващия се Джек, но очевидно не пропусна и най-малката подробност. Докато разглеждаше контейнера върху платформата, в очите му блеснаха алчни пламъчета.

— Какво мога да направя за теб, началник?

Платформата закова до краката на Джек и леко го докосна по глезените.

— Търся си работа — отвърна Сторм.

Пазачът не сваляше поглед от платформата.

— Доставка или наемен труд?

— Наемен труд.

Човекът очевидно изгуби интерес. Прекара палец по основата на брадичката си.

— Тук няма нищо подходящо, началник. Наемният труд е евтин.

— Аз си нося инструменти.

Пазачът разпъна устни в подобие на усмивка.

— Пак няма да намериш работа — и не само тук, ами на целия Виктор-3. Твърди чистичък ми се виждаш, а това означава неприятности. Искаш ли един безплатен съвет?

Джек продължаваше да го гледа мълчаливо и само леко повдигна вежди.

— Продай инструментите и хващай първия кораб в обратна посока. И без това ще ги загубиш, тъй че по-добре вземи някой кредит за тях.

— Защо да ги загубя?

— Или ще ги загубиш, или ще ти ги вземат — все едно е.

— Не и за мен, защото първо ще трябва да ми видят сметката.

— Няма да си нито първият, нито последният. Пък и приказките нищо не струват.

Джек бръкна в джоба, извади кредитен диск и го завъртя между пръстите си. Пазачът го огледа, протегна ръка и след миг дискът смени собственика си.

— Хм — изсумтя. — Обичам хората, които знаят какво искат. Та какво всъщност търсиш?

— „Скагбутс“.

Лицето на мъжа посивя от страх.

— Намира се на няколко километра в източна посока. Няма начин да го пропуснеш. Търси надпис на стената „Дракското разпятие“.

— Няма начин да го пропусна — потвърди Джек.

— Тъй де.

Джек пое нататък. Слънцето бе започнало да се спуска към хоризонта и пурпурната мъгла бързо се съгъстяваше. Работилниците за скрап се смениха от складове за отпадъци, заградени с метални огради и охранявани от инфразвукови постове. Джек постепенно се изпълни с увереността, че върви покрай огромен склад на открито, далеч по-голям от всичко останало, видно досега. Тук, освен отломки, имаше и по-едри съоръжения, между които и цял един ръждясал, но инак доста

запазен корсар, очакващ да бъде нарязан. Виждаха се кранове, булдозери и тежкотоварни машини. Ако това беше „Скагбутс“, трябваше да повърви още, докато стигне входа.

От време на време, докато поглеждаше нехайно назад, Джек зърваше тъмна сянка да го следва, сливаща се с останалите сенки. Джек все пак я разгледа внимателно — беше накуцващ гущер с човешки ръст, с четири крака за ходене и две малки ръчички, завършващи със зловещи закривени нокти, които бяха сгънати пред гърдите, в очакване да потрябват. Гущерът въртеше чевръсто плоската си като лопата глава, но не сваляше поглед от Джек. Изглежда, това бе тукашният еквивалент на земните кучета. Джек се зачуди дали животното наистина произхожда от Виктор-3, или е било докарано.

Реши, че не си струва да скъсява дистанцията, за да го изучи по-подробно. Стигаха му притесненията с оградата и инфразвуковите постове.

Когато най-сетне приближи ръба на оградата стомахът му къркореше. В двора се мяркаха някакви работници, а тясната пътека водеше към неголяма бетонна постройка. Джек спря и я огледа от разстояние. Малко по-нататък, върху отвесната стена се виждаше надписът, за който му бе казал пазачът. Имаше и рисунка, навяваща неприятни спомени.

Стомахът му се сви болезнено. Беше изминало немалко време от последното ядене на „Нова Вирджиния“.

Платформата отново го побутна по краката, сякаш нямаше търпение да продължат. Джек се отправи към широко разтворената входна врата. От двете ѝ страни бяха поставени рекламни монитори, които показваха закупен, продаден и преработен скрап, но Джек ги подмина, без да прояви интерес.

— Ей! — една от камерите се извъртя към него, обективът ѝ се разгъна, сетне се прибра обратно. — Какво правиш?

— Търся „Скагбутс“.

— Достъпът е забранен.

— Кажи им, че ме праща Пепус — ухили се Джек и продължи.

Надяваше се това да предизвика някаква реакция.

Даде знак на платформата да се изравни с него и отключи капака на контейнера. Из въздуха се носеше тежката миризма на смазочно масло и почистващи препарати. Виждаха се останките от няколко

ръждявали полуразглобени камиона. Той спря пред вратата и видя отражението си в гладката ѝ повърхност. Вече не изглеждаше като скромен и потиснат механик, на какъвто се бе преструвал през последните месеци. Стоеше изправен, с гордата и предизвикателна осанка на истински Рицар.

Зад вратата се чу шум и когато тя се отмести встрани, някой пъкна в лицето му дуло на пушка.

— И как трябва да разбираме това, че Пепус те пращал? — изръмжа притежателят ѝ.

— Ето как — и Джек изрита капака на контейнера.

Лъчите на следобедното слънце уловиха лъскавата повърхност на флексобрънките и те засияха сякаш обхванати от ослепително бял пламък. Мъжът с пушката неволно отстъпи назад и прикри очите си с ръка.

— Откъде, по дяволите, си го взел? — попита с нисък, кънтящ глас.

— Дълга история.

Мъжът плю на пода, извърна се и се провикна:

— Бутс! Бутси? Ела тук!

Бутси беше енергична жена, с руса, завързана на опашка коса, стройна снага и възедри гърди, които изпълваха комбинезона ѝ така, както кренвирш изпълва прозрачната си опаковка — плътни и апетитни. Тя се приближи и огледа Джек и багажа му, опряла ръце на кръста. След това нареди:

— Повикай хората и затворете портала.

— Още не се е стъмнило.

— Изпълнявай! — Бутси дари Джек с ослепителна усмивка. — Бих те поканила вътре, гълъбче, но не е безопасно.

— Ще почакам — кимна той. Лъхна го уханието на парфюма ѝ. Не беше силен, нито неприятен, по-скоро примесен с феромоните, които я правеха още по-примамлива, по същия начин, по който и Амбър. Но в Бутси имаше нещо фалшиво.

Джек ѝ отвърна с небрежна усмивка и зачака.

11.

Не можеше да види всички, събрали се наоколо, но по настръхването си отсъди, че не един от тях се целеше в него с оръжието си. Джек чу дълбоко в ума как Фантом се пробужда.

„Проблеми, господарю?“

„Все още не“ — отвърна мислено Джек, докато се опитваше да прецени силите на противника.

— Какво става, Бутс? — провикна се един тънък глас отгоре.

— Пригответи се за бомбардировка — отговори тя, без да сваля големите си очи от Джек.

Отвсякъде се чуваше шум от затварящи се врати — единствената, която все още зееше отворена, бе тази, на чиято рамка се подпираше Джек. За миг го завладя паника, стори му се, че е дошъл неподготвен, невъоръжен, срещу противник, който го надвишава и числено, и по огнева мощ. Да имаше начин да се напъха в костюма...

„Мътните го взели — отекна познатият глас в ума му. — Сега вече загазихме.“

До човека с пушката застанаха още четирима работници. Изглеждаха в готовност всеки миг да грабнат контейнера и да го отнесат в другия край на склада. Мъжете го оглеждаха изпод вежди, в коланите им бяха затъкнати различни по вид и калибър оръжия. Джек не помръдваше от мястото си.

— Е, както казват, пъхнал си крак във вратата — подметка все така нехайно Бутси.

— Казват още: махни го или ще го загубиш — добави човекът с пушката.

Джек поклати глава.

— Господа, дошъл съм да правим бизнес и просто се опитвам да се уверя, че поддържате политика на отворени врати. Това е моят начин да я обезпеча.

Шум и движение отгоре привлякоха погледа му. Един голям кран премести стрелата си и куката увисна точно над него.

Бутси се засмя.

— Сега вече си на сигурно място, миличък. Хайде да си поговорим.

Джек извърна глава към нея.

— Не ме бива много по приказките. Видяхте какво имам. Или ви интересува, или не.

Тя се протегна бавно и мускулите ѝ изпъкнаха под прилепналия комбинезон. Вдигна очи към поклащащата се отгоре кука, после ги сведе към него.

— Не зная какво имаш, докато не го видя с очите си. Може да е изтърбушена черупка и нищо повече. Хайде да повдигнем капака и да се полюбуваме на гледката.

Джек се пресегна рязко и хлопна капака. Същевременно предупреди мислено Фантом да бъде готов за действие.

— Да не бързаме толкова — рече той.

Мъжът с пушката се изсмя.

— Това момче девица ли е, или що?

В склада избухна оглушителен смях. Джек мълчеше, без да сваля поглед от Бутси. Тя не се усмихна, докато не замлъкна граченето на другите. Едва тогава разтегли в хладна гримаса устните си, но в очите ѝ нямаше топлина.

— Хубаво де. Какво всъщност искаш?

— Търся Зелените ризи.

Този път в склада се възцари тишина. На Джек дори му се стори, че чува сърцето на жената да прескача няколко удара.

— Значи костюмът е бил примамка и нищо повече.

— Не е примамка — отвърна той. — Смятам да го сложа, ако Зелените ризи поискат.

— Защо си толкова сигурен, че знаем къде са?

— Кой сега се прави на срамежлив?

Тя го стрелна с поглед.

— Добре де, да речем, че знаем къде е обектът, който те интересува. Какво ще спечелим от това?

Джек повдигна рамене.

— Няма да съборя тази сграда.

Някой отзад се разсмя пресипнало. Бутси вдигна пръст и смехът замря. Тя се приближи бавно и заобиколи Джек и контейнера, докато

излезе от другата страна.

— Да речем — поде бавно, — че мога да намеря Зелените ризи.

— Това не ми стига — поклати глава той.

— Какво искаш да кажеш?

— Стига сме се престрували. Дадох ми твоето име като на човек, който може да ми свърши работа. Дойдох тук с боен костюм — костюм, който може да бъде прекопиран и възпроизведен, така че Зелените ризи да се изравнят по мощ с императора. Или предпочитате да сте негова мишена за учебна стрелба? Следващия път от жалкия ви космопорт може да не остане и камък върху камък. Пепус ще си играе с вас, докато си има проблеми другаде. Реши ли, че не сте му нужни повече, просто ще ви издуха от повърхността на тази жалка планета.

— Да де, ама няма да си ти този, който ще му го каже захили се мъжът, който го държеше на прицел.

— Стига дрънканици — намеси се Бутси. Тя въздъхна и махна с ръка на Джек. — Ела с мен. Гарантирам ти, че ще излезеш оттук здрав и читав. Но не можем да разговаряме на открито. Прекалено е рисковано.

— И костюмът също — рече тихо Джек.

— Добре, вземи го. Хайде, размърдай се, господинчо. Не се срамувай. Говори се, че днес може да има още една бомбардировка, тъй че не е здравословно да се стои на чист въздух.

Човекът с пушката се представи като Гюс. Останалите се разпръснаха и потънаха в сенките, след като Бутс им подвикна да се захващат отново за работа.

— Нещо против да влезем в канцеларията ми? — попита го Бутси, докато го оглеждаше от горе до долу.

Той поклати глава. Бутси сви рамене, което при телосложението ѝ си бе съвсем еротичен жест, дръпна някаква метална рамка и седна на нея.

— Какво пък, да си поговорим тук. Какво искаш от мен?

— Искам да ме предадеш нататък по веригата — до място, където ще ми свършат работа.

Тя извади от джоба си цигара и я запали, като го разглеждаше замислено през дима. Миризмата ѝ подразни Джек.

— Това едва ли ще е в твой интерес — рече накрая Бутси. — Пък и копирането на костюма може да се извърши и тук.

— И пак няма да можете да се преборите с Пепус. Трябва някой да ви обучи да боравите с него. А императорът има хора навсякъде и скоро ще узнае за новата ви придобивка.

— Той е прав, шефке — намеси се Гюс.

— Млъквай! — срязва го жената, без да откъсва очи от Джек. — Това не е единствената база на фирмата „Скагбутс“. Имам и друга... недалеч оттук.

— А знаеш ли, че лъжата добавя бръчки на лицето? — попита Джек.

Тя се намръщи и отново всмукна от цигарата. Накрая отвърна:

— Кой си ти? И откъде се сдобих с костюма?

— Аз съм Рицар, по-скоро бях, което обяснява и откъде имам костюма. Името ми няма значение, не смятам да ти го казвам, също както нямам намерение да ти предавам костюма. Нямам имплантиран чип и ако си намислила да ме обезоръжиш и да ми отнемеш костюма, добре е да знаеш, че ръчката на мъртвеца е задействана.

— Явно не си девица — промърмори тя и изпусна облаче дим. — Проклетата ви ръчка.

— Неудобно е, признавам. — Всъщност Джек я бе излъгал за ръчката, но нямаше начин тя да го узнае. Пък и Фантом можеше сам да се погрижи за себе си.

Бутси кръстоса крака, поза, при която гърдите ѝ се изпъчиха още малко напред. Хвърли му оценяващ поглед, преди да продължи:

— Не зная дали мога да те предам толкова нататък по веригата. Ако имаш представа от организацията, навярно ти е известно, че се състои от групи по трима души. Само един от тях познава някой от другата група и така нататък.

Той кимна.

Бутси се надигна и щръкналият ѝ бюст бе принуден да се подчини на законите на гравитацията.

— Разходи го наоколо, Гюс — нареди Бутси. — Докато аз позвъня тук-там. — Тя улови едно метално въже и се изкатери по него с ловкостта на цирков артист. Джек я проследи с възхищение.

— Ела с мен — дръпна го за ръкава Гюс.

— Само докъдето стига товарната платформа — рече Джек. Гюс кимна.

Работилницата бе като много други, в които Джек бе попадал. Варели със смазочни материали, плотове с различни инструменти, едни подредени, други непочистени, в зависимост от навиците и вкусовете на онези, които ги използваха, рафтове с всякакви части и масивни, увиснали на стрели куки на кранове. Имаше и електронни сонди, последен модел, току-що излезли на пазара. Вероятно бяха крадени, предположи Джек. По дължината на работилницата преминаваха и няколко конвейера, по които пълзяха метални кошници. Джек бръкна в една от тях и извади микрочип колкото нокът. Огледа го внимателно и повдигна изненадано вежди.

— Имаме си всичко, началник — изсмя се Гюс. Джек понечи да пусне чипа в кошницата, но Гюс махна великодушно с ръка.

— Задръж го. Може да ти потрябва някой ден.

Джек се съмняваше, че ще му се наложи да поправя лазерно оръдие, но въпреки това прибра чипа в горния си джоб.

Не след дълго стигнаха място, където платформата не можеше да продължи.

— Май сме дотук — въздъхна Гюс и се огледа. — Доста нещица сме струпали. — Той пое обратно по пътя, по който бяха дошли, и Джек го последва. Тъкмо когато се върнаха на изходна позиция, Бутси се спусна по въжето.

— Поговорих си с един човек — докладва тя. — Настоява да извадим стоката от контейнера.

Джек очакваше нещо подобно. Повдигна капака, а през това време Бутси спусна една кука. Закачи горния край на костюма за куката и остави на жената да изправи Фантом на крака. Шлемът остана в ръката му. Шефката на работилницата поклати възхитено глава. Извади от джоба си предавател и заговори:

— Мисля, че това нещо е съвсем истинско. — Изслуша отговора и се обърна към Джек: — Всичко е наред. Ще бъдеш допуснат...

И в този миг адът се разтвори под краката им.

Въздухът се разтърси от страхотен взрив. Джек откачи Фантом от куката тъкмо когато цялата сграда се залюля.

— Пак започнаха! — изкрещя Гюс. Чуха се още няколко последователни експлозии, които сякаш се приближаваха.

Бутси се шмугна в един отвор на пода, доскоро скрит под замаскиран капак. Дори някой да бе забелязал, че костюмът се оправя

чудесно и без помощта на собственика си, сега не беше моментът да го коментира. Джек разкопча горната част, като мислено проклинаше Пепус. Пъхна се вътре, закопча костюма и в същия миг Фантом се прилепи към раменете му и почти замърка в ухото му. Обикновено Джек не носеше обувки, когато нахлуваше костюма, но сега просто нямаше избор. Закрепи набързо датчиците към гърдите си и почувства познатия гъдел в китките, който подсказваше, че оръжията са заредени. Докато се навеждаше за шлема, чу се ужасяващ трясък и през отвора в покрива нахлуха пламъци и дим. Една от масивните подпори се откъсна, наклони се и се стовари на земята, премазвайки под тежестта си машини и скрап.

През покрива вече се виждаше голяма част от небето. Джек си сложи шлема, без да го херметизира, и в този момент отгоре се спусна сянката на един „нокът“, закривайки сиянието на залязващото слънце. Компютърът вече изчисляваше вероятния курс на прехванатата цел и Джек изстреля две от ракетите си право към зловещия кораб отгоре.

Цялата сграда се пропука, когато защитниците ѝ отвърнаха на огъня на „нокъта“. Летящата сянка бе обгърната от пламъци и озарена от лазерни откоси, но на мерника в шлема вече се бяха появили две нови цели. Джек определи най-подходящата дистанция за откриване на стрелба. Малко вероятно бе да успее да им причини сериозни щети с оръжията, с които разполагаше, единственото предимство бе, че противникът се приближаваше открито, с пълната увереност, че притежава надмощие.

Компютърът го информира, че целите са прехванати, и той вдигна едновременно и двете си ръце, за да коригира траекторията.

— Помогни ми да ги задържа неподвижно — рече на Фантом и в същия миг ръцете му се заковаха, притиснати от флексобрънките.

По челото му се стичаше пот. Още две ракети се отделиха от гнездата под ръкавиците и реактивната им струя го отхвърли назад.

Скърцане на метал. Експлозия във въздуха. Пламъци върху вода. Завеса от дим и огън се стелеше над земята. Джек разполагаше с броени секунди, преди рухналият покрив да се стовари отгоре му.

Костюмът пое голямата част от удара, но не и цялата му сила. Шлемът не беше добре затворен. Една от стрелите тупна наблизо и го помете. Джек полетя назад, изгубил равновесие, и скоро изгуби и съзнание.

12.

Амбър се притисна плътно към полуразрушената стена, като дишаше тихо и на пресекулки. Имаше чувството, че ударите на сърцето ѝ кънтят надалеч и всеки миг охранителната сканираща система ще ги долови. Но алармената инсталация мълчеше и само след още няколко забързани крачки тя преодоля кордона около бомбардираното крило. Пръстите ѝ докоснаха плътно прилепналата към шията огърлица сякаш да изразят благодарност на вграденото вътре микроустройство, задето бе успяло да я предпази от засичане. Пепус и неговата Планетна полиция държаха всичко под строг контрол и наблюдение, но на черния пазар винаги можеха да се намерят джаджи, които да превъзхождат техните. А Амбър никога не се скъпеше, когато ставаше въпрос за собствената ѝ безопасност.

Въпреки че за бомбардировката бяха обвинили Зелените ризи, Амбър бе на друго мнение, като се имаше предвид точно коя част на двореца бе засегната. Не бяха предприели никакви опити за възстановяването на разрушенията, сякаш Пепус се страхуваше да ги докосне. На времето тъкмо от Лунийското крило командир Уинтън ръководеше своите операции... едни по заповед на Пепус, други — по негово собствено хрумване, защото човекът, помогнал на императора да се отърве от доминионските Рицари, имаше и свои идеи за бъдещето. Може би дори се бе надявал някой ден сам да седне на престола.

Докато продължаваше нататък, прилепена до стената и скрита в сенките, тя изведнъж почувства как по гърба ѝ пробягва хладна тръпка. Амбър спря на място и наостри сетива, оглеждайки района. Мислите ѝ за миг докоснаха съзнанието на един от медиумите на Пепус, които даваха постоянни дежурства в съседното крило, но дори той не предполагаше за близостта ѝ. Тя се подсмихна доволно и закрачи отново, уверена, че колкото повече се бави, толкова по-голяма е опасността да бъде разкрита.

Извади от джоба си чифт очила и ги нагласи на носа си. От черна и непрогледна, нощта изведнъж стана сива. Сега вече Амбър продължи далеч по-уверено.

Командното помещение бе напълно разрушено. Тя прокара ръка по натрошените останки, смесица от бетон и пластмаса, заострени и твърди като калена стомана. Всичко тук бе променено до неузнаваемост, стопено от огромната температура. Все още миришеше на дим и въглен, на разтопена пластмаса и метал, на обгоряла изолация. Ако беше доживял до момента на атаката, Уинтън щеше да загине в тази стая. Мисълта, че в края на краищата Джек бе успял да убие човека, който го преследваше толкова дълго, я накара да въздъхне доволно. Но както и двамата знаеха добре, колкото и страшен противник да бе Уинтън, той се оказа само пионка в ръцете на друг човек.

И този човек беше Пепус.

Амбър се обърна и напусна разрушеното помещение. Където и да бе държал Уинтън кодовете за достъп до своите файлове, скривалището му едва ли е било тук.

Докато крачеше по порутения коридор, тя мислено отбеляза, че останалата част от двореца е съвсем непокътната. Пострадал бе само третият етаж и част от втория, където бе пламнал пожар. Амбър подмина една съвсем запазена врата, но спря, забелязала надписа „Портиер“. Вдигна нагоре очилата си и опипа нетърпеливо с ръка ключалката. Между пръстите и метала блеснаха едва забележими синкави искрици. Тя отдръпна изненадано ръка. Очилата се хлъзнаха и отново се върнаха на мястото си. От черен светът пак стана сив.

Младата жена протегна ръка и отново докосна бравата. Този път през очилата не видя никакви искри, но придоби усещането, че пипа нещо лигаво. Избърса ръка в черните си панталони. Събра смелост, наведе се и огледа отблизо ключалката.

На вид най-обикновена, бравата всъщност бе доста сложна. Солидна, снабдена дори с ретинов четец. Тъй като очакваше нещо подобно, беше се снабдила с ретинова холограма на Уинтън. Оставаше да се пребори с бравата, което бе по нейната стара специалност. Тя се усмихна.

Защо обаче е била необходима толкова сложна заключваща система за вратата на обикновен портиер?

Огледа коридора. Портиерната бе достатъчно близо до командното помещение, за да може Уинтън да прескача насам, без някой да го забележи и заподозре. Включително и Пепус, чийто дворец вероятно гъмжеше от шпиони. Преди смъртта на Уинтън местонахождението на командната зала се държеше в строга тайна, ала това не означаваше, че е била истинският център на неговата сила.

Достатъчно бе да отвори ключалката, за да установи дали е права. За целта бе необходимо да произнесе правилната команда, да каже паролата. Нищо повече от няколко звука, сред хилядите, които човек би могъл да използва.

Можеше да елиминира немалка част от тях. Каквато и да бе думата, трябваше да е кратка и да не събужда подозрение. Пък и не беше необходимо да бъде произнесена с неговия глас, тъй като вероятно се е налагало насам да прескачат и негови подчинени.

Амбър наклони глава, замисли се и намали кръга на възможностите от хиляди до неколкостотин. Същевременно извади проектора и го нагласи върху четеца.

Мъжът, който бе преследвал Джек и нея през всичките тези години, бе нетърпелив и припрян, ала същевременно умен, потаен и опасен. Но дори след като знаеше всичко това, пак не можеше да се сети коя ще е думичката.

Би могла да насили бравата, но вероятно вратата бе минирана за подобни случаи с устройство като ръчката на мъртвеца при костюмите.

От друг джоб извади миниатюрно апаратче и го прикрепи към бравата. Блесна малко екранче, на което се появи застиналият неподвижно заключващ механизъм.

— Още не — промърмори тя, докато проверяваше холограмата. След това опря чело на вратата, мислейки за звука или думата, която би я отворила.

Малко след това на лицето ѝ грейна усмивка, тя отлепи чело и произнесе най-невероятната дума, за която би могла да си помисли или която би могла да бъде произнесена между тези стени.

Екранчето затанцува, ретиновата холограма се включи и след това резето изщрака. Амбър откачи поставените устройства, прибра ги и се промуши през вратата.

Видя контролен пулт, достатъчно сложен, за да изпълнява всякакви команди. Амбър завъртя креслото и се настани зад него. Сега

вече започваше истинската работа. Наведе се напред, готова да проникне в най-съкровените тайни на Уинтън.

Накрая се отказа, убедена, че някой от друг терминал държи файловете под наблюдение. Предполагаше, че е Пепус или Баадластър. Можеше да се опита да проникне в тях, но това щеше да предупреди невидимия ѝ противник. Нямаше друг избор, освен да си тръгне, да поразпита хора, запознати с подобни проблеми, а после да се върне отново. И тогава или щеше да се сдобие с това, което търсеше, или щяха да я заловят.

Докато пресичаше по обратния си път кордона, долови за миг полъха на нечия мисъл и замръзна неподвижно. Познаваше това присъствие и почти очакваше да зърне сред руините злоещо ухиленото лице на Вандовър Баадластър.

Но мисълта изчезна също така неочаквано, както се бе появила.

Притиснала вкочанени ръце към гърдите си, Амбър напусна бомбардираното крило и се спусна обратно към приземния етаж на двореца. Вече знаеше съвсем точно къде се намира, а никой не можеше да се сравнява с нея, когато ставаше дума за промъкване или измъкване от строго охранявани места. Все пак трябваше да внимава и да се изплъзва на онази трепкаща мисъл, също както се изплъзваше на камерите и скенерите. Работа, която не търпеше прибързани действия, а по-скоро наподобяваше сложна плетка.

Амбър едва не изкрещя, когато една тежка ръка се стовари на рамото ѝ и я завъртя. Преди да види кой е притежателят ѝ, обонянието вече ѝ подсказваше правилния отговор. Беше К'рок, милосецът, когото драките бяха направили командир на Рицарите. От козината му лъхаше тежка миризма на застояла урина.

— Какво правите тук, госпожице Амбър? — попита той. — Помислих си, че съм заловил крадец. — Пристъпи напред, преди тя да успее да отговори, и прошепна едва чуто: — Не е безопасно, приятелко на Джек Сторм. Те ще ви търсят.

— Зная — едва успя да изломоти младата жена.

Милосецът я подуши. Беше сигурна, че усеща по тялото ѝ миризмата на дим и въглен. Той отстъпи пак назад.

— Какво сте правили в Лунийското крило?

— Пуснете ме, командире — помоли го Амбър.

— Само за миг — поклати глава той. — Трябва да помисля нещо.

— И потъна в мълчание, сякаш наистина бе погълнат от мисли.

Амбър нямаше оръжие, с което да го надвие, не притежаваше вече и силата, с чиято помощ на времето убиваше хората, които се опитваха да й сторят зло. Макар да се съмняваше, че подобна сила би могла да въздейства и на извънземен като К'рок.

Милосецът отново протегна ръка и я стисна за рамото. Сетне заговори с нисък глас:

— В сърцето си чувствам, че Джек е жив. А това означава, че работиш за него. — С въздишка извърна глава към двореца на Пепус. — Желая ти късмет. Но трябва да бъдеш внимателна. Тук никой не ми вярва, което значи, че не мога и на теб да помагам. Освен с благопожелания — добави и я побутна леко, за да й подскаже, че е свободна. — Успешен лов — рече тъкмо когато тя се затича.

13.

Джек се събуди от остра болка в гърдите и гърлото. Сякаш не вдишваше въздух, а пламък. Закашля се, задави се мъчително, изхърка и се изви безпомощно, неспособен да помръдне притиснатото си тяло. Очите му се насълзиха, но не беше в състояние да освободи ръцете си, за да ги изтрие.

Само знаеше със сигурност, че е жив и че костюмът го е спасил.

Намръщи се и премигна в отчаян опит да проясни зрението си. Когато отново отвори очи, съгледа пушек и огън да облизват купчини от изкривен метал, през които се провиждаше вечерното небе. Наоколо се носеха стонове и болезнени викове. Миришеше на изгоряла пластмаса. Притисна брадичка към гърдите си, откри тръбичката за вода и всмука жадно. Първия път едва не се задави, при втория вече се почувства по-добре.

Отпусна глава и се съсредоточи върху тялото си, за да прецени в какво състояние се намира. Не го виждаше от врата надолу. Сигурно половината сграда се бе срутила върху него. Краката му бяха изтръпнали и безчувствени и той осъзна, че е заради двата чифта обувки, които ги стягат. Тази мисъл най-сетне му помогна да се успокои и да преодолее нарастващата паника — отначало беше решил, че е парализиран от коленете надолу.

От шлема му нямаше и следа, беше се изтърколил някъде. Навярно се въргаляше наблизко, но както Джек беше без помощен, можеше да стане лесна плячка на събирачите на отпадъци. Още обмисляше какво да направи, когато чу сумтене, тихи гласове и шум от разчистване. Звучите отекваха болезнено в главата му. Джек затвори очи, надявайки се болката постепенно да отмине.

„Господарю...“ — повика го Фантом.

Чак тогава осъзна, че меката възглавница, на която бе положена главата му, е Фантом.

— Ранен ли си?

„Не. Само гладен...“

Съществото бързо набираше сили, поглъщайки жадно последните лъчи на залязващото слънце. При други обстоятелства вероятно щеше да прибегне до енергийните резерви на костюма, но в момента сигурно бяха на изчерпване.

— И аз съм гладен, Фантом — прошепна Джек. — Имаме ли запаси, или индикаторите са на червено?

Костюмът губеше енергия, когато имаше нарушаване на целостта. Макар че Джек не долавяше познатата миризма на изгоряла изолация вътре в костюма, въздухът наоколо бе изпълнен с нея. Фантом не отговори. Джек усети съвсем леко движение под темето си. Дали се стичаше струйка пот, или съществото се размърдваше? Изведнъж си даде сметка колко е близо до големите вени на шията.

Опита се да размърда ръце, но спря, заради разнеслия се наблизно шум. В далечния край на работилницата блесна ярка светлина. Кръгът се местеше из сенките и бавно приближаваше Джек. Очертаха се два силуета — мъже, които търсеха нещо по земята, приведени.

— Казвам ти, че го видях да облича костюма...

— Ако е мъртъв, толкоз по-добре...

— Внимавай, Бутси го иска цял-целеничък...

Този път шумът от разчистване бе съвсем близо. Във въздуха се вдигна облак прах. Джек понечи да се раздвижи и кракът му се сви в болезнена конвулсия. Стисна зъби, за да не извика. Заради звъntenето в ушите не можа да чуе какво казваше другият.

— ... светлината тук.

— Млъквай и продължавай да търсиш! Той стоеше близо до входната врата. — Този път лъчът се стрелна на сантиметри от лицето на Джек. — Виж, там има част от рамка.

Грохот от трошене и болезнен вик, след което светлината внезапно изчезна. Планината от отломки се залюля и започна да се разсипва във всички посоки. Джек почувства, че притискащата го тежест бързо намалява, но преди да успее да се раздвижи, отново го прикова огромна маса.

— Рейес? Къде си?

Ругатня, последвана от стон.

— Изгубих шибаното фенерче! Ела, че пропаднах тук. Помогни ми, за Бога!

От другата страна на работилницата някой се провикна:

— Ей, всички да дойдат насам.

Двамата мъже продължиха да кръстосват наоколо, пренебрегвайки заповедта. Джек стисна зъби и започна бавно да мърда крака си, като внимаваше да не предизвика ново срутване.

— Къде е фенерът?

— Майната му на фенера! — обади се друг глас. — Да намерим костюма и да изчезваме!

— Ами ако е заровен някъде отдолу?

— В такъв случай ще копаем!

Отново шумолене и тропот на крака.

— Насам! Ще ти подам ръка. Проклета светлина... все едно, че сме на обратната страна на луната.

Този, когото наричаха Рейес, каза:

— Мисля, че чувам Куинси да стене...

— Зарежи тая горила! Сега си с мен — не го забравяй.

Нова суматоха и шум. Тежко дишане, стъпки.

— Каквото сме почнали, ще го свършим. Този костюм ми трябва!

— Но, Каспър, Бутс ще ти подхвърли трохи.

— Зарежи Бутс! Сами ще се справим. В този костюм има толкова мангизи, че ще забравиш завинаги „Скагбутс“.

По-младият отвърна нещо, сетне стъпките им отново започнаха да се приближават към Джек.

Изведнъж се разнесе шум, този път от противоположна посока. Джек извърна глава натам, опитвайки се да прецени дали са падащи отломки, или идва някой друг. Каквото и да беше, движеше се към Джек и двамата непознати.

Този път лъчът попадна право в очите му. Той извърна мъчително глава.

— Мамка му! Още е жив!

— Да му прережем гърлото и да приключваме.

— Каспър, върху него има малка планина. Няма да е толкова лесно да измъкнем костюма.

Намеси се нов, непознат глас:

— Всъщност изобщо няма да го получите.

Джек премигна и се озърна, но виждаше само двата силуета. Нещо изсвистя във въздуха, последвано от болезнен вик и миризмата на топла, бликаща кръв.

Вторият мъж изкрещя:

— По дяволите! Раниха ме!

Другият изпъшка уплашено:

— Назад! Ние първи го намерихме!

— Да, но въпросът е кой ще го получи, нали? — чу се отново нехайният глас. — Пък и раната е доста неприятна. Не е зле първо да се погрижите за нея.

— Тръгваме си — измърмори недоволно Каспър. — Но да знаеш, че пак ще се върнем.

— О, не се съмнявам в това — рече непознатият. — Но приятелчето ти ми изглежда доста бледичко. Сигурно е изгубил много кръв. По-добре побързайте.

Отново шум от тътрене на крака, докато двамата мъже се отдалечаваха към входа.

Бледа, разсеяна светлина озари Джек и мястото около него.

— Сега трябва да измислим как да те измъкнем.

Лицето, на което принадлежеше гласът, не беше човешко.

14.

— Искрено се радвам, че слуховете за твоята смърт са били силно преувеличени — произнесе засмяно сребрилата космата муцуна. — Макар че те намирам в доста труден момент. Помня обаче как веднъж изсипа върху себе си съдържанието на цял язовир. Това да не е някакъв тайнствен човешки стремеж към смъртта?

Познат глас, придружен от познатата миризма на риба. Джек разтърси глава и проговори:

— Ще ме измъкнеш ли оттук, или ще чакаш някой да дойде да ме изрине?

Усмивката на Скал стана още по-широка.

— Като например онази впечатляваща женска? Имаше нещо в нея, което раздвижваше дори моята кръв, макар да се съмнявам, че сексът между двама ни би бил желан или дори възможен. Не, велики войнико, тук съм, за да измъкна твоята риба от огъня. Търсех те.

— Но как ме намери?

Скал вдигна рамене.

— Мъгла над водата ме праща. Заяви пред Старейшините, че историята за твоята смърт не отговаря на истината, и ме прати... с това. — Видрочовекът протегна в светлината на фенера окървавен кинжал — същия, какъвто бяха подарили на Джек преди години.

— Беше много отдавна — преглътна мъчително Джек. По онова време Кевин, неговият приятел и командир, бе все още жив. Също както и началникът на тайната полиция Уинтън. Амбър бе само едно току-що разделило се с уличния живот девойче.

— Много вода под моста — засмя се Скал. — Хайде да те измъкнем оттук!

— Имам достатъчно сила да се освободя и сам. По-скоро се притеснявах да не бъда затрупан отново.

— Добре де, вече съм наблизо. — Скал се отдръпна и премести кръга от светлина. — Ей, Джек! Това е шлемът ти.

— Чудесно. Вземи го и се отстъпи.

— Готово, приятел. Само побързай. Защото доста път ни чака.

Джек долови в гласа му скритото напрежение и си даде сметка, че Мъгла над водата не го бе пратила току-така на толкова далечно пътешествие. Скал го бе издирвал, защото имаше нужда от него.

Докато свиваше мишци, подготвяйки се да освободи стаената в костюма сила, Джек си даде сметка, че поне за известно време ще трябва да забрави за своите проблеми. Флексобрънките се подчиниха на командата му и със стократна сила отхвърлиха тоновете скрап и отломъци сякаш земята бе разтърсена от земетресение.

— Парите за пътуването не бяха проблем — разказваше му Скал на чаша бира, докато облизваше пяната от мустаците си. — Имах жълти люспи от дъното на реката, а те, изглежда, се радват на особена популярност сред хората. Не мога да разбера защо, навярно ги ползват за украшения.

Джек се засмя на начина, по който рибоядът описваше златото. Беше виждал Скал да плаща за вечеря и няколко халби бира с цял къс самородно злато. Той остави чашата си на масата.

— Както и да е. Не размахвай тази твоя кесия. Виктор-3 е свърталище на главорези.

— Казва го човек, който вече си е имал работа с тях — засмя се Скал и отново надигна халбата. В сумрачния задимен бар той явно се чувстваше като у дома си.

— Какъв транспорт ще търсим сега? — попита Джек и се облегна назад. Гърбът го болеше, сигурно целият бе в синини. Постави крака върху смачкания сандък за инструменти до масата.

— Нуждаем се от най-бързия кораб, естествено. — Веднага щом разговорът пое в тази насока, видрочовекът придоби сериозен вид. — Нямаме време за губене.

— Ще пътуваме поне две седмици, с ускоряването и забавянето — при условие че намерим корсар, или „нокът“. Едва ли можем да разчитаме на военен транспорт, но никак не е здравословно да се навъртаме тук. Имаш ли представа кои кораби летят към вашия сектор?

— Горедолу са само два вида — търговски и пиратски.

— Търговците не бързат и най-често използват по-бавните товарни шлепове. Пиратите пък не са склонни да продават на всеки билети.

— Джек, ти ми се подиграваш — втренчи поглед в него Скал.

— Напротив. Говоря сериозно. Кои са тези типове, дето ви създават проблеми? — Той млъкна, за да си вземе ново шише с бира, и продължи: — Разбирам, че е важно, инак едва ли щеше да ме търсиш чак тук.

— Ако знаехме кои са, вероятно щяхме да съобразим и как да им дръпнем юздите. Или поне на кого да се оплачем, за да ги разкара. Внедrixме неколцина шпиони, но всичките бяха убити. По много гаден начин. — Скал замълча и в очите му блеснаха яростни пламъчета. — Те отвориха рана в земята, която не може да бъде затворена. Базата им е малка, но расте непрекъснато. Засега не знаем дали искат нашия свят — ако е така, защо се отнасят тъй безотговорно към него? Или просто ни използват като трамплин.

Въпреки топлината на огъня Джек почувства, че го ползват тръпки.

— Нали не са... драки?

— Не. Тях можем да разпознаем. Хора са като теб.

— А Съветът не се ли опита да ги прогони с дъжд? — попита Джек, припомнил си пребиваването си на тази планета и забележителните способности на Старейшините да въздействат върху климата.

— Безполезно е — отвърна Скал. — Те просто се преместват на по-високо място и разширяват още повече петното. Гнояща язва, която следва коритото на реката. Сънародниците ми си спомниха за теб.

Което означаваше, че рибоядите наистина имат сериозен проблем. Джек бе воювал рамо до рамо със Скал през тяхната гражданска война. Видрочовеците бяха храбър и изобретателен народ. Но може би в този случай просто не знаеха какво да сторят или изпитваха прекомерна вяра в костюма и уменията на Джек.

— Добре, отведи ме там — рече той. — И ще видя какво мога да направя.

Скал го погледна над ръба на чашата.

— Но аз ти попречих да довършиш работата, която беше захванал.

— Може да почака.

Скал се взря внимателно в него.

— Прекланям се пред мъдростта ти и ти благодаря за взетото решение.

Джек вдигна своята чаша.

— Хайде, пий. Космодрумът ще бъде отворен чак утре сутринта, тогава ще проверим има ли подходящи полети. А междувремето смятам да се напия, за да спя добре. Не обичам полетите.

Скал се изсмя и мустаците му се размърдаха.

— Наздраве — рече той.

В края на краищата откриха един посланически кораб на Доминиона, който нямаше нищо против да вземе пътници. Джек бе посещавал Доминиона само два пъти през целия си живот — и двата пъти, за да говори пред Конгреса, но от Амбър знаеше, че доминионците трудно разпознават другите хора. Те виждат най-често това, което им се иска да виждат. В Скал и Джек помощникът на посланика и пилотът видяха извънземен и механик, тоест същества, които едва ли могат да предизвикат някакъв интерес, но с достатъчно златни люспи, за да си платят полета.

— По този начин — отбеляза Скал — моята ръка чеше твоя гръб.

— Нещо подобно — съгласи се Джек. — За щастие няма да се наложи да се подлагаме на хибернация.

Посланическият кораб бе бърз като военните, освен това помолиха Джек да извърши някои дребни поправки по време на полета. На Скал изобщо не предложиха криогенна капсула, тъй като не знаеха как ще подейства замразяването на метаболизма му. Всъщност пътуването се оказа доста скучно. Скал си запълваше времето, като рисуваше на Джек карти на района около „раната“, и двамата обсъждаха различни начини да се приближат незабелязани до базата на непознатите. Джек се поинтересува от съдбата на шпионите.

— Изглеждаха, сякаш са хора — отвърна Скал и размаха нервно опашка.

— Одрани?

— Да — отвърна другият с нотка на изненада.

Джек потърка замислено ръце. Рибоядите наистина имаха чудесна козина, но едва ли тя бе причината да постъпят по такъв начин с шпионите им. Чутото остави неприятно чувство в душата му.

След като не можа и този път да заспи, Джек стана, извади Фантом от контейнера и го отнесе в солариума. Тук си сложи шлема и спусна визьора, за да прикрие очи от яркия блясък, сетне изложи Фантом на нефилтрираната светлина на близкото слънце, оставяйки го да се къпе в неговата кипяща енергия. Съществува запя песен, която само Джек можеше да чуе.

Там ги намери Скал. Не каза нищо, а на свой ред си постави тъмни очила, за да се предпази от блясъка. Едва след като се настани до Джек, промърмори:

— Предупредиха ме, че от следващата вахта ще стигнем хиперпространствена скорост.

Джек кимна мълчаливо. Солариумът щеше да е затворен тогава — по време на хиперпространствен скок нямаше пряка слънчева светлина. Помисли си, че вече са изминали половината от пътя, а Скал, който зяпаше наоколо, си мислеше, че вече са близо до дома.

После, след дълга пауза, видрочовекът каза:

— Виждам, че си открил този, който живее в костюма.

— Да.

— Мъгла ми разказа за него малко след заминаването ти. По думите ѝ е дух, обитаващ плът, като дете в утроба.

— Нещо подобно — съгласи се Джек и сложи ръка върху костюма. — Но какво е всъщност, не зная.

— Не е ли като хората?

Сторм поклати глава.

— Не. Не прилича на който и да било, когото съм срещал. Дадох ми го на Милос.

— Чувал съм за този свят... сега е пясъчна планета, нали?

— Да.

Скал размърда опашка.

— Не исках да ти преча.

— Не си. Воювал съм на Милос, много отдавна. Милосите, изглежда, не вярваха, че ще успеем да победим в онази война. Те

отглеждат огромни гущери, берсеркери, чудовища, надарени със сляпа жажда да убиват, и явно бяха решили, че ще се справят по-добре от нас с драките. Заразяваха с тези паразити костюмите ни. Не го знаехме, докато не стана препалено късно. Първо проникват в телата, после ги поглъщат. А когато израснат, разчупват костюмите като черупки. Гледката е наистина страшна. — Джек спря, тъй като ужасяващата картина отново изникна в ума му. — Берсеркерите са войни, не знаят що е страх. Машини за убиване. Но дори те не успяха да спасят Милос.

— И твоят дух е нещо подобно?

— Да. Вероятно им е роднина. Не зная още колко ще мога да нося моя костюм. Засега той се храни със светлина. По-късно всичко може да се промени.

— И въпреки това връзката ви не е едностранна. Усещам, че той ти помага по много начини.

— О, да. Поема немалка част от дребните функции. Говори ми, поне чувам гласа му. Понякога, когато е нужно, ме обсебва неговият боен дух.

Скал разчекна муцуна в подобие на усмивка.

— Моята ръка чеше твоя гръб. Пожелавам ви дълго и плодотворно сътрудничество.

Джек се засмя на любимата фраза на Скал и протегна ръка да почеше другаря си. Рибоядът започна да сумти от задоволство.

— Малко по-нагоре... точно под лопатката... Не, сега надолу. Аааах.

Посланическият кораб излезе с главоломна скорост от скок и започна да я снижава, променяйки курса — маневра, известно още като „да свиеш зад ъгъла“. Ускорението прикова Джек към койката му и предизвика усещането, че стомахът се е увил около гръбначния му стълб. Радваше се, че засега поне не се налага да става.

Скал изпъшка от своя хамак.

— Дръж се — подвикна му Джек.

— Не биваше да се тъпча толкова снощи.

— Сега не е моментът да ти става лошо. Наистина се чудя защо не си знаеш мярката за ядене?

Скал се оригна шумно. Джек затвори очи и направи опит да се съсредоточи. Постепенно се овладя и почувства, че вече не му е толкова зле. Тъпанчетата му изпукаха от промяната в налягането.

— Още малко — успокой той Скал. — Мисли си за дома.

— Ух, да... — отвърна видрочовекът. — Само след няколко дена...

У дома. Скал докосна ръката на Джек и му кимна да се отправят към въздухолета. Не валеше, поне в тази част на света, който Амбър и Джек някога насмешливо бяха нарекли Блатения. Но въздухът бе тежък и влажен. Въпреки че отиваха на среща със Съвета, Джек бе в пълно бойно снаряжение. Охраната на космопорта бе утроена. Нито Джек, нито Скал знаеха какво търсят триадските власти, но очевидно беше нещо важно. Скал се чувстваше тук пълновластен господар и демонстрира това, като уреди да не бъдат подлагани на проверка, дори на скенер.

— За какво ни е тази охрана — изсумтя той, след като излязоха, — щом не работи в наша полза?

Слънцето проблясваше между облаците.

— Скоро ще завали — рече Джек.

Въпреки че Скал не беше уведомил Съвета, и двамата знаеха, че Старейшините вече ги очакват. За миг Джек съжали, че не бе имал възможността да им представи Амбър. Тяхното познаване на тайнствените сили в света и на втората природа на нещата можеше да се окаже особено полезно за нея. Вместо това тя бе потърсила помощ на друго място и, изглежда, бе пострадала от това. Той въздъхна. Този свят кипеше от жизненост и енергия. Наистина щеше да е голяма загуба, ако позволят на драките да го унищожат.

Прогони спомените за Амбър и се настани на седалката зад Скал.

— Тази машинка ще може ли да носи и трима ни?

— По-скоро не. Но нима предпочиташ да вървиш? Или да плуваш срещу течението?

Въпреки че въздухолетът бе предназначен за четирима пътници, той видимо се задъхваше под теглото на костюма.

— Нито ще летим високо, нито бързо — подметна успокояващо Скал. — Важното е да стигнем.

Не без усилие преодоляха последния планински връх, но Скал не желаше и да чуе предложението на Джек да го оставят с Фантом, за да продължи на собствен ход. Мустаците му се бяха пригладили от насрещния вятър.

— Пратиха ме да те доведе — обясни накратко. — Не мога да се появя с празни ръце.

И така, двамата влязоха едновременно във входа на пещерата. Скал продължи напред, а Джек го последва, като се навеждаше, за да не си одраска темето.

Старейшините вече се бяха подредили около мъждукащия огън. Помещението бе задимено и Джек усети, че му люти на очите, но успя да различи Мъгла над водата. Скал се приближи към нея и пусна двойника кинжал върху разтворената ѝ длан. Острието изчезна сред облаче от бял пушек.

— Добре дошъл, Джек Сторм — поздрави го Мъгла. — Седни да си побъбриш с нас.

Джек бе инструктирал Фантом да остане на входа на пещерата. Той се наведе и приседна в кръга.

15.

Посипаните в огъня минерали го разгоряха, а те самите се превърнаха в милион мъждукащи звезди. В нишите блещукаха запалени свещи, които сякаш никога не изгаряха докрай. Светлината им се отразяваше от металната броня, останала на пост при входа. Джек погледна натам и си спомни, че миналия път, когато го бяха видели облечен с костюма, Старейшините го бяха взели за пратеник на боговете.

Мъгла докосна рамото на Джек, за да привлече вниманието му.

— Познаваш повечето Старейшини отпреди.

Джек кимна и погледна към рибояда със сребриста муцуна отсреща.

— Едноръкия. Малка рибка, която вече е пораснала. Плешива глава е изгубил още козина, но изглежда добре...

Споменатият рибояд извърна към него големите си влажни очи, но не каза нищо.

— И, разбира се, Мъгла. Помня още двама или трима, но не се сещам за имената.

Плешива глава изсумтя.

— Добра стига, Малко слънце.

При прозвучаване на името, с което го бяха нарекли, Джек се изчерви.

— Добра стига — отвърна машинално.

Скал докладва:

— Наложил се да използвам почти целия запас от жълти люспи, за да го открия и доведа.

Едноръкия размаха черната си ръка.

— Няма значение, Скал. Важното е, че металът изпълни предназначението си. Забави се доста, но не чак толкова, колкото очаквахме. Мъгла ни обясни, че би могъл да се изгубиш завинаги между звездите.

— Щях да се върна, каквото и да се случи.

— Знаем — обади се Малка рибка и приглади с длан мустаците си.

— Искаме да ти поднесем извиненията си, че те отклонихме от твоята работа — поде Мъгла. — Даваме си сметка, че правиш жертва заради нас.

— Не е жертва, Мъгла. И без това нямах късмет в начинанието, което бях подхванал. — С разрушаването на „Скагбутс“ Джек бе изгубил следата, по която бе вървял. — Кажете ми, какво става тук? Открихте ли участъци земя, които да изглеждат променени?

Старейшините го погледнаха безмълвно.

— Можете ли да опишете корабите, които използват? — Докато задаваше въпроса, Джек нарисова скица на дракски кораб.

Плешива глава се озъби в свирепа усмивка.

— Човеко, ние знаем само, че използват въздушни кораби — не можем да ти помогнем по този въпрос.

— Веднъж те видяхме да разтопяваш цяла планина — подметна обнадеждено Едноръкия.

— Не беше планина, а купчина — поправи го Джек. Огледа кръга, опитвайки се да разгадае израженията на останалите.

— Не бива да се обезсърчаваш — намеси се Малка рибка. — Отчаянието е за нас. Земята ни е отровена. Реката страда, горчива глътка смърт...

— Как? Кажете ми как става?

Тя премигна.

— Ако знаехме, Малко слънце, нямаше да се нуждаем от теб.

Седнал с кръстосани крака, той стисна ръцете си в юмруци.

— Разкажете ми какво е станало. Скал го нарича „рана“, нездравяваща язва. Спрете да пушите сладникави треви и да ми разказвате забулени истории. Кажете ми какво се случи.

— Рибата измира. Раждат се деца с две глави.

— Какво? — Джек подскочи и се обърна. Женската, която бе заговорила, носеше кожена престилка. Не беше рибар, а мелничар. Престилката ѝ бе покрита със ситен бял прах. — Сигурна ли сте? — Приличаше му по-скоро на радиоактивно заразяване, но той никога не бе посещавал планета в началото на дракска инвазия. Да се е получило при кацането на корабите? Рибоядите също разполагаха с технологии и

дори използваша ядрени реактори, за да си набавят енергия. — Скал, има ли реактор в района?

— Не. Системите за пречистване и обеззаразяване на въздуха и водата функционират без проблеми. И аз си помислих същото, когато раната се появи.

— Опитайте ли да поставите филтриращо устройство в реката?

— Не можем дори да я приближим — отвърна Едноръкия и тупна ядосано с юмрук. — Правят с нея каквото им хрумне.

Джек премести поглед към Скал. Не виждаше никаква логика в допускането, че нашествениците са пирати или разбойници. Какво толкова можеха да спечелят?

— И все пак не е изключено да грешите и да става дума за драки.

— Техният пясък ли те плаши? — попита един Старейшина.

Джек потвърди.

— Тези драки не са ли стари твои врагове?

— Много стари. Пясъкът е особен тип, използват го за техните яйца и ларви — той разрушава всичко. Ако са започнали тук, трябва да бъдат спрени незабавно. Иначе няма надежда за вашия свят. — Веднъж разпространен на някоя планета, произвеждащият пясък микроорганизъм почти не можеше да бъде унищожен. Оставаше им само да се молят, че случаят тук не е такъв.

— Разговаряхте ли с посланика? И с вашия император как му беше името?

— Блестяща козина-ухилен зъб все още е наш господар, но той е обвързан с търговски споразумения. Затънал е до гуша в работа. Обърнал е гръб на народа си и не желае да ни помогне. А другите — какво можем да очакваме от чужденци? — сви рамене Скал.

Джек долови неизказания гняв в думите му. Той самият също някога беше „чужденец“. Но ето че сега разчитаха на него да им помогне. Въздъхна и погледна към Фантом в другия край на пещерата. Ако се окаже, че е сам срещу напълно разгърнатата дракиска инвазия, едва ли ще успее да се справи.

— Най-добре ще е да разгледам тази рана колкото се може по-скоро.

Мъгла размаха ръка.

— Първо ще ти гадая по дима, Малко слънце, а после ще те благословя...

Не искаше да чуе какво бъдеще го очаква. Щеше да се бие по-добре, ако беше в неведение.

— Най-добре да не ми казвате.

Очите ѝ се разшириха. В началото му се струваха тъмни в мрака на пещерата, но сега с изненада установи, че са сини. Тя се залюля назад, стресната от думите му.

Ала друг Старейшина ги прие за оскърбление и скочи на крака.

— Настоявам за извинение — провикна се той.

Скал вдигна ръце.

— Не е необходимо Джек да се извинява. Ние трябва да му искаме прошка, защото струпахме проблемите си върху него.

— Но той обиди Мъгла...

— Съжалявам — прекъсна ги Джек. — Не исках никого да обиждам. Но ни чака много работа, а времето ни е малко.

Мъгла се надигна.

— Право казва Джек. Димът ни показва само това, което искаме. Сорм дойде да ни помогне, защото го помолихме. Предлагам да го оставим да си върши работата. — Ясният ѝ глас накара другите да закичат в съгласие.

Скал управляваше скутера, като се ориентираше по звездите в нощното небе. Синьо небе като очите на Мъгла над водата.

— Ти най-добре си почини — посъветва той Джек, който се бе облегнал назад. — Ще пътуваме цяла нощ.

— Толкова ли е далече?

— На другия край на континента.

— Значи максимално далеч от космопорта?

Скал кимна.

— Ако не бяха някои неуредици в един от аванпостовете, кой знае кога щяхме да ги открием.

— Предполагам, че не възнамеряваш да плаваме до там?

— Разбира се, че не — отвърна рибоядът. — Ще акостираме в долната част на реката и ще продължим пеша.

— Не е ли тинесто?

— О, не се безпокой. Това е гъста дъждовна гора. Ще си запазиш краката сухи, но сигурно ще ти е трудно да провираш между дърветата

широките си рамене. И той също — посочи костюма Скал.

Джек обаче знаеше, че представата му за „сухи крака“ се различаваше съществено от тази на Скал. Облегна се назад, завладян от мрачно настроение. Дъждовна гора означаваше дъжд. А тъкмо сега на континента бе дъждовният сезон.

Джек и Скал приключиха със замаскирането на скутера в един гъст храсталак. Фантом им оказа съществена помощ при пренасянето, макар че в началото се държеше като необучен робот — имаше сила, но не знаеше какво да прави с нея. Джек преградна да му крещи различни наставления, но накрая Скал го прекъсна:

— Не го карай да дърпа. Нека вместо това бутва, ще му е полесно, а и на нас също.

И наистина, промяната имаше значение.

Докато Джек трупаше скършени клони върху скутера, Скал му отправи озадачен поглед.

— Защо не носиш костюма? Ти си войник и това е твоето снаряжение.

Джек заряза работата по скутера и се зае да вади от раницата частите на ендуровата ризница и колана с оръжие.

— При обикновени обстоятелства щях да постъпя точно така. Но сега вероятно противникът ще ни превъзхожда числено — а така ставаме двама. Фантом може да се затруднява при пренасянето на скутер, но когато опрете до бой, знае какво да прави.

Скал премести поглед към Фантом.

— Чудех се само кой избира целите. Аз също съм въоръжен, но не чакам друг да ми каже по кого да стрелям.

Джек долови безпокойството в гласа му. Изправи се и постави последната част от ризницата на мястото ѝ.

— Трудно ми е да ти обясня по какъв начин се разбираме. Важното е, че моите врагове са и негови. — Той провери заредени ли са оръжията и хвърли празната раница в скутера.

— Същото като с нас двамата. Аз пазя твоя гръб, ти — моя. Но може някой ден да му омръзне да дели костюма с теб.

Джек въздъхна и се провикна:

— Фантом, следвай ме.

— Да, господарю — отвърна съществото с механичния глас на синтезатора. — Слънцето е някак странно.

— Наслаждавай му се, докато можеш — посъветва го Джек и нагласи разместените плочи на ризницата. Скал вече крачеше из високата трева.

Скал не го беше предупредил за рояците насекоми от най-различен крилат вид, които обожаваха гола кожа. Накрая успя да измайстори някакво подобие на воал пред лицето си и така се спаси от най-досадните сред тях. Насекомите налитаха на талази и като вдигна глава, Джек забеляза, че стигат чак до върховете на дърветата. Крилата на някои екземпляри бяха дълги колкото ръцете му. Никога не бе виждал толкова ярки цветове.

— Фантом, включи камерите на костюма. Ще покажа записите на Амбър.

— Камерите включени — отвърна съществото, докато крачеше трوماво зад него.

Скал ги чакаше в покрайнините на гората. Подръпна игриво воала на Джек.

— Сега вече знаеш защо имам мустаци.

— За това ли било? Аз пък мислех, че с тях примамваш рибата във водата.

Скал избухна в такъв силен смях, че чак очите му се насълзиха. Избърса ги с опакото на ръката и шляпна Джек по рамото. След това добави с променен глас:

— Двама от нашите съгледвачи са били убити в тази гора. Така че си отваряй очите, мой скъпи приятелю.

Видрочовекът отстъпи назад и изведнъж се сля с околната растителност, чиито цвят бе същият като козината му. Ако не бяха жълтите шорти, Джек щеше да го изгуби напълно от поглед.

Поизтрезнял от думите му, той наведе глава и се озърна.

Слънцето, ако изобщо го имаше, помисли си мрачно Джек, вероятно печеше право отгоре. Усещаше нещо като прецедена през листата топлина, която достигаше през слоевете нахални насекоми. Но

тук се въдеха и други, по-едри хищници... понякога между листата се стрелкаше дълъг език и придърпваше някое от хвъркатите. Джек поглеждаше все по-често към горните клони, но там цареше сумрак и не бе лесно да се различи каквото и да било. Почвата под краката им наистина бе суха, както бе обещал Скал, но Джек бе плувнал в пот.

Зад гърба му Фантом се движеше с изненадваща ловкост. Явно доста бързо се бе научил да се справя с пресечената местност. От време на време Скал се оплакваше, че двамата вдигат много шум, но по някое време се отказа.

— Къде се намираме? — попита Джек.

— Близо до другия край.

Джек нямаше подобно усещане. Но поне бе сигурен, че не се движат в кръг. Нареди на Фантом:

— Свери компаса.

— Прямо какво? — попита съществото.

Проклятие. Джек не бе въвел първоначални координати и Фантом не разполагаше с отправна точка, по която да отчита курса на придвижването им.

Скал бе спрял и ги наблюдаваше, като същевременно мърдаше нос.

— Ако имате проблем — намеси се той, — най-добре да се покатерите и да се огледате. — Мустаците му потрепваха, сякаш щеше да се разсмее.

Джек огледа близкото дърво и нареди на Фантом:

— Направи столче.

Костюмът остана неподвижен в продължение на няколко секунди, сетне приклегна и зае поза, наподобяваща стол.

Джек поклати глава.

— Не. Искам да ме повдигнеш.

Фантом се приближи с протегнати ръце към него.

— Ох, и това не. Слушай... — подвоуми се за миг, после се опита да си представи как Фантом прави с ръцете си стъпенка и после го изхвърля нагоре.

Костюмът покорно повтори онова, което бе изобразил в мисления си взор. Докато Джек се покатерваше на най-ниския клон, Скал подметна:

— Това е най-тъпият робот, който съм виждал.

Преди Джек да успее да каже нещо, Фантом се пресегна, улови рибояда за колана и го издигна до най-долния клон.

— Аз се уча — избоботи той.

Джек прикри усмивката си и започна да се катери.

Дървото бе сравнително тънко, с кафеникава кора, която издаваше странен мирис, и трябваше да внимава да не счупи някой клон. Уханието на листата му напомняше на парфюма на Амбър.

Под него Скал изсъска недоволно.

— Внимавай къде стъпваш, приятелю.

Джек погледна, протегна ръка и изведнъж установи, че клонът, към който посяга, е всъщност гущер с издължено кафеникаво тяло. Гущерът изплезил за миг език, прибра го, обърна се и изчезна между листата.

— Тези гадини хапят много силно — предупреди го Скал.

— Ще го запомня — обеща Джек.

Най-сетне наближиха короната, откъдето се разкриваше гледка над гората. Джек отбеляза мислено посоката, която Скал бе следвал — очевидно рибоядът имаше великолепно чувство за ориентация.

Потта му изсъхна бързо на вятъра. Докато извъръщаше бавно глава, той забеляза голям разчистен участък насред гората — и сърцето му подскочи.

Петното беше жълтеникаво. Там, където трябваше да има трева, шубраци и дървета, се виждаше гола, ръждива земя.

Пясък. Не можеше да греша.

Джек прокара уморено ръка през лицето си. Погледна към мястото, накъдето ги водеше Скал, и видя към небето да се извива дим.

Вероятно имаше някакво селище. И пясъкът тук, в гората.

Джек се спусна толкова бързо, че слизането му заприлича на контролирано падане. Когато се озоваха долу, Скал изтича при него.

— Да не те ухапа нещо?

— Не. — Той протегна ръце към Фантом и откачи шлема. — Компютър, отбележи това място като точка, в която трябва да се върнем. Фантом, остави на програмата да го направи. Само ще следваш указанията й, когато се връщаме насам.

— Да, господарю — избоботи Фантом.

— Какво има? — попита Скал с настръхнали мустаци.

— Горе на хълма има някакво селище. Ще го видим по-добре, когато напуснем гората. Не разбирам обаче защо наблизно има пясъчно петно — посочи с ръка Джек. — Драките не напускат пясъчливите райони, след като веднъж ги създадат. Обикновено изкопават отдолу гнездо и оставят на пясъка да се разширява.

— Ще идем ли да проверим? — попита разтревожено Скал.

— Най-добре.

Скал отново го поведе.

Час по-късно, плувнал в пот от главата до петите, Джек бе приклепнал до петното от дракски пясък. Скал коленичи до него, а на лицето му се четеше отвращение.

— Този пясък... не е естествен.

— Така е. Той ще съсипе твоята планета, също както съсипа Милос и Дорман, и стотици други. Странното обаче е, че е бил изоставен. — Джек се надигна бавно и огледа района. Петното бе доста голямо и се виждаха обгорели ивици по края. Но нито следа от драки. Защо?

— Добре, Фантом. Отведи ни обратно при посоченото място.

Костюмът ги поведе назад. Когато стигнаха познатото дърво, Джек и Скал седнаха да си починат. Рибоядът извади сушена риба, но Джек му отказа и похапна малко пресни плодове. Двамата пиха от меха с вода и се надигнаха, готови да продължат.

Слънцето тъкмо бе преваляло зенита, когато най-сетне напуснаха сянката на гората. Намираха се нависоко и под тях поляната се спускаше полегато към река с три водопада. На брега имаше неголямо селище. Джек остана изненадан от размера на летището, изсечено навътре в гората. Много от сградите още бяха в строеж. Миришеше на огън, чуваше се шум от машини. Базата, изглежда, щеше да е доста голяма — с три дълги писти и три площадки за кацане на совалки. Той видя няколко „нокътя“ и корсари да стърчат встрани.

— Божичко мили! — възкликна Джек. — Те се готвят за война.

— Кой? — попита Скал и забодя пръсти в рамото му. — Кой?

— Единствените, които имат достатъчно кураж да се опълчат на Пепус и да правят експерименти с дракски пясък. Тези долу са Зелените ризи. Те са докарали пясъка.

Рибоядът изръмжа гневно.

— Каква полза от лекарството — рече той, — щом убива пациента?

Джек остана в покрайнината на гората, наблюдавайки базата, в която кипеше живот. Слезе ли долу, няма да има връщане назад. Но как да помогне на Скал, без да иде там?

Фантом се раздвижи. Визьорът се повдигна, сякаш съществува вътре вдишваше свежия вятър.

— Мирише на смърт — обяви то.

16.

Рибоядът нямаше грива на тила си, но козината му там бе настръхнала.

— Съгласен съм — заговори той, — че след като знаем кой е врагът ни, ще можем по-лесно да го победим.

Джек поклати глава.

— Искам да им отвлечеш с нещо вниманието. Докато слеза долу.

— Докато какво?

— Знаеш, че бях в Пограничните територии, защото трябваше да реша важен проблем. И Мъгла го знае също. Търсех Зелените ризи, Скал. Искях да намеря начин да сваля Пепус от власт — да го измъкна от центъра на неговата паяжина.

— Те оскверниха моя свят.

— Така е — кимна Джек. — Те нехаят за планетата, нямат представа каква вреда причиняват.

— И си мислиш, че ще повярвам на приказките ти? Наричаш ги нехайни, небрежни? Те са терористи, Джек — изплю се ядно Скал.

Джек се вгледа в блесналите му като ярко разпалени факли очи.

— Прав си — рече и изтри потните си длани в панталоните.

— Те са убийци. Но биха могли да бъдат и нещо повече. И вероятно някога са били. Те ми помогнаха веднъж, макар и движени от свои, егоистични подбуди, и сега няма към кого друго да се обърна за подкрепа. Скал, у тях са спомените от моята младост. Трябва да науча откъде идвам, кой съм. Едва тогава ще можем да тръгнем по различни пътища.

— А какво ще стане с моя свят? Ти ще приключиш и ще си тръгнеш, а те какво ще направят?

— Дошли са тук, за да помогнат на всички. Успели са да спрат разрастването на пясъчното петно. Това е сериозен удар срещу дракската инвазия.

— Те унищожават природата — възрази Скал. — Избиват ни, също както избиват и драките — бързо и безмилостно.

— Свържете се с тях. Обяснете им какво правят. Може би ще се вслушат в думите ви.

— Ако не го сторят?

— Въпросът е или те, или драките, Скал. Можете да монтирате филтрираща инсталация на язовирните стени, това ще реши голяма част от проблема. Но драките... тях никой не би могъл да спре.

Скал поклати муцуна с прилепнали назад мустаци.

— А някога ти подарих кинжал.

— Зная — преглътна болезнено Джек.

— Нищо не знаеш ти! Нито сега, нито тогава! — Скал закрачи развълнувано в кръг. — Ножът означава, че си почетен враг. Осигурява милостива смърт, ако изгубим боя. Аз ти вярвах, доверих ти се да ускориш смъртта ми, ако загубим битката за тази планета. Имах те за приятел. А ти смяташ да слезеш долу и да се присъединиш към тях.

Джек протегна ръце и се приготви да разкопчае закопчалките на костюма. Щом ще слиза долу, най-добре да е облечен с него.

— Скал, пак ти повтарям, че не разбираш.

— Разбирам достатъчно! Ти предаде своя император, сега предаваш и нас.

— Не съм ви предал — възрази Джек, — но не смятам да ги прогоня оттук. Дай ми време да сторя това, което трябва да бъде сторено.

— Значи няма да се биеш с тях.

— Няма.

Скал въздъхна дълбоко. Джек следеше големите му очи, надявайки се да види там първия признак, че животът му е в опасност, но виждаше само безкрайна тъга.

— Какво да кажа на Съвета? — попита рибоядът. — Как да изтрия болката заради убитите другари?

— Ще им кажеш, че смятам да се срещна с хората, които строят неразрешена от никого база, и да поискам репарации, в случай че вашият Съвет им разреши да останат. А за вашите мъртви... — Джек млъкна. — Възможно е да са ги убили драките. Не зная.

— Но е възможно да са били и Зелените ризи.

— Не отричам. Кажи на Старейшините, че моля за прошка заради арогантността на човешката раса. Кажи им, че невинаги съумяваме да ценим дара на живота. И че освен извинения,

семействата на загиналите ще получат приоритетни търговски правомощия.

— Хората знаят ли как да се извиняват?

— Да — кимна Джек. — Знаем.

Рибоядът размърда вяло опашка.

— В такъв случай, приятелю — поде с помръкнал глас, — ще се върна сам и ще разкажа историята такава, каквата е. Ако те нападнат, ние ще отвърнем. Съмнявам се, че ще им е лесно да те победят, когато си с костюма. Но ако загинеш, бъди спокоен — аз ще отмъстя за теб. — Той подаде ръка за сбогом.

Джек я пое. Тъкмо, когато я стискаше, дочу слаб звук някъде отдалече. Изведнъж го прониза безпокойство. Вдигна глава и се извърна.

Първо видя блясък в небето. Звукът, който наподобяваше пицене, се усилваше.

— Проклятие! Скал, изчезвай отук! Зарови се някъде дълбоко в гората. — Той откачи шлема и разтвори костюма.

— Какво има?

— Това са дракски бойни кораби — поясни Джек, докато пъхаше крака в металните крачоли. — Сигурно ще нападнат базата. Целият район ще бъде... заразен.

Скал се наведе, вдигна ендуровите пластини и започна да си ги слага.

— Не можеш да дойдеш с мен — възрази Джек, докато се освобождаваше от колана с оръжие.

— Едва ли ще ме убедиш, приятелю, че няма да стрелят по теб — посочи с палец небето, — когато те видят.

Джек знаеше, че е прав. Драките нямаше да се поколебаят нито за миг, за тях той бе отколешен враг, към когото изпитваха непреодолима омраза.

Рибоядът разпери доволно ръце.

— Все някой трябва да оцелее, за да отнесе на Съвета извинението ти.

Джек отново се зае да закопчава трескаво костюма и да проверява индикаторите. Скал се наведе и огледа отблизо подплатата.

— Това ли е другият?

— Да.

— Интересно. — Скал едва не се раздели с мустаците си, когато Джек повдигна рязко костюма до шията си.

— Провери си оръжията — нареди той, докато си поставяше ръкавиците. — Фантом, премини от шокков импулс на бойна стрелба.

„Да, господарю.“

Земята под краката им се разтресе от приближаващите се дракски крайцери. Джек си постави шлема тъкмо когато върху базата се изсипа първият залп от въздуха. Корсарите и „ноктите“ бяха безпомощни на земята. Единствената надежда на Зелените ризи бе оцеляването на някои от корабите след първия набег, за да бъдат вдигнати в небето.

Джек продължи с прегледа на уредите за засичане и прехващане на целите. Зелените ризи можеха само да благодарят на боговете, че при тази първа атака от непосредствена близост драките не бяха успели да изстрелят ракетите си. Заради ограничената огнева мощ на близкобойните оръжия те не бяха успели да поразят отбранителните системи на базата.

Нов тътен. Крайцерите се завръщаха и щяха да прелетят над базата далеч преди Джек да се спусне долу, за да окаже някаква помощ. Но поне щеше да е там преди базата да бъде напълно разрушена. Той сграбчи Скал за ръката и се затича, без да обръща внимание на виковете му.

Колин се отдръпна намусен от мониторите, на които се виждаше районът около сградата. Тези проклети драки. Дори здрачът не бе в състояние да прикрие досадното им присъствие. Беше като в затвор, а те също го знаеха, пък и бяха уверени, че той го осъзнава. Стисна юмруци и се овладя, макар и с усилие. Беше време, когато не би позволил на подобни неща да го извадят от равновесие.

Пепус бе полудял съвсем. Колин не виждаше как другояче да определи действията му. Разширявайки непрестанно властта си над малките немощни планети, той разпалваше все повече жаждата си за власт. И всичко това ставаше чрез интриги, подклаждане на бунтове на планетите, които императорските войски отиваха да потушат, а сетне се настаняваха там — заедно с драките. Пограничните райони, които официално не бяха под юрисдикцията нито на Триадския трон, нито на

Доминиона, бяха под заплахата да бъдат анексирани. Докладите на Скиталците от тези планети потвърждаваха опасенията му — макар и привикнали на свободен живот, обитателите на крайните светове едва ли биха могли да удържат военната машина на Пепус. Въпросът бе какво щяха да предприемат Аш-фарел.

Колин очакваше последните сведения от Денаро. Напоследък Пепус бе успял да проникне в информационните канали на Скиталците и Колин се чудеше дали на Денаро може да се разчита. Така и не бе съобщено нищо официално за инцидента с Гибън, ала младият мъж със сигурност знаеше, че е сред заподозрените.

Зад гърба му отекнаха стъпки и той се извърна. Джонатан бе въвел Денаро без предизвестие. Мъжът се изправи с горда осанка до стената. Имаше нещо предизвикателно в погледа му.

— Какви са новините?

— Фарсийнг е изгубен, ваше високопреосвещенство, вече е под властта на императора с претекст, че го защитава от Аш-фарел.

Още един удар. Колин се надигна, давайки си сметка, че го наблюдава човек, който се надява да го замести на поста му.

— Изгубен? Какво означава това — изгубен?

— Анексиран. Аш-фарел наистина се появиха там, но само прелетяха наблизо, без да атакуват. Населението обаче вече се бе обърнало с официална молба за помощ към Пепус.

— Ясно. — Колин прекоси малкия си апартамент и се настани до любимата си масичка от Земята, от която все още черпеше енергия и вдъхновение. — Аш-фарел действително ли смятаха да атакуват?

— Не мога да го потвърдя, но вероятно космопортът е гъмжал от агенти на Пепус. Сведенията, получени от наблюдателните станции, са били манипулирани.

— Естествено. — Колин плъзна длан по масичката. — Не мога да обвинявам колонистите на Фарсийнг за решението. Колкото и късогледо да ми се струва. Направили са каквото са сметнали за необходимо. Животът навсякъде във вселената е безценен.

— Но, ваше светейшество...

— О, престани, Денаро. Отнасяш се с мен като с някаква чуплива реликва. Аз съм човек от плът и кръв като теб, не някакъв светия.

Денаро отстъпи назад, сякаш го бяха зашлевили.

— Ваше преподобие.

— Пепус е организиран всичко. Казах ти вече, не мога да ги виня. Не са имали никакви шансове. — Колин вдигна глава и се намръщи. — Инструктирай Джонатан и Маргарет да се свържат с другите планети от Покрайнините и да ги предупредят за тактиката на императора. Макар че се съмнявам Пепус да мине два пъти с един и същи номер.

— Да, ваше преосвещенство. Но защо го прави сега?

— Сега ли? Защото е в съюз с драките.

— Не можеше ли да постъпи по същия начин и когато воюваше с тях?

— Би могъл, разбира се. Но тогава съществуваше реална опасност инвазията да е истинска. Не. Заради съюза сега драките са преустановили завладяването на нови планети. Вероятно ги е страх повече от Аш-фарел, отколкото от нас. Използват ни като буфер. Страхът разяжда, Денаро. Драките чакат да разяде първо нас. — Денаро продължаваше да мълчи и след известно време Колин го попита: — Какво е положението със записите?

Лицето на младия мъж поруменя.

— Не са били унищожени. Смятали са, че това ще стане при атаката на Аш-фарел. Не са посмели да унищожат най-важната част от материалите и те са попаднали в ръцете на Пепус.

Колин изведнъж се почувства стар и уморен. Вдигна бавно ръка от масичката. Колонията Фарсийнг бе един от най-големите и най-развитите аванпостове на Скиталците, разположена бе на важен кръстопът между планетите на Доминиона и Пограничните територии, място, където корабите излизаха от хиперпространствен скок, за да извършат корекция в курса. Също като Бития. Информацията, попаднала в ръцете на Пепус, само щеше да засили подозренията му.

Единствената империя, от която Пепус се страхуваше, бе тази, която по негово мнение строеше Колин. Безполезно бе да обяснява на своя стар приятел, че това е Божия империя и че за нея не съществуват никакви граници.

— Искам да си изключително внимателен — посъветва той Денаро. — Пепус може да използва случая и да ни обвини в предателство.

— В предателство?

Колин си позволи една горчива усмивка. Денаро беше войнстващ Скиталец и мислеше с други критерии. А сега, когато назряваше конфликт с императора, прелатът се чувстваше слаб и неподготвен. Добре. Не искаше да започва война между Пепус и Скиталците.

— Точно така. Императорът отдавна се бои, че аз мога да управлявам по-добре от него. Тъй като свали Регис, през целия си живот очаква да му се случи нещо подобно. Ще се погрижим очакванията му да се окажат напразни.

— Разбирам...

Колин наблюдаваше внимателно младия мъж. Ако той наистина възнамеряваше да го измести от поста, току-що му бе поднесъл главата си на тепсия. Отсега нататък часовете му щяха да са преброени.

Възрастният мъж въздъхна и се изправи. Да става каквото е писано. Денаро се обърна, сякаш се готвеше да си тръгне.

— Денаро.

— Да, ваше преподобие?

— Някакви новини от Амбър?

Отново лека руменина по лицето.

— Не, ваше преподобие.

Защо се притесняваше толкова? Дали защото не знаеше нищо за нея, или по някаква друга причина? Колин пъкна ръце в джобовете на комбинезона си.

— Трябва да я откроя.

— Няма да е лесно... като се има предвид миналото ѝ.

— Зная. Но тя е под моя защита и трябва да знам къде се намира и какво прави.

— Аз ще я намеря — обеща Денаро.

— Чудесно. И ми прати Джонатан, ако обичаш.

Когато Денаро отвори вратата, отвън повя хладен въздух. Колин се върна при мониторите и се втренчи в тях. Замисли се за Амбър и Джек. Чудеше се къде ли са сега и как ще се справят през идните месеци. Освен новините от Денаро той бе получил сведения и за още един свят, нападнат от Аш-фарел. И този път не бяха взели пленници.

17.

Амбър изгуби четири седмици, преди да пробие защитата на Уинтън. Може би никога нямаше да се досети, но щом името на императора, за чието сваляне бе помогнал, отваряше вратата на помещението, имаше някаква перверзна логика в това „Пепус“ да е паролата за достъп до секретните му файлове. Тя знаеше, че нито императорът, нито Вандовър Баадластър биха се досетили за нея.

Записките на Уинтън бяха разхвърляни, но веднъж вникнала в начина му на мислене, тя започна да извлича информация от тях. Не бяха подробни описания, по-скоро кратки бележки. На няколко места се споменаваха Зелените ризи, както и жена с прозвище Графинята. Уинтън също я бе издирвал, но смъртта му на Бития бе сложила край на търсенията му. Изглежда, тази жена наистина имаше аристократична жилка, но откриването ѝ вероятно щеше да е много трудно. От записките също така се потвърждаваше, че именно Зелените ризи са отвлекли Джек, за да го пратят на Лазертаун, въпреки че конците е дърпал Уинтън. Тъй като опитът им заплашвал да се провали, те сметнали, че ще е по-добре да премахнат Джек, отколкото да го оставят жив.

Освен това узна, че Бития е трябвало да се превърне в смъртоносна клопка за Колин — или след директен конфликт с императора, или като Скиталецът бъде обявен за месия в смисъла на битианската култура. Вместо това Джек бе осъществил пророчеството, а Уинтън бе изгубил живота си.

Но Уинтън не е бил сам в тези сложни машинации — имал е и партньор, чието име обаче не се споменаваше.

Тъкмо приключваше с четенето, когато през вратата нахлу един робот пазач. Светлините угаснаха и тя застина неподвижно, замислена над току-що прочетеното.

— Стой! Остани на мястото си и представи идентификационен чип за разпознаване!

Амбър се вцепени. Нямахме никакво намерение да отговаря, можеха да я познаят по гласа. С движение, което датчиците на робота вероятно щяха да възприемат като подчинение, тя измъкна един флакон от джоба си и изпразни съдържанието му.

Спрят имаше двойно предназначение — частиците му можеха да замъглят сензорите на робота, а същевременно, полепнали по тялото ѝ, те прикриваха топлината му. От гледна точка на робота тя току-що се бе изпарила. И все пак не успя да се измъкне достатъчно бързо — в последния миг той подаде тревожен сигнал за помощ.

Докато се промъкваше край него, посегна и се опита да изтръгне контролното табло на гърдите му. Успя, но таблото остана да виси на жиците и изглежда машината все още функционираше. Роботът стреля с парализиращо оръжие и едва не я уцели.

Изстрелът попадна в стената и я озари в зловеща синкава светлина. Амбър се втурна по коридора, усещайки как сърцето ѝ блъска в гърдите. Още един инфразвуков изстрел удари в стената до нея. Тя потрепери, когато разсеяният лъч засегна ръката ѝ и я накара да се сгърчи в мъчителна конвулсия. Миг по-късно вече бе свила зад ъгъла.

В далечината се чуха стъпки — полиция или хората на Баадластър. Амбър си пое дъх и се спусна чевръсто по стълбите. Скочи на долната площадка, спря за миг да си поеме дъх и се послуша. Когато продължи по стълбите, вече се стараяше да се движи безшумно.

Докато слизаше, извади от джоба си миниатюрно устройство. На него бе записан шумът от стъпките ѝ върху металните стъпала. Нагласи го така, че да ги възпроизвежда отново и отново, постави го в ъгъла на стълбището и продължи.

Нощното осветление озаряваше пода с призрачно сияние. Докато се носеше безшумно по коридора, Амбър оглеждаше вратите. Трябваше час по-скоро да стигне далечния край, където беше изходът. Озове ли се там, задачата ѝ ще стане далеч по-лека.

Наближи ъгъла, прилепи се към стената и надзърна внимателно. Вратата беше отворена! Тъкмо се затваряше, но вероятно срещаше някаква съпротива — прах или песъчинки, защото се движеше бавно. Тя се хвърли напред и успя да се шмугне в последния миг.

Спря от другата страна и се намръщи от болка. Затварящата се врата бе ожулила петата ѝ. Чудеше се дали някоя от камерите е успяла

да я заснеме. Джек щеше да я одере жива, че поема подобни рискове — ако Пепус не го изпревари. За първи път съжали, че не разполага с подходящи инструменти. Сега щяха да ѝ свършат добра работа.

Пое си въздух и напусна неохотно сянката, в която се бе притаила. Когато пристъпи напред, отнякъде блесна ярка светлина, която я заслепи. Амбър отскочи слепешката встрани.

Нечия огромна ръка я сграбчи и я дръпна встрани от осветения кръг.

— Ето че пак се срещнахме, милейди Амбър.

Сърцето ѝ блъскаше като полудяло, докато К'рок я притегляше към себе си. Тя усещаше вибрациите на огромния му гръден кош, когато той добави шепнешком:

— Вие, хората, май не виждате добре в тъмното. Стъпи на краката ми и остави да те нося — преследващите ще виждат само гърба ми.

Милосецът я прегърна още по-здраво и я понесе през двора. Зад гърба му се разнасяха викове, в ноздрите ѝ нахлуваше странната тръпчива миризма на огромното му тяло. Сърцето — или сърцата му — тупкаха оглушително. Той си пое въздух и извика:

— Тук няма никой. Тръгвам си.

Нечий глас го инструктира да спира всеки, който му се стори подозрителен, и добави:

— Ако обичате, командир К'рок.

— Обещавам. — Сетне, по-тихо: — Ще имат да вземат.

— Какво правиш?

— Измъквам те. Ти не слушаш моите предупреждения.

— Така е.

К'рок изръмжа. Продължаваше да я стиска с яките си ръчища и тя си помисли, че само да поиска, би могъл да я строши като вейка.

— А трябваше да ме послушаш. Не бива да се появяваш тук.

— И без това вече приключих.

Бяха близо до външната ограда, добре осветена и охранявана. Амбър се огледа, притича до едно дърво, покатери се на него и се скри в клоните.

— Оттук нататък и сама ще се оправя — извика тихо тя.

Милосецът остана долу.

— Не мисля така. Министърът на войната не е глупак. Остани тук. Ще докарам кола. — Поклати огромната си глава и се отдалечи бързешком.

Амбър остана на дървото. Едва сега забеляза, че трепери от напрежение. Нямаше друг начин, налагаше се да се довери на К'рок, независимо от рисковете.

Скоро към дървото се приближи кола. Спря и вратата се отвори. Амбър се спусна, притича и се пхна вътре, като се притисна до К'рок, чието туловище почти изпълваше купето.

— Сега накъде?

— Към покрайнините на Малтен. Спри пред някой бар. От там и сама ще се оправя.

К'рок изсумтя и подкара колата. Тъкмо излязоха, когато запищяха сирени и всички врати се затвориха.

— Къде ще идеш сега? — попита я той.

— Още не зная. На някое безопасно място. — Помисли си за Колин, но отхвърли идеята. На Денаро не можеше да се има доверие, а и Пепус знаеше, че и преди се е крила при прелата. Не биваше да го излага на риск. Сви се на пода, притисната до ботушите на милосеца, и се замисли. Изведнъж ѝ хрумна една идея.

Беше задрямала, когато К'рок я сръга.

— Изглежда приближаваме, след като трябваше да карам почти цяла нощ — изсумтя недоволно той.

Навън бе непрогледна нощ. Бяха спрели пред масивна каменна къща, озарена само от сиянието на луната. Цялата бе опасана с охранителни камери и докато ги гледаше, Амбър се подсмихна. Жената, която търсеше, очевидно живееше тук.

— Това какво е? — попита К'рок. — Гробница, храм?

— Не — отвърна Амбър и отвори вратата. — Тук живее една приятелка, казва се Сейди. — Тя посочи тъмния вход. — Мястото е като айсберг, четири пети са под земята. — Измъкна се навън и се наведе към колата. — Благодаря, командире — рече на изпроводяк.

— Има защо — кимна той. — Каж ми, ако знаеш... — ала не продължи.

Тя се досети какво иска да попита. Преди да отговори, се усмихна:

— Доколкото знам, е жив и още рита.

Милосецът грейна в усмивка.

— Благодаря ти! А сега, лейди Амбър, вече става късно. Трябва да ида някъде и да се напия, за да разполагам с достоверна история, когато се върна в казармите.

Младата жена се отдръпна и изпроводи с поглед колата, докато се отдалечаваше по улицата. Камерите проследиха внимателно движенията ѝ.

— Нямам уговорена среща — повтори за десети път Амбър. — Но трябва незабавно да се срещна със Сейди. — Пристъпваше от крак на крак пред масивната врата, върху която бяха изрисувани три топки — гербът на притежателката на къщата. Механичният глас повтори безизразно:

— Мадам нареди да не бъде безпокоена...

— Но май ще променя нареждането си — на екрана се появи възедра жена с огромен бюст и двойна брадичка. Косата ѝ беше разчорлена, а лицето — подпухнало. — Кой е там? Излез от тъмното да те видя.

Амбър пристъпи към камерата и си свали качулката.

— Мили Боже! — възкликна Сейди. — Амбър, ти ли си?

— Да, госпожо.

— Небеса! Момичето се е превърнало в жена. Къде е Джек?

Вече се беше подготвила за този въпрос.

— Джек е мъртъв.

— Хайде бе! Гледах новините. Покажи ми тялото и тогава ще повярвам, че Джек Сторм е мъртъв. Този тип е замесен от друго тесто. — Жената се наведе към екрана. — За какво си дошла, миличка?

— Трябва ми убежище — отвърна Амбър и в следния миг изгуби съзнание и се свлече на стълбите.

18.

— Не казвам, че не оценяваме оказаната ни помощ — заяви командирът на базата, когато сядаха да похапнат, след огледа на останките.

Наоколо се бяха скупчили всички оцелели. Мрачните им лица се надвесиха над порциите. Но всъщност можеха да нарекат стълкновението и победа, тъй като драките бяха отблъснати и само един „нокът“ бе изгубен. Разрушенията лесно щяха да бъдат поправени. Отзад вече се чуваше равномерното ръмжене на булдозери.

— Присъствието ви тук все пак ми създава известни проблеми — продължи Стауб. — Пък и още се чудя дали да ви пусна да си вървите.

— Аз искам да остана — заяви Джек.

— Пуснете ме близо до реката и не мислете за мен — произнесе едновременно с него Скал.

— Вие, сър — обърна се към него Стауб, — сте представител на местните власти. Към вас би трябвало да се отнасяме като към почетен посланик. Но тъй като не сте тук на официално посещение... — сви рамене мъжът и млъкна.

— Ако не ви се бяхме притекли на помощ, от базата ви нямаше да остане и камък върху камък — подметна заядливо Скал. Той надзърна в чинията си, където имаше варени зеленчуци, риба и месо. — Нямате ли бира?

Стауб се надигна.

— Мисля, че ще се намери. Все някой от хладилниците трябва да е оцелял. — Той щракна с пръсти и един от помощниците се втурна да изпълнява поръчката.

— Без да проявявам неуважение — поде Джек, когато командирът отново насочи вниманието си към тях, — не виждам как можете да си позволите да отказвате предложената ви помощ. Смятайте това, което одеде направих, за малка демонстрация на способностите ми да се бия с драките.

— Съгласен съм, но това не означава, че може да ви се има доверие — смръщи вежди Стауб. Беше едър мъж с широки плещи и яки ръце, но вече показваше склонност към напълняване. Червендалестото му лице бе прорязано от бръчици. Изглеждаше поне десет години по-възрастен от Джек. Забарабани с пръсти по масата, за да подчертае думите си. — Сорм, предупредиха ни да внимаваме с вас. Говори се, че сте агент на Пепус.

— Ако питате Пепус, аз съм мъртвец — засмя се Джек.

— Спомням си за вас — продължи командирът. — На Лазертаун свършихте страхотна работа. Май и тогава беше по заповед на Пепус?

Джек се усмихна тъжно. Всичко, което бе направил на Лазертаун, бе по негова собствена воля. По-късно императорът си присвои успехите му като пусна слух, че Джек е бил негов агент. Но сега не беше време да си разказват приказки. Стауб се колебаеше и трябваше да открие начин да го убеди.

Помощникът се върна с три кашона бира. Скал отвори една бутилка и пъкна жадно гърлото ѝ в муцуната си. Джек използва момента, за да продължи разговора.

— Опитвах да се срещна с вас по-рано, дори ви осигурих два костюма. Но се натъкнах на засада при Гибън на Малтен.

В очите на Стауб блеснаха пламъчета.

— Кой?

Джек пропусна въпроса, сякаш не го бе чул.

— После отлетях за Виктор-3 и намерих „Скагбутс“. Бутси бе доста заинтересувана от моя костюм, но докато обсъждахме възможностите, ни бомбардираха.

— Изглежда е опасно да се разговаря с вас — подметна Стауб.

— Е, днес едва ли ще има втора атака — засмя се Рицарят.

— Хм. — Командирът извърна глава, за да чуе поредния кратък доклад на помощника си, сетне отново погледна Джек. — Доста е дълъг пътят от „Скагбутс“ дотук.

Скал оголи зъби.

— Вината е само моя, командире. Аз го открих там и го помолих да дойде с мен. На моя роден свят имаме един... неприятен проблем. Надявах се да ни помогне за разрешаването му.

— За нас ли говорите?

Рибоядът кимна.

— Ясно. — Стауб отпи от бирата. — Преди да се приземим, обикновено се освобождаваме от излишното гориво и резервоарите за него. Това е неприятен навик, за който ще трябва да се извиня както на вас, Скал, така и на вашите Старейшини. Ще наредя веднага да се заемат с почистването и да потърсят подходящо място за бунище.

— И какво означава това? — попита учудено Скал.

— Означава — обясни Джек, — че когато някой кораб се приземява, той гледа да се отърве от излишното си тегло и захвърля ненужния баласт в някое блато. А на вашия свят такива колкото щеш. Нали ти говорих за пречистващи инсталации, които събират токсичните материали...

— Ах, да, спомена нещо такова.

— Именно.

Скал простря опашка върху масата и я размърда — жест, който изнервяше както Джек, така и командира на Зелените ризи. Сетне се пресегна и започна да я чеше през гъстата козина.

— Хубаво ще е да разберете — рече, — че ако за вас блатата са ненужни, за нас това е част от суверенната ни територия.

— Напълно съм съгласен — побърза да отвърне Стауб. — Мисля, че се разбрахме по въпроса. Крайслер!

Помощникът изникна сякаш от въздуха.

— Искам незабавен доклад за всички случаи на изхвърляне на гориво и излишни материали от корабите в атмосферата. Да се създаде команда за почистване!

Помощникът кимна и се отдалечи.

След като се нахрани, Скал започна да се озърта любопитно. Забеляза празното място до Стауб и го посочи с вилица.

— Командире, моите съболезнования за изгубения ви другар.

Червенокосият поклати глава.

— Не е в нападението. Това е мястото на един от нашите многоуважавани основатели. Загинал е в Пясъчните войни.

— Но вие продължавате делото му.

— По един или друг начин. — Стауб млъкна, забелязал, че на масата се е възцарило мълчание. — Зелените ризи правят каквото могат.

— Не сте стигнали дотук без рисковани начинания. Нима можете да си позволите да откажете предложението ми?

— Да, ако ти си насочващият сигнал, по който се ориентира Пепус. — Мъжът срещна погледа на Джек. — Заслужава ли си риска?

— Мога да ви поднеса на тепсия главата на Пепус.

Отново тишина, този път изумена. Стауб отметна глава и се разсмя гръмогласно. Напрежението отслабна и другите също заговориха.

— И какво — ще превърнем императора в мъченик и ще продължим имперската традиция?

— Разбира се, че не. Преди това ще ви осигуря доказателства, които да подкопаят абсолютната му власт.

— Ти си Рицар. Защо ще правиш подобно нещо?

— Защото — отвърна Джек и се облегна на масата — не съм се клел във вярност на Пепус. Накараха ме да се закълна пред Регис.

На лицето на командира се изписа недоверие.

— Регис? Невъзможно. Това е било преди... преди... двайсет и пет години. Не ми изглеждаш толкова стар. Трябва да си на моя възраст.

— От колко време си при Зелените ризи?

Скал следеше разговора, скръстил ръце.

— От Пясъчните войни насам — отвърна Стауб.

— Не зная доколко сте информирани, но миналата година един капитан от Рицарите говори пред Конгреса на Доминиона.

— Чух нещо подобно — кимна Стауб.

— Аз бях този капитан.

— Същият, когото открили в една криогенна капсула?

— Да, открили са ме на борда на криогенен кораб, който трябвало да евакуира оцелелите. Бил съм единственият оцелял.

— Божичко! Това е невъзможно — поклати глава Стауб.

— Не и след като стана достояние на Конгреса.

— И къде беше след това?

— Опитвах се да оцелея — отвърна Джек. — Зелените ризи, които ме намерили тогава, се постарали да ме скрият по някакви техни причини... но после решили, че ще е по-безопасно да ме предадат на императора. Успях да науча кой ни е предал на Милос, кой предаде Пясъчните войни. А междувреме Пепус измени на народа си и се сближи с драките.

— Всички ние сме били предадени — подметна някой от другия край на масата.

Джек кимна.

— А след като научих каквото ме интересуваше, време е да свърша някои полезни неща.

— Ако казваш истината — повдигна глава Стауб, — животът ти е цял роман.

— Ако ли пък не, ще се погрижим по-късно за него — подхвърли един капитан през две места от Джек.

— Но ако заложите на мен — не се отчайваше Джек, — ще ви осигуря това, от което най-силно се нуждаете. Обществено признание, подкрепата на Доминиона.

— Как?

— Като нападнем Клактут — обяви Джек.

Смехът на командира бе кратък и отривист.

— Сега вече съм сигурен, че не си с всички си. Миналата година на вас, Рицарите, там ви сритаха задниците. Да нападнем планета с убежища? Имаш късмет, че драките не ви изтребиха до крак.

— Това, което не знаеш, е, че Пепус ги бе предупредил за нас.

— Какво?

Джек кимна.

— Те ни очакваха. Нанесохме им доста сериозни поражения — показахме им силата си и императорът е разчитал на това. Точно след нападението драките склониха да сключим съюз. Но Пепус не знае, че видяхме някои неща.

— И какви... неща, по-точно? — попита Стауб.

— Ферми за хора, отглеждани и угоявани за закление. Хора, които смятахме за изгубени в Пясъчните войни, са все още живи. В безнадеждно положение, но живи. Знаехме, че драките са убийци. Ала нямахме и представа, че ядат хора. — Джек се изправи и повиши глас. — Всеки един от тези пленници е символ на кураж и предателство, и в дъното на тяхното нещастие е Пепус. А дори да не спасим всички, тези на които е съдено да загинат, ще срещнат бързата смърт с облекчение.

— Аз нямам право... да разреша провеждането на операция в далечния космос — избъбри объркано Стауб и се почеса замислено по главата.

— Но би искал.

— Да. Да, за Бога! Ще те откарам на Клактут.

— А през това време помоли за разрешение.

— Това ще означава разширяване на тукашната база — рече Стауб и погледна към Скал.

Рибоядът сви рамене.

— Стига да не замърсявате повече планетата. Щом Джек смята, че бихте могли да поставите пречиствателни съоръжения, не виждам причини Старейшините да ви откажат. Но да не е за постоянно.

Стауб се захили ентусиазирано.

— Извинете ме, господа. Трябва да проведе един разговор.

19.

Домът на лихварката бе истински музей на произведения на изкуството, но това не пречеше да е уютен и приятел. Амбър си проправяше път из джунглата от антики с ловкостта на пантера. Тази игра бе играла и преди — колко близо ще мине край някой предмет, без да го събори. Очите на Сейди присвяткваха от вълнение, докато я следеше. Усмивката не слезе от лицето на Амбър, когато най-сетне стигна до стопанката и ѝ се поклони.

Сейди я докосна леко по главата — жест, който би могъл да се изтълкува като погалване.

— Виждам, че вече си по-добре.

— Определено.

— Съжалявам, че не те поканих да ме навестиш по-рано, но имах страшно много работа.

— Аз пък се извинявам, че ти се натресох без покана.

— Това не значи, че не си добре дошла — отвърна Сейди. — Май си загазила здравата. Вандовър Баадластър и Свети Колин те издирват под дърво и камък. Повече ме безпокои Баадластър. От кого от двамата се криеш всъщност?

— От Баадластър — сви рамене Амбър.

— Аха. — Жената продължи да я разглежда замислено. — Нищо, тук си в безопасност. Дори Пепус не би могъл да те открие. Въпросът е — за колко дълго?

— Добър въпрос — рече Амбър. — Но не зная отговора.

— Какво смяташ да правиш сега?

Младата жена се замисли. Сейди я гледаше мълчаливо, скръстила ръце върху едрите си гърди. Устните ѝ бяха силно начервени, около очите ѝ бяха изрисувани тъмни линии. Тази жена притежаваше огромна сила и бе опасна.

— Няма къде да ида — призна с изтънял гласец Амбър. — Твърде отдавна съм напуснала крайните квартали. Ти си единствената, на която мога да се доверя.

— Разбирам — добродушно се засмя Сейди. — Всяко нещо си има цена.

— Не мога да тегля пари от сметките си. Вандовър ще ме проследи незабавно.

— Парите не са толкова важни. Джек ми е оставил една малка сметка, от която да черпя средства, ако се наложи. Но, Амбър, сигурно разбираш, че и аз имам проблеми. А ти си млада жена с много таланти.

Тя усети промяната в тона.

— Нуждаеш се от помощта ми?

— Да — кимна Сейди. — За което ще ти платя, след като си удържа сумата за убежището.

Амбър се досети, че Сейди има предвид репутацията ѝ на умел крадец. Ала каквато и да беше молбата ѝ, не би могла да ѝ откаже, особено в положението, в което се намираше.

— Ще направя каквото ми е по силите. Кога смяташ да започнем операцията?

— Операцията? — очите на Сейди леко се разшириха. После тя изведнъж се разсмя с цяло гърло, както се смеят мъжете. — Мила моя, не искам да крадеш.

— Така ли?

— Ами да! Нужна си ми да работиш в моргата.

Джек лежеше в хамака, заслушан в едва доловимото бръмчене на крайцера. Бяха му дали собствена каюта, но ако искаше да не гледа само четири стени, трябваше да излезе навън. Току-що се беше събудил и все още се чувстваше потиснат от виденията на драки и пясъци, изпълвали сънищата му. В търбуха на крайцера беше скътана цяла ескадрила от „нокти“. Но дори с тях силите им не можеха да се нарекат крупни. Щяха да нанесат бърз удар и да се изтеглят незабавно, като използват както оръжията си, така и камерите. Командир Стауб се бе съгласил с Джек, че главната цел на атаката е да се унищожи едно от гнездата и да се направят снимки, с които по-късно да се дискредитира Пепус.

Би трябвало да спи добре, успокоен от това, че отмъщението вече е близо. Джек потупа с ръка джоба си, търсейки ампулата с *мордил*. Намери я, но тя беше празна. Успя да изстиска само няколко капки

върху езика си и се облегна назад, без да е сигурен, дали ще са достатъчни да го приспят.

В полудрямката потърси успокоение в контакта с Фантом. Костюмът бе в хангара, настанен удобно. Слънчевите колектори на шлема разполагаха с достатъчно запаси от енергия, за да поддържат растежа на съществуването.

Въпреки че можеше да говори с помощта на синтезатори, Фантом не бе овладял добре речта. Затова Джек предпочиташе да общуват по стария начин.

Съществуването също мислеше за война, макар че спомените му не бяха така ясни като тези на Джек.

„Ела да се бием, Джек.“

„Срещу кого?“

„Има ли значение? Светът е пълен с врагове и победи.“

Джек крачеше из непознат свят, а костюмът вървеше до него и вместо да отразява лъчите на слънцето, излъчваше собствено сияние. Аура, в която се криеше духът на берсеркера и която огряваше Джек, сякаш до него бе създание от пламък.

„Не обичам да убивам.“

„Ами честта?“

Джек спря и се огледа. Пейзажът бе непознат, някоя далечна планета, на която не би оцелял без скафандър.

„Не мога да преценя кога честта се намесва и кога — не. Ние имаме една поговорка: луната има две страни.“

„И какво означава това?“

„Тъмната страна на луната не е тъмна, защото е зла. Тъмна е, защото е обърната с гръб към слънцето и не я виждаме озарена. Завъртиш ли я около оста ѝ, позицията ще се смени. Къде тогава остава въпросът за честта?“

„Трудно е да се каже.“

„Именно.“

„Предполагам, че честта е свързана с битката за нещо, в което вярваш. Ти си по-възрастният и по-опитният от двамата ни. Ти решавай.“

„И аз смятам така. В момента противникът са драките.“

„Нашият враг!“ — отвърна Фантом и аурата му рязко се уголеми.

Бликаше яростта, която помагаше на Джек да носи костюма. Той я прегърна, окъпа се в нея и преди пламъкът ѝ да угасне, потъна в

бездната на сънищата.

Събуди го воят на сирените. Той се измъкна от хамака с пулсираща от лекарството глава. В коридора се чуваше топуркане на бягащи хора. Спеше облечен, така че само нахлузи обувките.

— Какво става? — попита, като подаде глава навън.

— Приближава се неидентифициран обект. Обща тревога.

Джек сграбчи раницата и се затича по коридора. Зад него се затваряха херметични прегради. Просторното помещение, в което се озова, вече бе натъпкано до пръсване. Всички мълчаха, втренчили погледи в монитора. Лицето на Стауб го изпълни след малко.

— Преследват ни три неидентифицирани кораба. Скоростта ни не е достатъчна, за да навлезем в хиперпространствен скок, така че оставаме в пълна бойна готовност. Възможно е да бъдем въвлечени в бой.

„Проклятие.“ Джек остана на мястото си, вперил поглед в угасналия екран. Толкова по въпроса за безшумното проникване в територията на драките.

Извърна се и с изненада установи, че до него стои Крайслер, помощникът на Стауб. Беше намръщен.

— Лош късмет.

— Именно. Още по-зле е, че компютърът не може да ги разпознае.

— Колко мощен е? — попита Джек.

— Най-добрият, който успяхме да отмъкнем. Винаги се стараем да е последна дума на техниката. — Очите на помощника бяха сънени и зачервени. — Вторият ни кораб е твърде далече, за да успее да ни помогне.

Джек знаеше, че ги следва още един крайцер, но той все още беше в околностите на планетата на Скал. Капитанът му разполагаше с координатите за среща, след като „свият зад ъгъла“, малко преди последния заход към Клактут. Джек не се съмняваше, че Стауб вече го е уведомил за проблемите.

Екранът отново светна. Този път лицето на Стауб бе насечено от дълбоки бръчки.

— Господа, разпознахме неидентифицирания кораб. На Аш-фарел е.

В залата се възцари тишина.

— Нямаме информация за възможна атака. Държим всички канали за връзка отворени.

— Ще им избягаме — промърмори някой зад Джек.

Но Джек знаеше, че е невъзможно. Сякаш в отговор Стауб заговори отново:

— Те се приближават бързо. Пригответе се за маневри и ответен огън. Ако не успеем да установим контакт с тях, по-добре да стреляме първи.

Джек си проправи път през тълпата. Преди да успее да се добере до екрана, отекна мощна експлозия и корабът се разтресе. Джек успя да се задържи на крака. Аш-фарел можеха да ги смачкат като досадна муха. Знаеше го, но не бе очаквал, че може да се случи. Беше ги виждал да нападат драките, но не и някого друг.

Най-сетне се добра до монитора и сграбчи микрофона.

— Не отвръщайте на удара! Това е единствената ни надежда!

— Кой говори?

— Джек Сторм.

Стауб се олюля, когато корабът се разтресе отново. Сирените завиха.

— Не ни оставят друга възможност, Сторм — отвърна той. — Искам доклад за повредите. — Зад него се виждаха мъждивите очертания на мостика. — Господа, изглежда, че някой друг път ще нападнем драките. Евакуирайте личния състав!

Крайслер се бе промушил през тълпата и отново стоеше до рамото на Джек.

— Елате, сър, да не губим време. Не се знае колко от спасителните капсули още действат.

Джек не му обърна внимание, а излезе в коридора и се отправи към багажното. Крайслер го застигна и го хвана за ръката.

— Не в тази посока, сър.

— Моят костюм...

— Нямаме място за снаряжение!

Джек се освободи от Крайслер. Крайцерът се разтърси за трети път, като умиращо животно, и изведнъж коридорът се изпълни със

синкав дим. Джек едва ли щеше да стигне до отделението за багаж.

Крайслер го задърпа отново и той го последва неохотно. Изведнъж Фантом се пробуди в мислите му.

„Господарю! Аз съм в беда! В багажното избухна пожар.“

Джек не успя да му отговори, защото гъстата тълпа го повлече към спасителните капсули. Той се препъна и падна. Последната му мисъл беше, че ще го стъпчат, но изведнъж до него се озова Крайслер, повдигна го и го издърпа в тясно помещение.

Джек изплю на пода кървава хрочка. В същия миг вратата на помещението се затвори и Джек осъзна, че се намира в малка двуместна капсула. Отпусна отчаяно глава и заплака, докато капсулата се отделяше от кораба, за да се понесе в бездната на космоса. Фантом бе останал на борда на полуразрушения крайцер.

20.

Криогенните вани в избата под къщата на Сейди не бяха морга, но създаваха подобна атмосфера. Студени, неподвижни, обитавани от побелели тела, едни съвсем голи, други, загърнати в чаршафи, повечето под прозрачни похлупаци. Амбър крачеше между тях, притиснала към гърдите си електронния бележник, и отбелязваше показанията на биомедицинските монитори.

Въпреки топлите дрехи и тънките ръкавици тялото ѝ се беше вкочанило. Мъртвешката обстановка в подземие то ѝ действаше потискащо. Но по-добре да обикаля между замразените, отколкото да е една от тях. Беше ѝ се налагало на два пъти и се надяваше, че няма да се случи отново, освен ако не трябва да последва Джек между звездите.

Обитателите на ваните в повечето случаи не бяха в преки финансови взаимоотношения със Сейди. Бяха роднини и близки на нейни длъжници, положени тук, докато заемът бъде върнат. Не бяха много на брой, защото Сейди не държеше тела повече от две години. Така или иначе, за пребиваващите тук грижите, макар и временно, бяха отминали. Покрайнините на Малтен не бяха място за хора, неспособни да се справят с рисковете на живота.

Вярно, че в богатската част на града също имаше криогенни капсули, където човек би могъл да полежи някоя и друга година, за да задържи настъплението на бръчките. Повече от това не беше препоръчително — Джек бе типичен пример какво може да стане, ако останеш прекалено дълго в хибернация. Амбър познаваше не един или двама предприемачи, избрали криогенния сън като възможност да се спасят от фалит — няколко години без излишни разходи, през които върху вложените средства се трупа лихва, и човекът започваше на чисто.

Имаше, разбира се, и такива, които се пробуждаха, за да установят, че нямат пукната пара.

Амбър се молеше показателите да останат в рамките на нормата. В противен случай трябваше да повика сестрата със зловното лице, която Сейди бе наела да отговаря за състоянието на нейните „пациенти“. Това беше последното място на планетата, където Амбър би предпочела да я открият. Разбира се, криогенните машини имаха автономен режим, но Сейди поддържаше допълнителна система. Беше нещо като двойно счетоводство на фирма. Цялата информация се архивираше грижливо, с цел да бъде използвана някой ден, ако се наложи. Навярно данните бяха каталогизирани съобразно техните притежатели. Амбър си даваше сметка, че във ваните се крие цяла съкровищница.

Това бе единственият информационен архив на Малтен, в който все още не бе прониквала — дори не ѝ бе хрумвало да го направи, докато Сейди не бе споменала моргата. Сейди бе нещо повече от обикновен лихвар, тя бе човек с широк размах и възможности. Единствената Графиня, която Амбър познаваше, се занимаваше с кражби на бижута. Нямаше начин Сейди да не си е имала работа с нея. А може би пътищата на лихварката се бяха кръстосвали и с непозната аристократка, която заемаше важен пост при Зелените ризи.

Времето ѝ беше ограничено. Сейди скоро щеше да узнае, че работата е свършена и че предметът, който искаше да бъде откраднат, вече е доставен на неутрален адрес. Сега или никога трябваше да проникне в архивите. Амбър напусна лабораторията и се отправи към компютърната зала, която бе приятно затоплена. Докато разтриваше вкочанени пръсти, остави на бележника да прехвърли събраната информация в компютъра.

Задачата бе рутинна и досадна. Основната програма се занимаваше с поддръжката на биомониторите. Имаше и втора, скрита програма, която каталогизираше и архивираше събраната информация. Амбър загриза замислено нокти, без да сваля очи от екрана. Погледна часовника и продължи да ги гризе.

Завесата, която прекъсна контакта му с Фантом, се спусна внезапно. Крайцерът бе престанал да се тресе под вражеския огън и вече се носеше в дрейф, след като противникът бе установил, че на борда горят пожарища. В багажното бе тъмно и студено —

противопожарната система бе угасила лумналите пламъци и сега всичко бе спокойно.

Фантом не помнеше някога да е бил сам, напълно откъснат от ума на Джек. Имаше няколко случая, в които контактът им бе затруднен. Но никога досега Джек не бе излизал от обсега му. Завладя го страх. Възможно ли бе битката да е приключила, преди дори да е започнала?

От корпуса на крайцера се разнесе метално дрънчене. Вибрацията продължи доста дълго и постепенно утихна. После Фантом чу свистенето от отварянето на въздушния шлюз и осъзна, че някой се качва на борда.

Сигурно Джек се връщаше. В първия миг Фантом изпита радост, която обаче бързо помръкна. Съществуващото, което стъпи на борда, нямаше нищо общо с Джек. Фантом долавяше намеренията му. Всичко живо на борда трябваше да бъде изстребено. Инструментите щяха да бъдат разгледани, по-важните от тях — демонтирани.

За съществуващото, което се приближаваше към Фантом, той бе живо създание, обречено на унищожение.

Но преди това вероятно щяха да го подложат на изследване.

Фантом неволно потрепери. Да стигне толкова надалеч от смъртта и сега отново да се приближи до нея... Завладя го безумен страх. Нададе беззвучен вик за помощ, но не получи отговор.

Екранът оживя. Амбър се наведе над клавиатурата и пристъпи към работа. Преглеждаше внимателно постъпващата информация. Прехвърли един файл, свали друг и се зае с него. Това не бяха сведения, които „пациентите“ биха дали доброволно.

Амбър се завъртя в креслото и погледна през стъклената преграда към лабораторията със замразените. Имаше само една възможност да се сдобие с търсената информация.

Сейди използваше инструктираща програма. Като тези на криогенните кораби, но незаконно, вероятно с преценен риск. Всички постъпки и дори помисли на замразения още от детските му години се записваха в архивите. Вероятно нямаше да е никак лесно да се ориентира сред информацията, разбираема в повечето случаи само за

притежателя ѝ, но Амбър бе готова да опита. Някои биха го нарекли оскверняване... насилие, но все пак...

Все пак съществуваше възможност Графинята да е била тук. В мига, когато ѝ хрумна, тя се досети, че Сейди вероятно пази и нейните записи — такава, каквато беше преди да отиде на Бития и Хусиах да я отърве от способността ѝ да убива с ума си.

Би могла да ги открие — всичките, включително и подсъзнателното програмиране на нейните способности. Достатъчно бе да се подложи отново на хибернация. Това бе същият вид информация, какъвто търсеше и Джек, уверен, че неговите записи се държат от Зелените ризи.

Шокът от последните разкрития бе притъпил сетивата ѝ и тя се забави малко повече, когато осъзна, че някой стои на прага.

Нисък и плътен глас произнесе:

— Работиш бързо и добре, но не очаквах да ми се отплатиш по този начин.

21.

Сейди я пронизваше със суров поглед. Амбър се надигна, опитвайки да се съвземе от изненадата.

— Ти ровичкаш в мозъците на тези нещастници — поде тя. — Срещата съм какви ли не боклуци на улицата, но това тук...

— *Това тук* е застраховка — прекъсна я Сейди. — Пък и, момичето ми, не вярвам, че имаш правото да ме съдиш. Затова ли дойде при мен? Затова ли ме молеше да те скрия? Или по-късно ти хрумна?

— И за това също — призна Амбър. — Само аз мога да прониквам във файловете на Пепус.

Сейди зяпна от изненада.

— Божичко! — възкликна. — Ти си все така пълна с изненади. Изключи компютъра и се качи горе с мен. Доста е хладничко тук.

— Трябва да открия един човек.

— Горе има терминал. Ако реша, че си заслужава цената, ще го обсъдим.

Тя се обърна с изненадваща грация и излезе.

Амбър сметна, че ще е най-добре да я последва.

Вторият крайцер успя да ги открие едва на третия ден след катастрофата. Преди това Джек бе видял как Аш-фарел се приближава към разрушения кораб и го взема на буксир. Вече бе изгубил връзка с Фантом, когато това се случи, и преживя раздялата като смърт на любим човек. Това бе последната му връзка с живота му, преди да бъде предаден в Пясъчните войни.

Освен това Рицарят никога не допуска да изгуби бойния си костюм. Смята се за най-големия позор. Не само го бе изгубил, но не бе задействал и ръчката на мъртвеца, с което оставяше костюма на разположение на всеки противник, който реши да го изследва. Аш-

фарел вероятно още не знаеха на какъв безценен дар са се натъкнали. И какво ли щяха да направят с късчето жива материя в подплатата?

По някое време след евакуацията Крайслер бе изгубил присъствие на духа.

— Защо не идват да ни довършат? — повтаряше той отново и отново. — Висим тук, наред космоса, без никаква надежда. Защо не приключат с нас?

— Млъквай! — скастри го Джек и помощникът го погледна изплашено.

Прибраха капсулите една по една — заедно с трите големи спасителни лодки. Само двама души от екипажа бяха останали на борда на разрушения крайцер — като се изключат загиналите при атаката. Настаниха Сторм в нова каюта, дадоха му топла храна и го оставиха да се изкъпе. След това му казаха да се яви на мостика.

Стауб вече го очакваше там с помръкнало от умора и недоспиване лице, в компанията на друг офицер от Зелените ризи. Двамата вдигнаха глави, когато Джек влезе.

— Джек, това е капитан Тронски. Трон, представям ти човека, който стои зад операцията.

— Ще ми се да знаех, че ще срещнем Аш-фарел в този квадрант — рече Джек и подаде ръка.

Трон я пое с усмивка. Имаше закръглено лице и набито и мускулесто тяло. Той се наведе отново над картата, която двамата със Стауб изучаваха, и посочи един сектор.

— Според нас идват от тази посока, макар че е трудно да се определи след скок. Дори не знаем дали са предполагали, че ще се натъкнат на кораб, или са ни срещнали случайно.

— Успяхте ли да отвърнете на огъня? — обърна се Джек към Стауб.

— Нямахме никакъв шанс. Скоростта им бе далеч по-висока от нашата.

— Най-вероятно са се готвили за нов скок.

— И аз това си мислех — кимна Тронски.

— Накъде биха могли да се отправят оттук?

— Към Пограничните територии или в обратна посока — за Клактут.

Стауб облиза устни.

— Господа, имам въпрос. Дали трябва да продължим към предварително определената цел, ако и Аш-фарел са се отправили нагам?

— И дали въобще да продължаваме? — добави тихо Джек.

— Щом сме решили — ще се бием — заявиха едновременно Стауб и Тронски.

— Но камерите останаха на първия крайцер.

Двамата мъже го погледнаха учудено.

— Имах предвид, че са ни нужни доказателства за предателската дейност на Пепус — обясни той. — Само така можем да му създадем неприятности.

Стауб кимна.

— Прав си. Няма да успеем да изпълним първоначалния замисъл, но затова пък имаме достатъчно оръжие, за да въоръжим всички на борда. Все още можем да нанесем сериозен удар на Пепус.

— И да измъкнем онези нещастници оттам? — попита Джек и изведнъж го изпълни гняв. Без бойния костюм щеше да е почти безпомощен срещу драките. Как можа да допусне подобно нещо? Тези хора нямаха представа срещу какво се изправят.

— Сега не е време да си играем на думи. Даваме си сметка, че ни очакват тежки загуби — но имаме достатъчно „нокти“, за да приберем оцелелите.

Джек погледна към Тронски.

— Ще бъде почти самоубийствена мисия.

— Не ни е за първи път. Пък и по-добре от нищо.

Джек почувства, че сърцето му блъска лудо. Изведнъж си припомни какво им казваше инструкторът в казармата: „Няма костюм, няма войник“.

Не му оставаше друго, освен да се опита да го опровергае.

— Господа, виждам, че сте заети. Ще ви оставя.

Колин отново бе сам и затворен в апартамента си. Докато плъзгаше поглед по мебелите, изведнъж си даде сметка, че би задържал само две неща — порцелановия сервиз и масичката от червено дърво. Но порцеланът никога не би издържал на силните вибрации в космоса, а масичката бе прекадено тежка, за да я носи.

Човек на неговата възраст да притежава толкова малко неща. Колин се усмихна тъжно. Всъщност само от това имаше нужда. Когато си отдаден на службата към Бог, удобствата са само преходно явление.

Все още не беше свършил някои важни неща и се надяваше, че Джек Сторм няма да му се сърди. Бяха открили Амбър при една лихварка на име Сейди. На вратата ѝ имаше ключалки, към които дори Пепус не би посмял да посегне. Младата жена щеше да е в безопасност там, поне докато Сейди не реши да я изгони.

— Ваше преподобие? — на прага стоеше Денаро и го гледаше очаквателно.

Колин въздъхна.

— Тъкмо се прощавах.

— Но вие ще се върнете.

— Разбира се — никога преди Колин не се бе съмнявал в това. Той вдигна куфарчето. — Предполагам, че Джонатан е долу и дава последни наставления на Маргарет?

Денаро кимна. Имаше неразгадаемо изражение на лицето, когато Скиталецът мина покрай него и излезе в коридора.

— Направи ли каквото ти казах?

— Да. Ще предадат на Амбър, че Сторм е бил на Планетата на мъглите и се е срещнал със Зелените ризи. Не разбирам откъде научихте...

— Не е твоя работа да разбираш всичко, което правя. — Той стисна младия монах за ръката. — Нямам нищо общо със Зелените ризи, Денаро. Хубаво е да знаеш, че възможностите на Скиталеца се простират много по-надалече.

Денаро го погледна изненадано. Колин вече беше при асансьора. За първи път си позволяваше да разговаря така откровено с Денаро. Докато се спускаха надолу, си помисли, че никой, дори Денаро, не разбира защо тръгва на това пътуване. От дни върху масата на Колин бяха разгънати звездни карти и младият монах не можеше да скрие объркването си.

Колин се надяваше, че е така и с останалите. Поне засега той бе единственият, който виждаше цялостната картина в перспектива. Въпросът беше дали трябва да я запази за себе си, или ще бъде по-правилно да я сподели и с другите. Само той знаеше къде ще бъде следващият удар на Аш-фарел и смяташе да бъде там.

Джонатан вече го очакваше във фоайето, с разтревожено изражение.

— Ваше светейшество, търси ви императорът. Би искал да ви приеме.

— Кажи му, че корабът вече ме чака. Не мога да пропусна определения час за излитане.

Джонатан се намръщи. Колин забеляза с изненада, че косата на слепоочията му е прошарена.

— Негово величество ми каза да ви предам, че би могъл да отложи старта за неопределено време.

С други думи, императорът бе решил да му създава проблеми. Колин погледна нагоре по стълбите и за миг му се дося да се прибере в уютния си апартамент. Но не биваше да се връща, дори само за да проведе разговора. Боеше се, че ако направи крачка назад, няма да намери сили да поеме отново. А трябваше да го направи, заради бъдещето на колониите на Скиталците.

— Е, добре тогава. Организирай видеовръзка. Но искам да разговаряме насаме.

— Ще бъда отвън при колата — вметна Денаро.

Колин го погледна и изведнъж му хрумна нещо.

— И да няма неприятности с охраната.

Младият монах задържа погледа му. Пръстите му опипваха дървения кръст.

— Няма — рече тихо. — Никакви неприятности с драките. Не и този път.

Джонатан се въртеше около монитора. Извърна се, когато Денаро излезе, и подхвърли тихо:

— Става все по-невъздържан.

Колин пристъпи към паравана със звукова завеса, но преди това отговори на Джонатан:

— Така е, защото има гореща кръв. С времето ще се оправи.

Джонатан се намръщи, но не отговори. И без това Колин вече беше от другата страна на завесата. Мониторът блесна още докато се настаняваше в креслото.

— Добро утро, Пепус — поздрави той мъжа с червеникава щръкнала коса, който го гледаше от другата страна. — С какво мога да ти бъда полезен днес?

— Зарежи глупостите, Колин. Какво си намислил?

— Затънал съм до гуша в работа заради колонии, които заплашват да ме съдят заради протекцията на Триадския трон. А ти?

— Аз пък съм затънал до гуша заради драките.

— Ти сам избра това решение.

— Така е, признавам. Защо напускаш нашия красив Малтен?

— Заминавам на обиколка. Имам право, нали?

Пепус го гледаше втренчено. Крайчецът на устата му потрепваше, но Колин не знаеше дали прикрива усмивка, или е от нерви.

— Аз пък съм небесен рибар. Но се опасявам, че все някоя и друга риба може да се измъкне от мрежата ми.

Зад завесата Джонатан му направи знак, че времето изтича. Колин го погледна за миг и премести поглед към императора.

— Нямаш причини да ме задържаш, Пепус.

— Ами ако става въпрос за предателство?

— Ако го мислеше наистина, нямаше да ме търсиш. Щеше да пратиш войниците си да ме арестуват. Аз не подкопавам властта ти и ти го знаеш.

Пепус се облегна назад.

— Скиталците са съществували преди теб и ще продължават да съществуват и след като си отидеш.

— Надявам се.

— По дяволите, Колин, престани да ме притискаш! Щом колонии те искат да бъдат анексирани, не виждам какво ще загубиш от това. Нали не отхвърлят вярата?

Колин се наведе към екрана. Искаше да е сигурен, че Джонатан няма да прочете какво казва по устните му.

— Пепус, има едно царство, което е по-могъщо от твоето, и това е Царството Господне. Царство, в което данъците не са пари, а добри дела. Ако продължаваш да ме притискаш, ще потърся помощ и подкрепа от Доминиона.

— Те никога няма да се отзоват на призива ти.

— Не ме карай да мисля, че си толкова глупав да ме подценяваш. И двамата знаем, че не е така.

Пепус потъна в мълчание. После попита:

— Ако... се съглася да отстъпя, ще останеш ли?

— Не. Не и сега. Все още не мога. Трябва да приключа с едно разследване.

Императорът се изправи.

— Божичко, човече, да не си тръгнал да гониш Аш-фарел?

— Познаваш не по-зле от мен принципите на Скиталците. Щом Божият син е вървял между звездите, кой може да каже къде е стъпвал кракът му? Дори загадъчните Аш-фарел може да са чували за Него.

— Колин, аз...

— Времето ми изтича — прекъсна го с хладен глас Колин. — Трябва да вървя.

— Колин...

— Императоре! — гласът на религиозния водач беше рязък като бич.

Пепус се прегърби. После махна с ръка.

— Добре, добре. Сега не е време да се караме. Но един ден ще проверим кой притежава по-голяма сила.

Колин не отговори. Излезе иззад завесата и подхвърли на Джонатан:

— Да бързаме, преди да си е променил решението!

22.

Останките от разрушения крайцер потръпваха, докато Аш-фарел го разглобяваха парче по парче. Фантом бе останал в багажното и подскачаше при всяко по-силно дрънчене. Сензорите му долавяха наличието на обеззаразяващи препарати, с които обработваха всеки сектор, преди да се заемат с него. Нищо живо не можеше да оцелее след тях. Дори той.

Беше изключил нощния визьор и се ориентираше единствено по картината, подавана от камерите. Скоро обаче в багажното се възцари пълна тъмнина. За Фантом мракът бе равносилен на смърт. Беше гладен и самотен. Помисли си за Амбър. Дали ще оцелее, за да може да ѝ разкаже какво бе сполетяло Джек? Имаше време, когато можеше да се протегне с невидими сетива и да докосне мислите ѝ, но то бе отминало отдавна. Освен ако не беше съвсем близо до него, нямаше никаква възможност да установят контакт.

Дочу дращене по пода. Наведе се и включи скенерите. На екрана се появи някакъв силует. Фантом се порови в спомените си — беше някакъв вид гризач. Той задейства костюма и се наведе да го улови. Съществува притежаваше смайваща бързина и му се изплъзна. Беше прекалено чевръсто за него. Само Джек можеше да действа толкова бързо с костюма. Изправи се и проследи малкия гризач, който се скри между сандъците.

Сякаш шумът от движение в помещението привлече вниманието на нашествениците, защото вратите внезапно се отместиха и багажното бе озарено от ярка светлина. Сензорите на Фантом бяха заслепени и той не можеше да разгледа добре Аш-фарел, когато влезе вътре. Можеше само да се надява — да се моли, това бе думата, която понякога използваше Джек, — че костюмът ще го защити от чуждоземците. Можеше само да се моли, че ще оцелее в предстоящото изпитание.

Джек помнеше добре местонахождението на дракското убежище. Той спусна десантния отряд право върху него и още докато се рееха с парашутите, драките започнаха да излизат от калните отвори. Небето бе осеяно с парашутисти. Мяркаха се жълтеникави пламъчета от разпалените огнехвъргачки. Повечето от войниците откриваха огън още преди да се приземят. Самоубийствен ход, който обаче вършеше работа и им спестяваше безценно време.

Парашутът му се разлюля и Джек улови въжетата с две ръце. Стъпи на земята, откачи презрамките и напълни ръцете си с гранати. Беше казал на останалите какво да очакват, но въпреки това видя, че са замръзнали по местата си и се озъртат втрещени при вида на голите мъже и жени, които се скупчваха зад оградата, за да наблюдават предстоящия бой.

— Движете се, движете се, движете се! Който е с камера, да заснема! — изкрещя Джек, колкото му глас държи.

Един от войниците извърна към него пребледнялото си лице.

Това беше последното движение в живота му. Вълна от драки прехвърли невысокия затревен хълм и един от тях му откъсна главата. Джек хвърли натам граната и се претърколи настрани. От небето се посипа пръст, примесена с твърди парчета. Той се изправи предпазливо, измъкна пушката от раницата и се озърна.

Точно пред него, като щръкнал над замръзнало море айсберг, се издигаше дракското убежище. Вероятно достигаше половин миля в дълбочина. Нищо чудно под краката му да минаваха тунели — ако беше с тежката броня, можеше да пропадне в тях. Но сега единственият начин да влезе бе, ако го дръпнат вътре...

Погледна часовника си. До края на определеното за атака време оставаха само петнайсет минути. След това „ноктите“ щяха да се спуснат, за да приберат оцелелите. Или щеше да е с тях, или не.

Един драк се изправи пред него, потраквайки яростно с хитиновите си плочи. Червеникавите му очи проблясваха кръвожадно. Беше твърде близо, за да стреля в него, Джек можеше да пострада от разсейките. Чудовището скочи и улови Джек за китките. Вместо да му се противопостави, Джек се поддаде на движението и дракът изгуби равновесие. Полетя напред и Джек го изрита в корема. Насекомото се претърколи и разтвори ядно челюсти. Джек използва момента да

хвърли една граната вътре. Дракът започна да се гърчи и дави. Джек скочи настрани. Взривът бе истинско избавление от мъките.

Провери колана с мунициите. Оставаха му още пет гранати. Докато прескачаше оградата, отново зърна ярките отблясъци на огнепръскачките. Гнездото се бе разтворило като спукана диня. Отвътре излизаха хора и драки.

Джек спря и преглътна. Един клон изпраця зад него и като се извърна, видя трима от нещастниците.

— Махайте се оттук! — кресна им Джек. — Хайде, бягайте!

Двамата мъже побягнаха, но жената остана на мястото си, втречена в него. Макар че беше млада, гърдите ѝ бяха сбръчкани и увиснали до пъпа. Виждаха се белези върху голия ѝ скалп. Може би някога е била красива. Дори интелигентна.

Той взе шепа пръст и я хвърли по нея. Пръстта остави червени следи по тялото ѝ, но това бе единственият начин да я прогони. Жената последва останалите.

Едва сега Джек забеляза невисоко, полуизсъхнало плодно дръвче. Вероятно тримата се бяха сгушили около него. Сигурно затова не искаха да си тръгнат. Той се приближи, пресегна се и откъсна един от плодовете. Беше му непознат и остави лепкава субстанция по пръстите му, след като го хвърли.

Плодът се претърколи на земята и изчезна във високата трева. Джек се озърна в коя посока да продължи, когато един нисък глас просъска наблизно:

— Върви си. Сега не ми се играе.

Човешки глас, изпълнен с отчаяние. При това с централнодоминионски акцент. Джек замръзна. Гласът сякаш идеше изпод земята. Той се приближи към мястото, откъдето се чуваше, мислейки си, че всяка дупка в земята има втори изход — или вход. Разтвори тревата на мястото, където бе хвърлил плода.

— По дяволите, не искам да си играя!

Тревите се разлюляха и от земята се подаде непознат белокоос мъж. Той спря, забелязал Джек, и втренчи поглед в него. Изведнъж от очите му рукогнаха сълзи.

— О, Боже! — възкликна. — Божичко! Върнахте се.

Джек продължаваше да стиска гранатата.

Мъжът се заизмъква несръчно от дупката.

— Копая тук... — заговори той, после млъкна и преглътна. — Копая таен проход още от нападението миналата година. Надявах се... че ще се върнете. Досетих се, щом чух корабите. Веднага се скрих в тунела. — Мъжът падна на колене пред Джек. — Който и да си ти, в името на Бога, отведи ме у дома!

— А ти кой си?

— Аз съм... — на лицето на мъжа се изписа странно изражение. — Ох, почакай! Аз съм Миердан. Ксенобиолог... Плениха ме преди двайсет и две години. Моля те, или ме отведи с теб, или ме убий!

Джек изведнъж осъзна, че сега на всяка цена трябваше да напусне Клактут жив. Този човек вероятно знаеше повече за драките, отколкото който и да било в цялата човешка галактика. Подаде ръка на Миердан и му помогна да се изправи.

Земята зад него се разтвори и отвътре наизскачаха драки. Бяха като създания от пъкъла.

Джек хвърли една граната, вдигна белокосия мъж и го нагласи на рамото си като чувал. След това се затича, съжалявайки, че не разполага със сервоусилвателите на костюма. Драките ги последваха и откриха огън.

Лазерната пушка в ръката му запулсира равномерно. Той завъртя цевта, без да прекратява огъня. Миердан се плъзна от рамото му и тупна на земята. Нещастникът завика отчаяно.

Джек откъсна колана с гранатите и го запокити срещу драките. Те реагираха рефлексивно, както се беше надявал, и един от тях стреля в колана. Джек предугади намерението му и се хвърли на земята.

Миг преди да се удари в нея гранатите се взривиха. Трясъкът го оглуши и той дойде на себе си едва когато притиснатият под него Миердан се размърда.

Нещо мокро и лепкаво покриваше гърба му. Джек изстена и се претърколи на една страна. Миердан седна, приведе се и повърна в тревата.

Джек се изправи. Всичко го болеше. Беше ранен, но не знаеше колко сериозно. Ако имаше късмет, вероятно бе само одраскан от шрапнелите. Часовникът писукаше тревожно. Той преглътна и тъпанчетата му изпукаха. Вибриращ звук засенчи шума от сражението.

Оставаха пет минути до евакуацията. Наведе се и дръпна Миердан за ръката.

— Хайде — извика му дрезгаво. — Сега или никога.

Дребният белокоп мъж осъзна, че не е време да задава въпроси. Двата се затичаха към мястото, където щяха да се спуснат корабите.

Само един от всеки десет успя да се добере до зоната за изтегляне.

Но оцелелите се връщаха като победители.

Джек предаде Миердан на Стауб и му каза:

— Този човек е прекарал последните двайсет години в изучаване на драките.

Успяха да го хванат миг преди да рухне на палубата.

23.

След дезинфекцирането заслепяващите светлини угаснаха. Обърканите сензори на Фантом постепенно възстановяваха нормалната си функция. В помещението цареше тишина. На отсрещната стена бе закачена схема. Беше съвсем опростена и докато я разглеждаше, той си даде сметка, че ако следва напътствията ѝ, може да напусне кораба. Измъкна се бавно от контейнера с надпис „Сторм“ и се приближи към схемата.

Зад стените се чуваше стърженето от разрязван метал. Беше му познато от времето, прекарано с Джек в работилницата. Когато вратата се отвори за втори път, Фантом беше готов. Хвърли се напред, задейства сервоусилвателите, прескочи скупчените на входа тела и се понесе по коридора към евакуационния отсек.

Две от спасителните сонди стояха на местата си, с гостоприемно разтворени врати и мигащи зелени лампички. Шмугна се в първата, затвори вратата и в същия миг почувства, че тя започва да се тресе, задействана от херметизиращата програма. Сондата се отдели рязко от кораба, но Фантом нямаше време да се наслаждава на пейзажа. Пред мисления му взор все още стоеше образът на Аш-фарел, такъв, какъвто го беше видял. Имаше нещо страшно погрешно във видението.

Да стигне толкова далеч и да се окаже, че няма никакъв смисъл.

Малко преди сондата да премине в хиперскок, той накара костюма да заеме кълбовидна форма.

Оставила далеч зад себе си Аш-фарел, когато отново напусна хиперпространството, сондата се намираще дълбоко в открития космос.

— Мислех си — рече Миердан, подпрял брадичка на облегалката на болничното легло, — че си изгубил този пръст при битката на планетата. Но докторът ми каза, че било стара травма. Както и да е,

обещаха, че ще се възстановиш бързо. Докато стигнем Планетата на мъглите, ще си като нов.

Джек извърна бавно глава към стареца, който не беше млъквал, още откакто бе дошъл на себе си. Достатъчно бе да помръдне леко, за да усети присадената кожа на гърба — там, където го бяха простреляли. Надигна се в леглото.

— А ти как си?

Миердан го погледна изненадано. Беше дребен на ръст, с остра брадичка. Имаше пухкава, бяла брада.

— Ами предполагам, че съм добре. Но не съм сигурен — въздъхна и сведе поглед към пода. — Докато истината не излезе наяве.

— Коя истина?

Миердан поклати глава.

— Аз оцелях, но другите не успяха. Стоях и гледах как драките ги отглеждат като добитък, угояват ги... за да ги...

— Можеше ли с нещо да им помогнеш?

— Не! По никакъв начин!

Джек спусна босите си крака на пода. Усети колко е студен. Гърбът го болеше при всяко движение.

— В такъв случай нямаш никаква вина.

— Но аз работех за драките!

— Важното е, че си оцелял — успокои го Джек и се подпря на рамото му. — Всички се опитваме да сторим същото. Знаеш ли къде изгубих кутрето и три пръста на краката си?

Ксенобиологът поклати глава.

— В такъв случай изслушай ме и ще ти разкажа. Помогни ми — искам да направя няколко обиколки на стаята.

Ксенобиологът сякаш щеше да се превие под тежестта на Джек, но не отказа, а само промърмори:

— Не бива да ставаш.

— Може би, но когато се движа, оздравявам по-бързо. — И после разказа съвсем накратко историята за своето откриване.

— Ето че вече знаеш — рече накрая — през какво съм преминал.

Миердан зарови лице в шепите си и изхлипа.

— Те ме оставиха жив — заговори, — смятаха, че мога да им бъда полезен. И аз се преструвах.

— Полезен за какво?

— Аз зная защо драките се роят.

Джек се облегна назад и се подпря на стената. Ръката все още го болеше на няколко места.

— Аз също. При тях това е някаква масова истерия с цел да се запази потомството. Известно е, че те са в териториално съперничество с един стар техен враг, който ги изтиква към нас.

— Не е само това — рече Миердан многозначително. — Трикатада е последната и единствената плодовита женска. — Млъкна и се наведе напред. — Джек? Какво ти става — да не ти е лошо?

Джек се освободи от ръката му.

— Да не искаш да кажеш — попита, — че всички пясъчни планети са били заселени от една-единствена кралица?

— Да. Можеш да си представиш колко са отчаяни. Боят се, че тя никога няма да създаде фертилно потомство. Оттам и тази истерия, това трескаво размножаване с надеждата, че от някое яйце може да се излюпи следващата кралица, или — което е още по-рядко — крал. Но на нея не ѝ остава много време и ако не се справи, драките постепенно ще измрат.

— Миердан, сигурен ли си?

Той сви рамене.

— Бях ѝ акушер в продължение на двайсет години.

Миердан би могъл да убие кралицата и да сложи край на Дракската лига. Джек стисна устни, за да не го каже на глас. Старецът не беше убиец. Джек нямаше право да съди действията му.

— Значи можем да спрем *пясъка* — прошепна той.

— Какво?

— Знаеш за какво говоря. Можем да използваме този факт, за да спрем Пясъчните войни.

— Невъзможно — поклати глава Миердан. — Тя няма да се съгласи. Това е инстинкт, по-силен от всичко друго. Същото важи и за останалите драки. Ще продължават да се роят, докато се появи фертилно яйце.

— Драките имат ли ДНК?

— Не. Доколкото бях в състояние да установя с примитивните инструменти, с които разполагах.

— Обмисли внимателно всичко и пак ще поговорим — рече му Джек.

— Разбира се — кимна Миердан. — Мога да свидетелствам за истинския характер на съюза между драките и Пепус и да разкажа това, което казах на теб. Със Стауб вече го обсъдихме. — Старецът се надигна. — Май те изморих. Ще намина по-късно. — До вратата на стаята спря и се обърна. — И ти благодаря.

Джек се усмихна. Старецът отвори вратата и излезе, куцукайки, навън. Джек се отпусна на леглото. Надеждата, която му бе дал Миердан, го подтикваше да се пресегне и да улови някого за ръката. Тя правеше самотата му далеч по-поносима. Беше изгубил бойния си костюм. Какво беше без него? Чувстваше се по-уморен, отколкото когато и да било. Джек извърна лице към стената и заспа.

— ... и не казвай на Колин.

Колин чу гласа на пилота малко преди да влезе в кабината. Пристъпи вътре с мрачна усмивка.

— Какво по-точно да не ми казват? — премести поглед от Иваноф, пилота, към седналия до него Джонатан, чието едро тяло изпълваше кабината.

Джонатан се намръщи.

— Засякохме сигнал.

— Така ли? Нима открихме Аш-фарел?

Джонатан пребледня.

— Божичко мили! Надявам се, че не.

Колин се наведе към пулта за управление.

— Стига, Джонатан — тросна се той на помощника си. — Престани да хленчиш. Нали за това дойдохме чак тук.

— Какво? — извърна към него загорялото си лице Иваноф.

— Тук сме, за да съберем информация за тях.

— Доколкото ми е известно, ваше светейшество — обади се Джонатан, — тези типове първо стрелят, а после установяват връзка.

— Каквото ни е писано. Явно никой не е обърнал внимание на факта, че това е първата чуждоземна раса, с която се срещаме от близо век насам. И въпреки това кой знае защо никой не проявява особен интерес към тях.

— Защото сме изправени срещу хладнокръвни убийци — подметна Иваноф.

— Така изглежда, но все пак... — Колин не сваляше поглед от светещата точка. На лицето му се изписа разочарование. — Каквото и да е това, прекалено е дребно, за да бъде Аш-фарел. Чувал съм, че корабите им са огромни.

— Това е само спасителна сонда — обяви Иваноф, след като обектът застана на фокус.

— В такъв случай най-добре да я приберем — рече Колин.

Докато въздушният шлюз приключи с програмата, всички се събраха в помещението. Джонатан сложи ръка на рамото на Колин.

— Ваше светейшество, не знаем какво има вътре. Може би ще е най-добре да се приберете в каютата си. Ние ще ви информираме за находката.

— Не ме глези, Джонатан. Виждал съм по-ужасни неща, отколкото би могъл да си представиш. Няма да изляза оттук, докато пукат яйцето.

Двама членове на екипажа, облечени в предпазни костюми, се приближиха към сондата. Люкът ѝ се повдигна със свистене и те отстъпиха назад. Единият се обърна и подвикна:

— Прилича на робот.

— Какво? — Колин се приближи към прозорчето. Платформата се извъртя така, че да може да надзърне в сондата. Той се освободи от ръката на Джонатан. — Отнесете го в каютата ми.

— Ваше светейшество?

— Казах да го отнесете в моята каюта — стисна устни Колин и напусна помещението.

Бяха необходими четирима души, за да пренесат костюма. Колин ги очакваше наред каютата, пъхнал ръце в джобовете си. Джонатан остана до вратата.

— Не искам никой да ме безпокои — нареди Колин. — Погрижи се за това.

— Но този костюм...

— Бъди спокоен, ще се справя.

Той се приближи до костюма и го разгледа отблизо. Завладяха го толкова силни чувства, че нямаше сили да протегне ръце към шлема.

Откриването на спасителна сонда в квадрант, в който Колин очакваше да се водят бойни действия, не можеше да се нарече случайност. Изводите се налагаха от само себе си. Оказа се прав, че

тук ще бъде следващата атака. Беше сгрешил единствено за момента. Това бе костюмът на Джек и той бе празен.

Колин остави шлема встрани и пъкна ръка в бронята, докосвайки чуждоземното същество. Беше топло на допир и лишено от форма. Пулсираше колебливо под пръстите му.

— Аз съм приятел — произнесе преподобният и зачака.

24.

Амбър се събуди посред нощ. Лежеше неподвижно, сгусена под завивките, и се питаше какво ли я е накарало да отвори очи. Помисли си за Джек и за неспокойните нощи, които прекарваше. Мисълта за него я накара да се усмихне. Тъкмо се протягаше сънено, когато вратата се отвори внезапно и нахлулата светлина я заслепи.

Силуетът на Сейди изпълни очертанията.

— Възникна усложнение — рече тя — с твоето съобщение до Джек.

— Получи ли отговор?

— Не. Но се случиха някои неприятни неща: първо, Зелените ризи са били разпознати като нападателите на Клактут, второ, Джек е командвал един от отрядите. Излишно е да ти напомням, че сме в съюз с драките. Ще си имаме ядове, ако решат да ни отмъстят.

Амбър се разтрепери. Побърза да се загърне с одеялото.

— Но все пак съобщението е стигнало до него, нали?

— Да, за съжаление, защото е било проследено. — Тя се отмести настрани и друга фигура зае мястото ѝ.

Вандовър Баадластър се усмихна на Амбър.

— Има една стара поговорка — рече. — Можеш да бягаш, но не можеш да се скриеш. — Сетне щракна с пръсти. От тъмнината зад него изплуваха две едри зловещи сенки. — Отведете я. Пепус иска да разговаря с нея.

— Сейди...

Едрата жена вдигна рамене и отметна платинени кичури.

— Не мога да ти помогна, Амбър. Съжалявам.

Усмивката на Вандовър се разшири.

— Обичам плановете ми да се осъществяват.

Драките се приближиха, хитиновите им маски внушаваха ужас. Тя се отдръпна назад и протегна ръка към скритото в шкафчето оръжие.

Беше чувала от Джек колко са бързи драките, но за първи път придоби възможност да го установи лично. Със светкавично движение те се озоваха до нея и я притиснаха. Нямаше никакъв шанс да се измъкне.

Баадластър протегна ръка и я погали по косата. Стражите застигнаха неподвижно. После се обърна към Сейди.

— Да посетим за малко твоята лаборатория. Императорът се нуждае от помощта ти.

Дори Сейди да усещаше впития в нея поглед на Амбър, не го показва с нищо. Изведнъж придоби делови вид.

— Времето е пари, Вандовър. Ако е посещение на добра воля, не е зле да знаеш, че не организирам туристически обиколки.

Амбър неволно се напрегна и драките усилиха хватката си. Дали Вандовър не знаеше нещо за Графинята?

Военият министър махна с ръка.

— Нямам предвид такова посещение, госпожо. Бих искал да бъде замразен един мой клиент. — Хищната му усмивка бе предназначена за Амбър. — Така няма да ни създава проблеми.

Джек се отби при снимачния екип веднага щом се върнаха на Планетата на мъглите. Те вече обработваха материала.

— Ще свърши ли работа? — попита го командирът.

— Не зная. И без това няма да ни повярват — необходим ни е още материал.

— Но няма. Знаеш, че изгубихме снимачната екипировка с първия крайцер.

— Така е — отвърна Джек. — А драките вече са ни обявили за убийци.

— Нима очакваше да те провъзгласят за герой?

Джек сръбна глътка бира и я задържа в устата си. Беше топла.

— От доста време се занимавам с такива неща и съм наясно какво да очаквам.

— Циник? — повдигна насмешливо вежди Стауб.

— По-скоро реалист — поклати глава Джек.

Вратата се отвори и на прага застана млад мъж, заместникът на Крайслер, който бе загинал на Клактут.

— Имате посетител — обяви той.

— Кой?

— От местните, сър. Женска, казаха ми, че е високопоставена.

Джек се надигна. Предполагаше, че става въпрос за Мъгла над водата.

— Стауб, ще дойда с теб — рече.

— Всъщност, сър — намеси се младият войник, — тя заяви, че търси вас.

Джек изведнъж бе обхванат от безпокойство.

— Най-добре да идем двамата — предложи Стауб. — Къде е тя?

— Отказа да влезе в някоя от стаите. Чака отвън.

Джек бе излязъл, преди войникът да приключи.

Беше се облегла на стената, с гръб към него, но овалните ѝ уши мръднаха, когато я доближи. Стоеше със сгърбени рамене и увиснала опашка.

Още щом го видя, произнесе:

— Помогни ми, Малко слънце. Лъжеимператорът взе Скал за заложник.

— Какво? Как?

— Повикаха го уж за важен разговор по видеовръзката в Рибоград. Но когато отишъл там, вече го очаквали неколцина агенти. Те... — гласът ѝ пресекна и от очите ѝ се затъркаляха сълзи.

— Жив ли е?

Тя кимна. Една сълза бе увиснала на мустаците ѝ, перла на светлината на следобедното слънце.

— Разбери ме — заговори Джек колкото се може по-внимателно. — Вече нямам броня. С нищо не мога да му помогна.

Нови сълзи бликнаха от очите ѝ.

— Нима ще го изоставиш?

— Той е заложник, Мъгла. Блестяща козина ще го държи, докато го смята за ценен. Трябва ни време, за да уредим нещата...

— Няма време! — извика тя гневно и оголи зъби. — Ти си глупак, Малко слънце.

Думите ѝ го пронизаха. Никога досега не се бе чувствал толкова уязвим, дори и под зловещото слънце на Клактут.

— Колкото и да ценя приятелството на Скал и твоето, този свят не е мой. Не искам да се бъркам във вашата политика...

— Да върви по дяволите политиката! Задържаха го, защото позволи на базата да продължи да функционира. Заради теб! Блестяща козина не е глупав. Шпионите му са го информирали за възможностите на Зелените ризи. Не се залъгвай, Скал е арестуван заради твоите действия, и ако не бъде освободен до четиридесет и осем часа, най-вероятно ще бъде осъден на смърт. Законите ни са варварски. А след като Скал умре, Блестяща козина ще започне да арестува невинни и да ги избива, докато не се предадем сами.

Джек си пое дъх, премисляйки възможностите. Без Фантом нямаше голям избор.

— Добре — рече. — Ще предложи да ме заменят за Скал.

— Не! — подскочи изплашено Мъгла.

— Ако опитам със сила, само ще разпаля отново войната. Нима искаш пак да се върне положението отпреди няколко години? Не, Блестяща козина се е прицелил в командването на бунтовниците и трябва да му осигурим първа награда. Ще го изненадаме, за да не знае какво да предприеме. А ти вземаш Скал и веднага го отвеждаш надалече, ясно? Предполагам, че имате нелегално движение.

— Да.

— Не виждам друг начин.

— Рискуваш прекадено много — намеси се Стауб.

— Какво друго мога да направя? — сви рамене Джек.

Джек, привикнал с опростения начин на живот на рибоядите, беше шокиран от императорския дворец. Никога досега не бе посещавал Триата, дори по време на гражданската война преди много години, и не знаеше какво да очаква. Мъгла пилотираше скутера над границите на столицата и когато облаците се разтвориха, отдолу се показа синьо като сапфир езеро и красив многолюден град. Никой не вдигна глава към тях, докато се спускаха.

Мъгла се ухили.

— Какво ще кажеш за нашата столица?

За разлика от него тя не бе виждала други градове и нямаше представа как изглежда в сравнение с тях Триата. Спуснаха се право

към езерото, на брега на което имаше множество колиби. Рибоядката насочи носа на скутера към издадена скална тераса в далечния край на езерото. Зад нея се издигаха високи планини с калпаци от синкав сняг. Дворецът се извисяваше над терасата, облицован в прекрасен зелен мрамор, който веднага приковаваше вниманието, и обрасъл с бръшлян и лиани, които цъфтяха с най-различни цветове. Отпред имаше просторен двор, в който Джек видя множество шадравани с бликаща вода. Базата на Зелените ризи спокойно можеше да се побере в някой ъгъл на този двор. Дори облицованият с розов пясъчник дворец на Триадския трон не можеше да си съперничи с тази перла.

Птици от езерото се разхождаха по терасата. Някои бяха съвсем обикновени на вид, други имаха прекрасни пера в цвета на дъгата. Когато чуха шума на снижаващия се скутер, те нададоха гневни крясъци. Джек забеляза рояци насекоми, увиснали неподвижно на различни места, и едва след известно време осъзна, че са затворени в мрежи, които ги приковаваха към земята. Мъгла също ги видя, но само сбърчи нос с отвращение.

— Храна — подхвърли и Джек осъзна, че държат насекомите, за да хранят с тях птиците.

Рибоядката повика един от пазачите.

— Предай на Блестяща козина, че Мъгла е тук. Той ме очаква.

Пазачът кимна и се отдалечи. Джек скочи от скутера и помогна на спътницата си да слезе.

— Благодаря — каза му, но той изпита чувството, че е склонила да му подаде ръка, след като е отхвърлила други възможности.

— Няма защо — отвърна ѝ.

Откъм двореца се зададе неголям въоръжен отряд. Изглеждаха страховито и заплашително, но стражите само заобиколиха Джек и Мъгла и ги поведоха към стълбището.

Точно шейсет стъпала, издялани от шлифован мрамор. А на върха ги очакваше, приседнал, един почти смазан от бой Скал. Сякаш не се радваше, че ги вижда.

Мустаците му бяха залепнали за лицето. Едното му око бе подпухнало и зачервено. Мъгла си пое рязко дъх, когато видя как изглежда. Той притискаше ребрата си с лапа и дишаше на пресекулки.

Без предисловие Скал се обърна към Джек.

— И тъй, приятелю, разбрах, че предлагаш ти да си цената за моето освобождение.

— Това е най-малкото, което мога да направя.

— Преди да влезеш, трябва да ти предам едно съобщение.

— На мен?

— Да. Амбър ти го праща от Малтен. И гласи: „Кажки на Джек, че трябва да се прибере веднага. Намерих записите от криогенната капсула.“

Джек застина на място. Миналото му бе открито. Амбър бе успяла.

— Някакъв отговор? — попита Скал.

— Не още. Блестяща козина няма да може да ме задържи. Ще й пратя сам отговора, когато изляза.

Докато разговаряха, въоръженият отряд ги бе заобиколил и тримата. Мъгла се наведе и помогна на Скал да се изправи. Двамата рибояди заслизаха надолу по стълбата, но там ги пресрещна стена от пазачи. Джек затаи дъх, но редицата се разтвори и те преминаха.

Той се обърна към най-близкия пазач.

— Предполагам, че императорът вече ме очаква.

Видрочовекът наведе муцуна, обърна се и го поведе.

В двореца бе хладно и влажно като в дъждовна гора, но вместо надвиснали клони имаше тераси от камък. Покривът бе обвит в лиани и листа, оттам долитаха птичи песни. През отвори в него проникваше дневна светлина.

Краката на пазача топуркаха върху каменния под сякаш биеха приглушено тамтами. Ботушите на Джек ги заглушаваха. В далечния край, на трона седеше едър и мускулест рибояд.

— Брей, брей — поде Блестяща козина с привидно щастлив тон.

— Надявам се, че нещастният Скал е наясно какъв царски откуп се заплаща за краставата му кожа.

— Другиго ли очакваше?

— Не. Нали ти си Джек Сторм. Скал не се досещаше, разбира се, сигурно е мислел, че ще го превърна в мъченик. Идеята навярно му се е поправила. Нека сега иде да се скрие при Съпротивата и да си ближе раните.

Джек успя да се приближи само на няколко крачки от трона. Блестяща козина-ухилен зъб имаше лъскава жълтеникава козина,

откъдето навярно идваше името му, но чертите на лицето му бяха неприятни. От първия миг Джек реши, че никак не го харесва.

Блестяща козина показва сияещите си зъби.

— Сигурно си даваш сметка, че базата ви е разкрита и не мога да ѝ позволя да продължава да функционира.

— Досещам се. Но и без това предстоеше да бъде евакуирана. Каквото не можем да вземем, ще унищожим на място. Няма да получиш нищо, което да ти бъде от полза.

Императорът размаха ядосано опашка, сетне бавно поклати глава.

— Не си ми нужен повече, Джек Сторм — заяви и като се обърна, прошепна: — Ваш е.

Преди Джек да различи кой се спотайва в сенките зад трона, оттам долетя ясен и звънлив глас:

— Джек! Бягай!

Гласът на Амбър го накара да замръзне, сякаш го бяха поразили с шокков пистолет. Иззад трона изскочиха двама войници в брони и го уловиха за ръцете. Джек опита да са съпротивлява, но ръкавиците им се стегнаха около китките му — беше безполезно.

Амбър, Вандовър Баадластър и Пепус излязоха иззад завесите. Пепус носеше имперската си роба в червено и златисто. С черната си туника Баадластър приличаше на надзирател в гробищата.

Колкото до Амбър, тя си бе сложила любимата му светлосиня рокля, прекалено изрязана на деколтето и твърде прилепнала към бедрата, за да е подходяща за такъв драматичен момент. Въпреки това бе красива както винаги, макар и с разчорлена коса. Тя се изви рязко, в ръката ѝ блесна нож и се стрелна към шията на Вандовър.

— Спри! — извика Пепус.

Вандовър я зашлеви. Ако не бяха с бойни костюми, двамата войници едва ли щяха да успеят да задържат Джек. Те го събориха на пода и подпряха с колене гърба му, докато Джек едва си поемаше дъх. Баадластър изтръгна ножа от ръката на Амбър. Тя притисна с длан подпухналото си лице.

Пепус погледна към императора на рибоядите.

— Остави ни.

Рибоядът му хвърли изпълнен с ненавист поглед, слезе от трона, махна на пазачите да го последват и напусна залата.

Пепус прибра краищата на тогата си и приседна на края на пиедестала.

— Сега си само мой — рече с въздишка. — Мога да правя с теб каквото си искам.

— Ами действай — подкани го Джек. Брадичката му бе притисната към каменния под. — Свършвай гнусното дело, което си замислил. Но преди това нека те уведомя, че мисията ни на Клактут бе успешна. Набавихме доказателства, че си сключил съюз с чудовища — не веднъж, а два пъти.

Баадластър заговори, гласът му се плъзгаше като добре смазана машина.

— Винаги съм твърдял, че стига и един честен човек, за да обърне Зелените ризи в правата вяра. А вие, ваше величество, ги събрахте.

Пепус махна уморено с ръка.

— Сторм, ако ми обещаеш да се държиш прилично, ще им кажа да те пуснат.

Джек изви глава към императора.

— По-добре ме убийте. Предпочитам смъртта пред превръщането в посмешище.

— От това ли се боиш? — въздъхна Пепус и отново махна на войниците да освободят пленника. — Искам само да ме изслушаш.

Амбър изтича при Джек и му помогна да се изправи. Приглади косата му с ръка и докосна нежно белезите на лицето му. Джек я прегърна и насочи поглед към Пепус.

— Ти си предател, Пепус, и аз разполагам с доказателство...

— Зная, Сторм — прекъсна го рязко императорът. — Зная. И двамата сме предатели, но не това е важно сега. — Той ги изгледа с яркозелените си очи. — Ще ви пусна да си вървите, ако обещаете да ми помогнете за нещо. Съгласни?

— И къде трябва да си оставим душите? — попита Амбър.

— О, нищо толкова страшно, милейди. Аз съм отчаян човек. Убивах, мамих и лъгах, за да се добера до трона, и продължавам да го върша, за да го задържа, но междувременно се грижа за поданиците си. Смятам, че е време да забравим нашите дребни противоречия заради така нареченото общо благо. Джек, трябва да ми помогнеш. Тъкмо

затова дойдох лично тук, вместо да накарам да те доведат на Малтен. Сам виждаш, че съм напълно отчаян.

Амбър понечи да каже нещо, но Джек я спря. Пепус явно говореше сериозно.

— Какво има?

— Става дума за нещо, което може да разпали война, толкова ужасна, че в сравнение с нея неприятностите с драките ще ни изглеждат като детска игра. Дори Аш-фарел бледнее пред нея — ще се възправят хора срещу хора в бой до изтощение, до пълното унищожение на човешката раса.

— Какво? — попита объркано Амбър.

Пепус разтърка умореното си лице.

— Свети Колин е изчезнал. Отиде да търси Аш-фарел. По пътя се е натъкнал на празен боен костюм и го взел със себе си. Никой не знае накъде е продължил. Но Скиталците няма да оставят необърнат камък, докато не го открият. Сигурен съм, че ще обвинят мен за изчезването му.

— А този костюм какъв е?

Императорът го погледна в очите.

— Джонатан говореше малко истерично, но успях да разбера, че е твоят боен костюм.

Джек не сваляше очи от лицето на Пепус.

— Аз ще ида — рече. — А когато се върна, искам оставката ти.

По челото на императора се спусна кичур червеникава коса. Той кимна бавно.

— Така да бъде. Тронът е твой, ако изобщо остане някакъв трон.

Джек се изправи. Нито искаше трона, нито се нуждаеше от него. Но най-сетне онова, което се бе заклел да изпълни, бе на една ръка разстояние. След едно последно премеждие може би щеше да види края на Пясъчните войни и възмездието за предателството на неговите другари!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.